

SÉANCE DU JEUDI 15 OCTOBRE 1998
VERGADERING VAN DONDERDAG 15 OKTOBER 1998

SOMMAIRE :**EXCUSÉS :**

Page 6195.

MESSAGES :

Page 6195.

Chambre des représentants.

COMMUNICATIONS :

Page 6199.

1. Communication d'arrêtés royaux.
2. Cour d'arbitrage.
3. Chambre des représentants.
4. Commission nationale d'évaluation chargée d'évaluer l'application des dispositions relatives à l'interruption de grossesse.
5. Conseil central de l'économie.
6. Comités permanents de contrôle des services de renseignements et de police.

ÉVOCATIONS :

Page 6201.

NON-ÉVOCATIONS :

Page 6201.

PÉTITIONS :

Page 6201.

PROJETS DE LOI (Dépôt) :

Page 6202.

Projet de loi portant assentiment à l'Accord de siège entre le Royaume de Belgique et le Conseil de Coopération des États arabes du Golfe, signé à Bruxelles le 11 mai 1993.

INHOUDSOPGAVE :**VERONTSCHULDIGD :**

Bladzijde 6195.

BOODSCHAPPEN :

Bladzijde 6195.

Kamer van volksvertegenwoordigers.

MEDEDELINGEN :

Bladzijde 6199.

1. Mededeling van koninklijke besluiten.
2. Arbitragehof.
3. Kamer van volksvertegenwoordigers.
4. Nationale Evaluatiecommissie inzake de toepassing van de wetgeving betreffende de zwangerschapsafbreking.
5. Centrale Raad voor het Bedrijfsleven.
6. Vaste Comités van toezicht op de inlichtingen- en politiediensten.

EVOCATIES :

Bladzijde 6201.

NON-EVOCATIES :

Bladzijde 6201.

VERZOEKSCRIFTEN :

Bladzijde 6201.

WETSONTWERPEN (Indiening) :

Bladzijde 6202.

Wetsontwerp houdende instemming met het Zetelakkoord tussen het Koninkrijk België en de Cooperation Council of the Arab States of the Gulf, ondertekend te Brussel op 11 mei 1993.

Projet de loi portant assentiment au Protocole n° 6 à la Convention de sauvegarde des Droits de l'Homme et des Libertés fondamentales concernant l'abolition de la peine de mort, fait à Strasbourg le 28 avril 1983.

Projet de loi portant assentiment au Deuxième Protocole facultatif se rapportant au Pacte international relatif aux droits civils et politiques, visant à abolir la peine de mort, fait à New York le 15 décembre 1989.

Projet de loi portant assentiment à l'Accord entre l'Union économique belgo-luxembourgeoise et la République d'Estonie concernant l'encouragement et la protection réciproques des investissements, et au Protocole, signés à Bruxelles le 24 janvier 1996.

Projet de loi portant assentiment au Cinquième Protocole annexé à l'Accord général sur le Commerce des Services, fait à Genève le 27 février 1998.

Projet de loi portant assentiment à l'Accord entre l'Union économique belgo-luxembourgeoise et le Gouvernement d'Ukraine concernant l'encouragement et la protection réciproques des investissements, fait à Kiev le 20 mai 1996.

Projet de loi portant assentiment aux actes internationaux suivants :

1. Convention internationale sur la protection des artistes interprètes ou exécutants, des producteurs de phonogrammes et des organismes de radiodiffusion, faite à Rome le 26 octobre 1961;
2. Convention de Berne pour la protection des œuvres littéraires et artistiques du 9 septembre 1886, complétée à Paris le 4 mai 1896, révisée à Berlin le 13 novembre 1908, complétée à Berne le 20 mars 1914 et révisée à Rome le 2 juin 1928, à Bruxelles le 26 juin 1948, à Stockholm le 14 juillet 1967 et à Paris le 24 juillet 1971, faite à Paris le 24 juillet 1971.

Projet de loi portant assentiment à l'Accord entre les Gouvernements de la République française, de la République fédérale d'Allemagne, du Royaume-Uni de Grande-Bretagne et d'Irlande du Nord, du Royaume d'Espagne et du Royaume de Belgique relatif au programme Airbus A330/A340 et aux Annexes 1 et 2, signés à Madrid le 26 juillet 1995.

Projet de loi portant assentiment à la Convention entre le Royaume de Belgique et la Mongolie tendant à éviter les doubles impositions et à prévenir l'évasion fiscale en matière d'impôts sur le revenu et sur la fortune, signée à Bruxelles le 26 septembre 1995.

Projet de loi portant assentiment à la Convention internationale contre la prise d'otages, faite à New York le 17 décembre 1979.

PROPOSITIONS (Dépôt):

Page 6203.

M. Coveliers et Mme Leduc. — Proposition de loi relative au cumul de candidatures aux élections, ainsi qu'à l'interdiction de cumuler plusieurs mandats.

Mme Willame-Boonen et M. Ph. Charlier. — Proposition de loi visant à modifier le fonctionnement de la commission instituée auprès du ministère des Classes moyennes et statuant sur les dispenses de cotisations sociales accordées à certains travailleurs indépendants.

M. Busquin et consorts. — Proposition de loi modifiant la loi du 31 décembre 1983 de réformes institutionnelles pour la Communauté germanophone, visant à limiter le cumul du mandat de membres du Conseil de la Communauté germanophone avec d'autres fonctions.

Wetsontwerp houdende instemming met het Zesde Protocol bij het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden inzake de afschaffing van de doodstraf, gedaan te Straatsburg op 28 april 1983.

Wetsontwerp houdende instemming met het Tweede Facultatieve Protocol bij het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, gericht op de afschaffing van de doodstraf, gedaan te New York op 15 december 1989.

Wetsontwerp houdende instemming met de Overeenkomst tussen de Belgisch-Luxemburgse Economische Unie en de Republiek Estland inzake de wederzijdse bevordering en de bescherming van investeringen, en met het Protocol, ondertekend te Brussel op 24 januari 1996.

Wetsontwerp houdende instemming met het Vijfde Protocol bij de Algemene Overeenkomst betreffende de Handel in Diensten, gedaan te Genève op 27 februari 1998.

Wetsontwerp houdende instemming met de Overeenkomst tussen de Belgisch-Luxemburgse Economische Unie en de regering van Oekraïne inzake de wederzijdse bevordering en bescherming van investeringen, gedaan te Kiev op 20 mei 1996.

Wetsontwerp houdende instemming met volgende internationale Akten:

1. Internationaal Verdrag inzake de bescherming van uitvoerende kunstenaars, producenten van fonogrammen en omroeporganisaties, gedaan te Rome op 26 oktober 1961;
2. Berner Conventie voor de bescherming van werken van letterkunde en kunst van 9 september 1886, aangevuld te Parijs op 4 mei 1896, herzien te Berlijn op 13 november 1908, aangevuld te Bern op 20 maart 1914, herzien te Rome op 2 juni 1928, te Brussel op 26 juni 1948, te Stockholm op 14 juli 1967 en te Parijs op 24 juli 1971, gedaan te Parijs op 24 juli 1971.

Wetsontwerp houdende instemming met de Overeenkomst tussen de Regeringen van de Franse Republiek, de Bondsrepubliek Duitsland, het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland, het Koninkrijk Spanje en het Koninkrijk België betreffende het programma Airbus A330/A340, en met de Bijlagen 1 en 2, ondertekend te Madrid op 26 juli 1995.

Wetsontwerp houdende instemming met de Overeenkomst tussen het Koninkrijk België en Mongolië tot het vermijden van dubbele belasting en tot het voorkomen van het ontgaan van belasting inzake belastingen naar het inkomen en naar het vermogen, ondertekend te Brussel op 26 september 1995.

Wetsontwerp houdende instemming met het internationaal Verdrag tegen het nemen van gijzelaars, opgemaakt te New York op 17 december 1979.

VOORSTELLEN (Indiening):

Bladzijde 6203.

De heer Coveliers en mevrouw Leduc. — Wetsvoorstel betreffende de cumulatie van kandidaturen bij verkiezingen en betreffende het verbod tot cumuleren van verschillende mandaten.

Mevrouw Willame-Boonen en de heer Ph. Charlier. — Wetsvoorstel houdende wijziging van de werkwijze van de bij het ministerie van Middenstand ingestelde commissie die een beslissing neemt over de aan bepaalde zelfstandigen toegekende vrijstelling van de sociale bijdragen.

De heer Busquin c.s. — Wetsvoorstel tot wijziging van de wet van 31 december 1983 tot hervorming der instelling voor de Duitstalige Gemeenschap, ter beperking van de cumulatie van het mandaat als lid van de Raad van de Duitstalige Gemeenschap met andere ambten.

Mme Thijs. — Proposition de loi modifiant l'article 220 du Code électoral.

M. Goovaerts. — Proposition de loi modifiant l'article 7 de la loi du 11 avril 1994 organisant le vote automatisé.

Mme Leduc et consorts. — Proposition de loi modifiant la loi du 20 juillet 1971 sur les funérailles et sépultures.

Mme Milquet. — Proposition de loi insérant un article 1383*bis* dans le Code civil.

M. Weyts. — Proposition de loi modifiant la loi du 4 juillet 1989 relative à la limitation et au contrôle des dépenses électorales engagées pour les élections des Chambres fédérales ainsi qu'au financement et à la comptabilité ouverte des partis politiques.

M. Destexhe. — Proposition de loi modifiant le Code judiciaire en vue d'y inscrire le principe de la répétabilité des honoraires d'avocat dans notre système judiciaire en matière de procédure civile.

Mme Lizin. — Proposition de loi modifiant la loi du 4 mars 1870 sur le temporel des cultes.

M. D'Hooghe :

a) Proposition de loi instituant un Comité consultatif pour la politique en faveur du troisième âge;

b) Proposition de loi modifiant la loi du 27 février 1987 relative aux allocations aux handicapés et l'arrêté royal du 5 mars 1990 relatif à l'allocation pour l'aide aux personnes âgées.

Mmes Willame-Boonen et Delcourt-Pêtre. — Proposition de loi fixant les normes auxquelles une équipe de soutien en matière de soins palliatifs doit répondre pour être agréée.

M. Olivier. — Proposition de loi modifiant l'arrêté royal n° 20 du 20 juillet 1970 fixant les taux de la taxe sur la valeur ajoutée et déterminant la répartition des biens et des services selon ces taux.

M. Boutmans et consorts. — Proposition de loi modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers en vue d'organiser une procédure exceptionnelle de régularisation des étrangers en situation irrégulière et d'aménager un statut de protection temporaire complémentaire à la Convention de Genève.

M. Erdman. — Proposition de loi insérant un article 217*bis* dans le Code d'instruction criminelle et complétant l'article 5 de la loi du 15 février 1993 créant un Centre pour l'égalité des chances et la lutte contre le racisme.

Mme de Bethune et consorts. — Proposition de loi modifiant la loi du 21 mars 1991 portant réforme de certaines entreprises publiques, en vue d'une présence équilibrée de femmes et d'hommes dans les conseils d'administration.

Mme Leduc et M. Coveliers. — Proposition de loi spéciale relative au cumul de candidatures aux élections, ainsi qu'à l'interdiction de cumuler plusieurs mandats.

Mme de Bethune. — Proposition de résolution visant à réaliser une politique globale et intégrée dans le domaine de l'égalité des femmes et des hommes en ce qui concerne leur participation à la prise de décision politique.

Mme Lizin et consorts. — Proposition de résolution relative aux droits des ressortissants étrangers en situation illégale.

Mevrouw Thijs. — Wetsvoorstel tot wijziging van artikel 220 van het Kieswetboek.

De heer Goovaerts. — Wetsvoorstel tot wijziging van artikel 7 van de wet van 11 april 1994 tot organisatie van de geautomatiseerde stemming.

Mevrouw Leduc c.s. — Wetsvoorstel tot wijziging van de wet van 20 juli 1971 op de begraafplaatsen en de lijkbezorging.

Mevrouw Milquet. — Wetsvoorstel tot invoeging van een artikel 1383*bis* in het Burgerlijk Wetboek.

De heer Weyts. — Wetsvoorstel houdende wijziging van de wet van 4 juli 1989 betreffende de beperking en de controle van de verkiezingsuitgaven voor de verkiezingen van de federale Kamers, de financiering en de open boekhouding van de politieke partijen.

De heer Destexhe. — Wetsvoorstel tot wijziging van het Gerechtelijk Wetboek ten einde bij burgerlijke rechtspleging het beginsel van de verhaalbaarheid van de advocatenhonoraria in te voegen in ons rechtsstelsel.

Mevrouw Lizin. — Wetsvoorstel tot wijziging van de wet van 4 maart 1870 op het tijdelijke der erediensden.

De heer D'Hooghe :

a) Wetsvoorstel tot oprichting van een Raadgevend Comité voor het Ouderenbeleid;

b) Wetsvoorstel tot wijziging van de wet van 27 februari 1987 betreffende de tegemoetkomingen aan gehandicapten en het koninklijk besluit van 5 maart 1990 betreffende de tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden.

De dames Willame-Boonen en Delcourt-Pêtre. — Wetsvoorstel tot vaststelling van de normen om te worden erkend als begeleidingsteam voor palliatieve zorg.

De heer Olivier. — Wetsvoorstel tot wijziging van het koninklijk besluit nr. 20 van 20 juli 1970 tot vaststelling van de tarieven van de belasting over de toegevoegde waarde en tot indeling van de goederen en diensten bij die tarieven.

De heer Boutmans c.s. — Wetsvoorstel houdende wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen teneinde een uitzonderingsprocedure voor het regulariseren van illegaal in ons land verblijvende vreemdelingen in te voeren en te voorzien in een tijdelijk beschermingsstatuut als aanvulling op het Verdrag van Genève.

De heer Erdman. — Wetsvoorstel tot invoering van een artikel 217*bis* in het Wetboek van strafvordering en tot aanvulling van artikel 5 van de wet van 15 februari 1993 tot oprichting van een Centrum voor gelijkheid van kansen en voor racismebestrijding.

Mevrouw de Bethune c.s. — Wetsvoorstel tot wijziging van de wet van 21 maart 1991 betreffende de hervorming van sommige economische overheidsbedrijven, met het oog op een evenwichtige aanwezigheid van vrouwen en mannen in de raden van bestuur.

Mevrouw Leduc en de heer Coveliers. — Voorstel van bijzondere wet betreffende de cumulatie van candidaturen bij verkiezingen en betreffende het verbod tot cumuleren van verschillende mandaten.

Mevrouw de Bethune. — Voorstel van resolutie inzake een globaal en geïntegreerd beleid inzake gelijke deelname van vrouwen en mannen aan de politieke besluitvorming.

Mevrouw Lizin c.s. — Voorstel van resolutie betreffende de rechten van illegaal in ons land verblijvende buitenlanders.

M. Vandenbroeke et consorts. — Révision de l'article 120 de la Constitution.

DEMANDES D'EXPLICATIONS (Dépôt):

Page 6204.

Mme Sémer au vice-premier ministre et ministre de la Défense nationale sur «le cancer causé par la défense antiaérienne Hawk».

M. Hatry au premier ministre sur «le non-respect des engagements internationaux pris par la Belgique à l'égard de l'Union européenne dans le cadre des lignes directrices européennes pour l'emploi».

M. Anciaux au vice-premier ministre et ministre de l'Intérieur sur «les relations tendues avec l'état-major de la gendarmerie et les relations au sein de la gendarmerie elle-même».

M. Anciaux au ministre des Transports sur «la sécurité à et autour de l'aéroport de Zaventem».

PROPOSITIONS (Prise en considération):

Pages 6205 et 6234.

M. Coveliers et Mme Leduc. — Proposition de loi relative au cumul de candidatures aux élections, ainsi qu'à l'interdiction de cumuler plusieurs mandats.

M. Ph. Charlier et Mme Willame-Boonen. — Proposition de loi permettant aux caisses d'assurances sociales de renoncer aux majorations portant sur les cotisations sociales dues par les travailleurs indépendants.

M. Erdman. — Proposition de loi modifiant les articles 1056, 1°, et 1058 du Code judiciaire.

Mme Leduc et consorts. — Proposition de loi modifiant la loi du 20 juillet 1971 sur les funérailles et sépultures.

Mme Milquet. — Proposition de loi insérant un article 1383*bis* dans le Code civil.

M. Weyts. — Proposition de loi modifiant la loi du 4 juillet 1989 relative à la limitation et au contrôle des dépenses électorales engagées pour les élections des Chambres fédérales ainsi qu'au financement et à la comptabilité ouverte des partis politiques.

M. Destexhe. — Proposition de loi modifiant le Code judiciaire en vue d'y inscrire le principe de la répétabilité des honoraires d'avocat dans notre système judiciaire en matière de procédure civile.

M. D'Hooghe:

- a) Proposition de loi instituant un Comité consultatif pour la politique en faveur du troisième âge;
- b) Proposition de loi modifiant la loi du 27 février 1987 relative aux allocations aux handicapés et l'arrêté royal du 5 mars 1990 relatif à l'allocation pour l'aide aux personnes âgées.

M. Olivier. — Proposition de loi modifiant l'arrêté royal n° 20 du 20 juillet 1970 fixant les taux de la taxe sur la valeur ajoutée et déterminant la répartition des biens et des services selon ces taux.

M. Erdman et consorts. — Proposition de loi insérant un article 217*bis* dans le Code d'instruction criminelle et complétant l'article 5 de la loi du 15 février 1993 créant un Centre pour l'égalité des chances et la lutte contre le racisme.

De heer Vandenbroeke c.s. — Herziening van artikel 120 van de Grondwet.

VRAGEN OM UITLEG (Indiening):

Bladzijde 6204.

Mevrouw Sémer aan de vice-eerste minister en minister van Landsverdediging over «kanker veroorzaakt door Hawk-luchtafweer».

De heer Hatry aan de eerste minister over «het niet-naleven van de internationale verplichtingen die België ten aanzien van de Europese Unie is aangegaan in het kader van de Europese richtsnoeren voor de werkgelegenheid».

De heer Anciaux aan de vice-eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken over «de gespannen relatie met de rijkswacht en de verhoudingen binnen de rijkswacht zelf».

De heer Anciaux aan de minister van Vervoer over «de veiligheid op en rond de luchthaven van Zaventem».

VOORSTELLEN (Inoverwegingneming):

Bladzijden 6205 en 6234.

De heer Coveliers en mevrouw Leduc. — Wetsvoorstel betreffende de cumulatie van kandidaturen bij verkiezingen en betreffende het verbod tot cumuleren van verschillende mandaten.

De heer Ph. Charlier en mevrouw Willame-Boonen. — Wetsvoorstel strekkende om de socialeverzekeringssystemen te ontslaan van de verplichting een verhoging toe te passen op de door de zelfstandigen verschuldigde sociale bijdragen.

De heer Erdman. — Wetsvoorstel tot wijziging van de artikelen 1056, 1°, en 1058 van het Gerechtelijk Wetboek.

Mevrouw Leduc c.s. — Wetsvoorstel tot wijziging van de wet van 20 juli 1971 op de begraafplaatsen en de lijkbezorging.

Mevrouw Milquet. — Wetsvoorstel tot invoering van een artikel 1383*bis* in het Burgerlijk Wetboek.

De heer Weyts. — Wetsvoorstel houdende wijziging van de wet van 4 juli 1989 betreffende de beperking en de controle van de verkiezingsuitgaven voor de verkiezingen van de federale Kamers, de financiering en de open boekhouding van de politieke partijen.

De heer Destexhe. — Wetsvoorstel tot wijziging van het Gerechtelijk Wetboek teneinde in ons rechtsstelsel de mogelijkheid in te voegen om bij de burgerlijke rechtspleging advocatenhonoraria terug te vorderen.

De heer D'Hooghe:

- a) Wetsvoorstel tot oprichting van een Raadgevend Comité voor het Ouderenbeleid;
- b) Wetsvoorstel tot wijziging van de wet van 27 februari 1987 betreffende de tegemoetkomingen aan gehandicapten en het koninklijk besluit van 5 maart 1990 betreffende de tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden.

De heer Olivier. — Wetsvoorstel tot wijziging van het koninklijk besluit nr. 20 van 20 juli 1970 tot vaststelling van de tarieven van de belasting over de toegevoegde waarde en tot indeling van de goederen en diensten bij die tarieven.

De heer Erdman c.s. — Wetsvoorstel tot invoering van een artikel 217*bis* in het Wetboek van strafvordering en tot aanvulling van artikel 5 van de wet van 15 februari 1993 tot oprichting van een Centrum voor gelijkheid van kansen en voor racismebestrijding.

Mme Leduc et M. Coveliers. — Proposition de loi spéciale relative au cumul de candidatures aux élections, ainsi qu'à l'interdiction de cumuler plusieurs mandats.

Mme Lizin et consorts. — Proposition de résolution relative aux droits des ressortissants étrangers en situation illégale.

QUESTIONS ORALES (Discussion):

Question orale de M. Hatry au ministre des Finances sur «l'enrôlement du précompte immobilier».

Orateurs: **M. Hatry, M. Viseur**, ministre des Finances, p. 6205.

Question orale de M. Caluwé au vice-premier ministre et ministre de l'Économie et des Télécommunications, chargé du Commerce extérieur sur «la composition du conseil d'administration de l'Office belge du Commerce extérieur».

Question orale de M. Van Hauthem au vice-premier ministre et ministre de l'Économie et des Télécommunications, chargé du Commerce extérieur sur «l'impasse à l'OBCE».

Orateurs: **MM. Caluwé, Van Hauthem, M. Di Rupo**, vice-premier ministre et ministre de l'Économie et des Télécommunications, chargé du Commerce extérieur, p. 6206.

Question orale de M. Jonckheer au vice-premier ministre et ministre de l'Économie et des Télécommunications sur «la poursuite des négociations de l'Accord multilatéral sur l'investissement».

Orateurs: **M. Jonckheer, M. Di Rupo**, vice-premier ministre et ministre de l'Économie et des Télécommunications, chargé du Commerce extérieur, p. 6207.

Question orale de Mme Leduc au vice-premier ministre et ministre de l'Intérieur sur «la fraude commise par des réfugiés au détriment de plusieurs CPAS».

Orateurs: **Mme Leduc, M. Van den Bossche**, vice-premier ministre et ministre de l'Intérieur, p. 6208.

Question orale de Mme Milquet au vice-premier ministre et ministre de l'Intérieur sur «les suites que le ministre réserve au rapport du Comité permanent de contrôle des services de police».

Orateurs: **Mme Milquet, M. Van den Bossche**, vice-premier ministre et ministre de l'Intérieur, p. 6210.

Question orale de M. Devolder au ministre de la Santé publique et des Pensions sur «la nécessité de coordonner les réglementations sur le dopage qui sont applicables en Communauté flamande, française et germanophone».

Orateurs: **M. Devolder, M. Colla**, ministre de la Santé publique et des Pensions, p. 6210.

Question orale de M. Destexhe au ministre de la Santé publique et des Pensions sur «la pilule Viagra».

Orateurs: **M. Destexhe, M. Colla**, ministre de la Santé publique et des Pensions, p. 6212.

Question orale de Mme Thijs au ministre des Affaires étrangères sur «les conventions de transfèrement avec le Maroc».

Orateurs: **Mme Thijs, M. Colla**, ministre de la Santé publique et des Pensions, p. 6212.

Mevrouw Leduc en de heer Coveliers. — Voorstel van bijzondere wet betreffende de cumulatie van kandidaturen bij verkiezingen en betreffende het verbod tot cumuleren van verschillende mandaten.

Mevrouw Lizin c.s. — Voorstel van resolutie betreffende de rechten van illegaal in ons land verblijvende buitenlanders.

MONDELINGE VRAGEN (Bespreking):

Mondelinge vraag van de heer Hatry aan de minister van Financiën over «de inkohiering van de onroerende voorheffing».

Sprekers: **de heer Hatry, de heer Viseur**, minister van Financiën, blz. 6205.

Mondelinge vraag van de heer Caluwé aan de vice-eerste minister en minister van Economie en Telecommunicatie, belast met Buitenlandse Handel over «de samenstelling van de raad van bestuur van de Belgische Dienst voor Buitenlandse Handel».

Mondelinge vraag van de heer Van Hauthem aan de vice-eerste minister en minister van Economie en Telecommunicatie, belast met Buitenlandse Handel over «de patstelling bij de BDBH».

Sprekers: **de heren Caluwé, Van Hauthem, de heer Di Rupo**, vice-eerste minister en minister van Economie en Telecommunicatie, belast met Buitenlandse Handel, blz. 6206.

Mondelinge vraag van de heer Jonckheer aan de vice-eerste minister en minister van Economie en Telecommunicatie over «de voortzetting van de onderhandelingen over de multilaterale overeenkomst inzake investeringen».

Sprekers: **de heer Jonckheer, de heer Di Rupo**, vice-eerste minister en minister van Economie en Telecommunicatie, belast met Buitenlandse Handel, blz. 6207.

Mondelinge vraag van mevrouw Leduc aan de vice-eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken over «door vluchtelingen gepleegde fraude ten nadele van verschillende OCMW's».

Sprekers: **mevrouw Leduc, de heer Van den Bossche**, vice-eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken, blz. 6208.

Mondelinge vraag van mevrouw Milquet aan de vice-eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken over «het gevolg dat de minister voornemens is te geven aan het verslag van het Vast Comité van toezicht op de politiediensten».

Sprekers: **mevrouw Milquet, de heer Van den Bossche**, vice-eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken, blz. 6210.

Mondelinge vraag van de heer Devolder aan de minister van Volksgezondheid en Pensioenen over «de noodzaak van coördinatie van de dopingsreglementering in de Vlaamse, de Franse en de Duitstalige Gemeenschap».

Sprekers: **de heer Devolder, de heer Colla**, minister van Volksgezondheid en Pensioenen, blz. 6210.

Mondelinge vraag van de heer Destexhe aan de minister van Volksgezondheid en Pensioenen over «de Viagra-pil».

Sprekers: **de heer Destexhe, de heer Colla**, minister van Volksgezondheid en Pensioenen, blz. 6212.

Mondelinge vraag van mevrouw Thijs aan de minister van Buitenlandse Zaken over «het transferverdrag met Marokko».

Sprekers: **mevrouw Thijs, de heer Colla**, minister van Volksgezondheid en Pensioenen, blz. 6212.

Question orale de Mme Lizin au ministre des Affaires étrangères sur «le Kosovo».

Orateurs: Mme Lizin, M. Colla, ministre de la Santé publique et des Pensions, p. 6213.

Question orale de M. Hostekint au ministre des Affaires étrangères sur «la normalisation des relations entre la Belgique et le Rwanda».

Orateurs: M. Hostekint, M. Colla, ministre de la Santé publique et des Pensions, p. 6214.

Question orale de Mme Dua au ministre des Finances sur «l'absence de rétrocession aux communes de 90 milliards de francs de recettes fiscales».

Question orale de Mme Lizin au ministre des Finances sur «le calcul des recettes fiscales revenant aux communes».

Orateurs: Mmes Dua, Lizin, M. Viseur, ministre des Finances, p. 6215.

Question orale de M. Anciaux au ministre de la Justice sur «la décision du procureur général près la Cour de cassation de ne pas tenter des poursuites contre certains hommes politiques de premier plan».

Orateurs: M. Anciaux, M. Van Parys, ministre de la Justice, p. 6218.

Question orale de M. Goovaerts au ministre des Affaires sociales sur «les contestations faites par l'ONSS du statut des travailleurs indépendants».

Orateurs: M. Goovaerts, Mme De Galan, ministre des Affaires sociales, p. 6219.

DEMANDES D'EXPLICATIONS (Discussion):

Demande d'explications de M. Istasse au ministre de l'Emploi et du Travail sur «l'incidence du niveau des allocations de chômage et des sanctions par exclusion ou par suspension du droit aux allocations de chômage sur le nombre de personnes qui bénéficient du minimex ou de l'aide sociale».

Orateurs: MM. Istasse, Moens, Mme Smet, ministre de l'Emploi et du Travail, p. 6220.

Demande d'explications de M. Anciaux au vice-premier ministre et ministre de l'Intérieur et au ministre de la Justice sur «la mise au point et la production d'armes à feu portatives nouvelles à la FN-Herstal».

Orateurs: M. Anciaux, M. Van den Bossche, vice-premier ministre et ministre de l'Intérieur, p. 6223.

Demande d'explications de M. Anciaux au vice-premier ministre et ministre de l'Intérieur sur «l'issue fatale de l'expulsion de Sémira Adamu».

Demande d'explications de Mme Lizin au vice-premier ministre et ministre de l'Intérieur sur «l'europanisation de la politique de migration et d'asile».

Demande d'explications de M. Verreycken au vice-premier ministre et ministre de l'Intérieur sur «les conséquences du décès de Sémira Adamu».

Orateurs: M. Anciaux, Mme Lizin, M. Verreycken, M. Van den Bossche, vice-premier ministre et ministre de l'Intérieur, p. 6226.

Demande d'explications de M. Destexhe au ministre de la Fonction publique sur «le Berlaymont».

Orateurs: M. Destexhe, M. Flahaut, ministre de la Fonction publique, p. 6231.

Mondelinge vraag van mevrouw Lizin aan de minister van Buitenlandse Zaken over «Kosovo».

Sprekers: mevrouw Lizin, de heer Colla, minister van Volksgezondheid en Pensioenen, blz. 6213.

Mondelinge vraag van de heer Hostekint aan de minister van Buitenlandse Zaken over «de normalisering van de betrekkingen tussen België en Rwanda».

Sprekers: de heer Hostekint, de heer Colla, minister van Volksgezondheid en Pensioenen, blz. 6214.

Mondelinge vraag van mevrouw Dua aan de minister van Financiën over «het niet-doorstorten van 90 miljard frank fiscale ontvangsten aan de gemeenten».

Mondelinge vraag van mevrouw Lizin aan de minister van Financiën over «de berekening van de aan de gemeenten toekomstige belastingopbrengsten».

Sprekers: de dames Dua, Lizin, de heer Viseur, minister van Financiën, blz. 6215.

Mondelinge vraag van de heer Anciaux aan de minister van Justitie over «de beslissing van de procureur-generaal bij het Hof van Cassatie tot het niet-vervolgen van enkele toppolitici».

Sprekers: de heer Anciaux, de heer Van Parys, minister van Justitie, blz. 6218.

Mondelinge vraag van de heer Goovaerts aan de minister van Sociale Zaken over «de betwistingen door de RSZ van het statuut van zelfstandigen».

Sprekers: de heer Goovaerts, mevrouw De Galan, minister van Sociale Zaken, blz. 6219.

VRAGEN OM UITLEG (Bespreking):

Vraag om uitleg van de heer Istasse aan de minister van Tewerkstelling en Arbeid over «de invloed die het minimumbedrag van de werkloosheidsuitkeringen en de uitsluiting of de schorsing van het recht op werkloosheidsuitkeringen hebben op het aantal personen die het bestaansminimum of bijstand aanvragen».

Sprekers: de heren Istasse, Moens, mevrouw Smet, minister van Tewerkstelling en Arbeid, blz. 6220.

Vraag om uitleg van de heer Anciaux aan de vice-eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken en aan de minister van Justitie over «de ontwikkeling en de productie van nieuwe handvuurwapens bij FN-Herstal».

Sprekers: de heer Anciaux, de heer Van den Bossche, vice-eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken, blz. 6223.

Vraag om uitleg van de heer Anciaux aan de vice-eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken over «de fatale afloop van de uitwijzing van Sémira Adamu».

Vraag om uitleg van mevrouw Lizin aan de vice-eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken over «de europeïsering van het migranten- en asielbeleid».

Vraag om uitleg van de heer Verreycken aan de vice-eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken over «de gevolgen van het overlijden van Sémira Adamu».

Sprekers: de heer Anciaux, mevrouw Lizin, de heer Verreycken, de heer Van den Bossche, vice-eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken, blz. 6226.

Vraag om uitleg van de heer Destexhe aan de minister van Ambtenarenzaken over «het Berlaymont-gebouw».

Sprekers: de heer Destexhe, de heer Flahaut, minister van Ambtenarenzaken, blz. 6231.

Demande d'explications de Mme Thijs au ministre des Finances sur «l'imposition des revenus éventuels des arbres fruitiers de haute tige».

Orateurs: **Mme Thijs, M. Viseur**, ministre des Finances, p. 6234.

Vraag om uitleg van mevrouw Thijs aan de minister van Financiën over «een belasting op eventuele inkomsten van hoogstamfruit».

Sprekers: **mevrouw Thijs, de heer Viseur**, minister van Financiën, blz. 6234.

PRÉSIDENTE DE M. SWAELEN, PRÉSIDENT
VOORZITTERSCHAP VAN DE HEER SWAELEN, VOORZITTER

Le procès-verbal de la dernière séance est déposé sur le bureau.
De notulen van de jongste vergadering worden ter tafel gelegd.

La séance est ouverte à 15 h 05.
De vergadering wordt geopend om 15.05 uur.

EXCUSÉS — VERONTSCHULDIGD

MM. Goris, Vautmans, pour devoirs professionnels, et Hotyat, en mission à l'étranger, demandent d'excuser leur absence à la réunion de ce jour.

Afwezig met bericht van verhindering: de heren Goris, Vautmans, wegens ambtsplichten, en Hotyat, met opdracht in het buitenland.

— Pris pour information.

Voor kennisgeving aangenomen.

MESSAGES

Chambre des représentants

BOODSCHAPPEN

Kamer van volksvertegenwoordigers

M. le président. — Par messages du 16 juillet 1998, la Chambre des représentants a transmis au Sénat, tels qu'ils ont été adoptés en sa séance du 16 juillet 1998:

Article 77

1° Projet de loi relative à la création de la «Coopération technique belge» sous la forme d'une société de droit public.

— Le projet de loi a été envoyé à la commission des Affaires étrangères.

2° Projet de loi modifiant l'article 13 de la loi du 19 décembre 1950 créant l'Ordre des médecins vétérinaires.

— Le projet de loi a été envoyé à la commission des Finances et des Affaires économiques.

3° Projet de loi relative aux demandes d'interprétation des lois par la Cour de cassation dans le cadre d'une demande d'avis préjudiciel.

— Le projet de loi a été envoyé à la commission de la Justice.

Ann. parl. Sénat de Belgique - Session ordinaire 1998-1999
Parlem. Hand. Belgische Senaat - Gewone zitting 1998-1999

Article 78

1° Projet de loi portant modification de la loi du 13 juillet 1981 portant création d'un Institut d'expertise vétérinaire.

— Le projet de loi a été reçu le 20 juillet 1998; la date limite pour l'évocation est le mardi 20 octobre 1998.

2° Projet de loi portant modification des lois relatives à l'expertise vétérinaire.

— Le projet de loi a été reçu le 20 juillet 1998; la date limite pour l'évocation est le mardi 20 octobre 1998.

3° Projet de loi portant création de la «Coopération technique belge» sous la forme d'une société de droit public.

— Le projet de loi a été reçu le 20 juillet 1998; la date limite pour l'évocation est le mardi 20 octobre 1998.

4° Projet de loi portant modification de la loi du 14 juillet 1991 sur les pratiques du commerce et sur l'information et la protection du consommateur.

— Le projet de loi a été reçu le 20 juillet 1998; la date limite pour l'évocation est le mardi 20 octobre 1998.

5° Projet de loi modifiant la loi du 27 mars 1995 relative à l'intermédiation en assurances et à la distribution d'assurances.

— Le projet de loi a été reçu le 20 juillet 1998; la date limite pour l'évocation est le mardi 20 octobre 1998.

6° Projet de loi modifiant le Code civil en ce qui concerne la clause pénale et les intérêts moratoires.

— Le projet de loi a été reçu le 20 juillet 1998; la date limite pour l'évocation est le mardi 20 octobre 1998.

7° Projet de loi modifiant l'article 1410, § 2, du Code judiciaire et l'article 2071 du Code civil.

— Le projet de loi a été reçu le 20 juillet 1998; la date limite pour l'évocation est le mardi 20 octobre 1998.

8° Projet de loi transposant certaines dispositions de la directive 93/104/CE du 23 novembre 1993 concernant certains aspects de l'aménagement du temps de travail.

— Le projet de loi a été reçu le 20 juillet 1998; la date limite pour l'évocation est le mardi 20 octobre 1998.

Article 80

1° Projet de loi portant des dispositions budgétaires et diverses.

— Le projet de loi a été reçu le 20 juillet 1998; la date limite pour l'évocation est le jeudi 8 octobre 1998.

2° Projet de loi modifiant la loi du 25 mars 1964 sur les médicaments.

— Le projet de loi a été reçu le 20 juillet 1998; la date limite pour l'évocation est le jeudi 8 octobre 1998.

Article 81

Projet de loi modifiant l'article 145¹ du Code des impôts sur les revenus 1992, en ce qui concerne les réductions d'impôt en matière de remboursements d'emprunts hypothécaires.

— Le projet de loi a été reçu le 17 juillet 1998; le délai d'examen, qui est de 15 jours conformément l'article 79, alinéa 1er, de la Constitution expire le mardi 20 octobre 1998.

— La Chambre a amendé et adopté le texte le 16 juillet 1998.

Révision de la Constitution

1° Révision de l'article 41 de la Constitution.

— La proposition de loi a été reçue le 17 juillet 1998.

— La Chambre a adopté le projet le 16 juillet 1998.

— La proposition de loi a été envoyée à la commission des Affaires institutionnelles.

2° Projet de texte portant révision du titre III de la Constitution par l'insertion d'un article 39bis.

— La proposition de loi a été reçue le 17 juillet 1998.

— La Chambre a amendé et adopté le texte le 16 juillet 1998.

— La proposition de loi a été envoyée à la commission des Affaires institutionnelles.

Notification

1° Projet de loi portant assentiment au Traité entre le Royaume de Belgique et le Royaume des Pays-Bas concernant la construction d'une liaison ferroviaire pour trains à grande vitesse entre Rotterdam et Anvers, signé à Bruxelles, le 21 décembre 1996.

— La Chambre a adopté le projet le 16 juillet 1998 tel qu'il lui a été transmis par le Sénat.

2° Projet de loi portant assentiment aux Statuts du Groupe d'Étude international du Cuivre, et à l'Annexe, adoptés par la Conférence des Nations unies le 24 février 1989.

— La Chambre a adopté le projet le 16 juillet 1998 tel qu'il lui a été transmis par le Sénat.

3° Projet de loi portant assentiment à l'Accord entre le Royaume de Belgique et le Royaume des Pays-Bas relatif à la délimitation du plateau continental, et Annexe, et échange de lettres et à l'Accord entre le Royaume de Belgique et le Royaume des Pays-Bas relatif à la délimitation de la mer territoriale, signés à Bruxelles le 18 décembre 1996.

— La Chambre a adopté le projet le 16 juillet 1998 tel qu'il lui a été transmis par le Sénat.

4° Projet de loi portant assentiment aux Actes internationaux suivants:

1. Cinquième Protocole additionnel à la constitution de l'Union postale universelle;

2. Règlement général de l'Union postale universelle, et Annexe;

3. Convention postale universelle, et Protocole final;

4. Arrangement concernant les colis postaux, et Protocole final;

5. Arrangement concernant les mandats de poste;

6. Arrangement concernant le service de chèques postaux; et

7. Arrangement concernant les envois contre remboursement; faits à Séoul le 14 septembre 1994.

— La Chambre a adopté le projet le 16 juillet 1998 tel qu'il lui a été transmis par le Sénat.

5° Projet de loi portant assentiment à la Convention sur les aspects civils de l'enlèvement international d'enfants, faite à La Haye le 25 octobre 1980, abrogeant les articles 2 et 3 de la loi du 1er août 1985 portant approbation de la Convention européenne sur la reconnaissance et l'exécution des décisions en matière de garde des enfants et le rétablissement de la garde des enfants, faite à Luxembourg le 20 mai 1980 et modifiant le Code judiciaire.

— La Chambre a adopté le projet le 16 juillet 1998 tel qu'il lui a été transmis par le Sénat.

6° Projet de loi modifiant la loi du 3 avril 1953 d'organisation judiciaire, la loi du 15 juillet 1970 déterminant le cadre des tribunaux de commerce et modifiant la loi du 10 octobre 1967 contenant le Code judiciaire, la loi du 2 juillet 1975 déterminant le cadre du personnel des tribunaux de première instance et les articles 151 et 213 du Code judiciaire.

— La Chambre a adopté le projet le 16 juillet 1998 tel qu'il lui a été transmis par le Sénat.

7° Projet de loi portant assentiment au Protocole additionnel à la Convention sur l'interdiction ou la limitation de l'emploi de certaines armes classiques qui peuvent être considérées comme produisant des effets traumatiques excessifs ou comme frappant sans discrimination, adopté à New York le 13 octobre 1995.

— La Chambre a adopté le projet le 16 juillet 1998 tel qu'il lui a été transmis par le Sénat.

8° Projet de loi portant assentiment à la Convention additionnelle signée à Bruxelles le 6 mars 1995, modifiant la Convention entre la Belgique et le Portugal en vue d'éviter la double imposition et de régler certaines autres questions en matière d'impôts sur le revenu, et le Protocole final, signés à Bruxelles le 16 juillet 1969.

— La Chambre a adopté le projet le 16 juillet 1998 tel qu'il lui a été transmis par le Sénat.

9° Projet de loi portant assentiment à la Convention entre le Gouvernement du Royaume de Belgique et le Gouvernement de la Roumanie tendant à éviter la double imposition et à prévenir l'évasion fiscale en matière d'impôts sur le revenu et sur la fortune, fait à Bruxelles le 4 mars 1996.

— La Chambre a adopté le projet le 16 juillet 1998 tel qu'il lui a été transmis par le Sénat.

10° Projet de loi portant assentiment à la Convention entre le Royaume de Belgique et la République de Maurice tendant à éviter les doubles impositions et à prévenir l'évasion fiscale en matière d'impôts sur le revenu, signée à Bruxelles le 14 juillet 1995.

— La Chambre a adopté le projet le 16 juillet 1998 tel qu'il lui a été transmis par le Sénat.

11° Projet de loi portant assentiment à la Convention entre le Royaume de Belgique et la République d'Afrique du Sud tendant à éviter la double imposition et à prévenir l'évasion fiscale en matière d'impôts sur le revenu, faite à Prétoria le 1er février 1995.

— La Chambre a adopté le projet le 16 juillet 1998 tel qu'il lui a été transmis par le Sénat.

12° Projet de loi portant assentiment à la Convention entre le Gouvernement du Royaume de Belgique et le Gouvernement de la République de Belarus tendant à éviter les doubles impositions et à prévenir l'évasion fiscale en matière d'impôts sur le revenu et sur la fortune, et au Protocole, signés à Bruxelles le 7 mars 1995.

— La Chambre a adopté le projet le 16 juillet 1998 tel qu'il lui a été transmis par le Sénat.

13° Projet de loi portant assentiment à la Convention entre l'Espagne et la Belgique tendant à éviter les doubles impositions et à prévenir l'évasion et la fraude fiscale en matière d'impôts sur le revenu et sur la fortune, et au Protocole, signés à Bruxelles le 14 juin 1995.

— La Chambre a adopté le projet le 16 juillet 1998 tel qu'il lui a été transmis par le Sénat.

14° Projet de loi portant

1° assentiment au et exécution du Protocole de 1992 modifiant la Convention internationale de 1969 sur la responsabilité civile pour les dommages dus à la pollution par les hydrocarbures, et Annexe, faits à Londres le 27 novembre 1992;

2° modification de la loi du 20 juillet 1976 portant approbation et exécution de la Convention internationale sur la responsabilité civile pour les dommages dus à la pollution par les hydrocarbures, et son Annexe, faites à Bruxelles le 29 novembre 1969.

— La Chambre a adopté le projet le 16 juillet 1998 tel qu'il lui a été transmis par le Sénat.

15° Projet de loi portant

1° assentiment au Protocole de 1992 modifiant la Convention internationale de 1971 portant création d'un Fonds international d'indemnisation pour les dommages dus à la pollution par les hydrocarbures, fait à Londres le 27 novembre 1992;

2° modification de la loi du 6 août 1993 portant approbation et exécution de la Convention internationale portant création d'un Fonds international d'indemnisation pour les dommages dus à la pollution par les hydrocarbures, faite à Bruxelles le 18 décembre 1971 et du Protocole à cette Convention, fait à Londres le 19 novembre 1976.

— La Chambre a adopté le projet le 16 juillet 1998 tel qu'il lui a été transmis par le Sénat.

16° Projet de loi portant assentiment au Protocole d'accord entre le Royaume de Belgique et le Conseil de coopération douanière relatif au maintien du siège de l'Organisation Mondiale des Douanes à Bruxelles, signé à Bruxelles le 7 février 1997.

— La Chambre a adopté le projet le 16 juillet 1998 tel qu'il lui a été transmis par le Sénat.

17° Projet de loi portant assentiment au Protocole sur l'interdiction ou la limitation de l'emploi des mines, pièges et autres dispositifs, tel qu'il a été modifié le 3 mai 1996 (Protocole II, tel qu'il a été modifié le 3 mai 1996), annexé à la Convention sur l'interdiction ou la limitation de l'emploi de certaines armes classiques qui peuvent être considérées comme produisant des effets traumatiques excessifs ou comme frappant sans discrimination, adopté à Genève le 3 mai 1996.

— La Chambre a adopté le projet le 16 juillet 1998 tel qu'il lui a été transmis par le Sénat.

18° Projet de loi portant assentiment au Protocole à l'Accord de partenariat et de coopération entre les Communautés européennes et leurs États membres, d'une part, et l'Ukraine, d'autre part, fait à Bruxelles le 10 avril 1997.

— La Chambre a adopté le projet le 16 juillet 1998 tel qu'il lui a été transmis par le Sénat.

19° Projet de loi portant assentiment aux Actes internationaux suivants:

1° Protocole au Traité de l'Atlantique Nord sur l'accession de la République de Hongrie;

2° Protocole au Traité de l'Atlantique Nord sur l'accession de la République de Pologne;

3° Protocole au Traité de l'Atlantique Nord sur l'accession de la République tchèque;

signés à Bruxelles le 16 décembre 1997.

— La Chambre a adopté le projet le 16 juillet 1998 tel qu'il lui a été transmis par le Sénat.

20° Projet de loi portant assentiment au Protocole à l'Accord de partenariat et de coopération établissant un partenariat entre les Communautés européennes et leurs États membres, d'une part, et la République de Moldova, d'autre part, fait à Bruxelles le 15 mai 1997.

— La Chambre a adopté le projet le 16 juillet 1998 tel qu'il lui a été transmis par le Sénat.

21° Projet de loi portant assentiment au Protocole à l'Accord de partenariat et de coopération établissant un partenariat entre les Communautés européennes et leurs États membres, d'une part, et la Fédération de Russie, d'autre part, signé à Bruxelles le 21 mai 1997.

— La Chambre a adopté le projet le 16 juillet 1998 tel qu'il lui a été transmis par le Sénat.

22° Projet de loi portant assentiment à la Convention sur l'interdiction de l'emploi, du stockage, de la production et du transfert des mines antipersonnel et sur leur destruction, faite à Oslo le 18 septembre 1997.

— La Chambre a adopté le projet le 16 juillet 1998 tel qu'il lui a été transmis par le Sénat.

Bij boodschappen van 16 juli 1998 heeft de Kamer van volksvertegenwoordigers aan de Senaat overgezonden, zoals ze ter vergadering van 16 juli 1998 werden aangenomen:

Artikel 77

1° Wetsontwerp betreffende de oprichting van de «Belgische Technische Coöperatie» in de vorm van een vennootschap van publiek recht.

— Het wetsontwerp werd verzonden naar de commissie voor de Buitenlandse Aangelegenheden.

2° Wetsontwerp tot wijziging van artikel 13 van de wet van 19 december 1950 tot instelling van de Orde der Dierenartsen.

— Het wetsontwerp werd verzonden naar de commissie voor de Financiën en de Economische Aangelegenheden.

3° Wetsontwerp betreffende de verzoeken tot uitlegging van de wetten door het Hof van Cassatie in het kader van een verzoek tot prejudicieel advies.

— Het wetsontwerp werd verzonden naar de commissie voor de Justitie.

Artikel 78

1° Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 13 juli 1981 tot oprichting van een Instituut voor veterinaire keuring.

— Het wetsontwerp werd ontvangen op 20 juli 1998; de uiterste datum voor evocatie is dinsdag 20 oktober 1998.

2° Wetsontwerp houdende wijziging van de wetten betreffende de veterinaire keuring.

— Het wetsontwerp werd ontvangen op 20 juli 1998; de uiterste datum voor evocatie is dinsdag 20 oktober 1998.

3° Wetsontwerp tot oprichting van de «Belgische Technische Coöperatie» in de vorm van een vennootschap van publiek recht.

— Het wetsontwerp werd ontvangen op 20 juli 1998; de uiterste datum voor evocatie is dinsdag 20 oktober 1998.

4° Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 14 juli 1991 betreffende de handelspraktijken en de voorlichting en bescherming van de consument.

— Het wetsontwerp werd ontvangen op 20 juli 1998; de uiterste datum voor evocatie is dinsdag 20 oktober 1998.

5° Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 27 maart 1995 betreffende de verzekeringsbemiddeling en de distributie van de verzekeringen.

— Het wetsontwerp werd ontvangen op 20 juli 1998; de uiterste datum voor evocatie is dinsdag 20 oktober 1998.

6° Wetsontwerp tot wijziging, wat het strafbeding en de moratoire interest betreft, van het Burgerlijk Wetboek.

— Het wetsontwerp werd ontvangen op 20 juli 1998; de uiterste datum voor evocatie is dinsdag 20 oktober 1998.

7° Wetsontwerp tot wijziging van artikel 1410, § 2, van het Gerechtelijk Wetboek en artikel 2071 van het Burgerlijk Wetboek.

— Het wetsontwerp werd ontvangen op 20 juli 1998; de uiterste datum voor evocatie is dinsdag 20 oktober 1998.

8° Wetsontwerp tot omzetting van sommige bepalingen van de EG-richtlijn 93/104 van 23 november 1993 betreffende een aantal aspecten van de organisatie van de arbeidstijd.

— Het wetsontwerp werd ontvangen op 20 juli 1998; de uiterste datum voor evocatie is dinsdag 20 oktober 1998.

Artikel 80

1° Wetsontwerp houdende budgettaire en diverse bepalingen.

— Het wetsontwerp werd ontvangen op 20 juli 1998; de uiterste datum voor evocatie is donderdag 8 oktober 1998.

2° Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 25 maart 1964 op de geneesmiddelen.

— Het wetsontwerp werd ontvangen op 20 juli 1998; de uiterste datum voor evocatie is donderdag 8 oktober 1998.

Artikel 81

Wetsontwerp tot wijziging van artikel 145¹ van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992, betreffende de belastingvermindering voor afbetalingen van hypotheekleningen.

— Het wetsontwerp werd ontvangen op 17 juli 1998; de onderzoekstermijn, die overeenkomstig artikel 79, eerste lid, van de Grondwet 15 dagen bedraagt, verstrijkt op dinsdag 20 oktober 1998.

— De Kamer heeft de tekst geamendeerd aangenomen op 16 juli 1998.

Herziening van de Grondwet

1° Herziening van artikel 41 van de Grondwet.

— Het wetsvoorstel werd ontvangen op 17 juli 1998.

— De Kamer heeft de tekst geamendeerd aangenomen op 16 juli 1998.

— Het wetsvoorstel werd verzonden naar de commissie voor de Institutionele Aangelegenheden.

2° Ontwerp van tekst houdende herziening van titel III van de Grondwet door invoering van een artikel 39bis.

— Het wetsvoorstel werd ontvangen op 17 juli 1998.

— De Kamer heeft de tekst geamendeerd aangenomen op 16 juli 1998.

— Het wetsvoorstel werd verzonden naar de commissie voor de Institutionele Aangelegenheden.

Kennisgeving

1° Wetsontwerp houdende instemming met het Verdrag tussen het Koninkrijk België en het Koninkrijk der Nederlanden betreffende de aanleg van een spoorverbinding voor hogesnelheidstreinen tussen Rotterdam en Antwerpen, ondertekend te Brussel op 21 december 1996.

— De Kamer heeft het ontwerp aangenomen op 16 juli 1998 zoals het haar door de Senaat werd overgezonden.

2° Wetsontwerp houdende instemming met het Statuut van de Internationale Studiegroep voor Koper, en met de Bijlage, aangenomen door de Conferentie van de Verenigde Naties op 24 februari 1989.

— De Kamer heeft het ontwerp aangenomen op 16 juli 1998 zoals het haar door de Senaat werd overgezonden.

3° Wetsontwerp houdende instemming met het Verdrag tussen het Koninkrijk België en het Koninkrijk der Nederlanden inzake de afbakening van het continentaal plat, en Bijlage, en briefwisseling en met het Verdrag tussen het Koninkrijk België en het Koninkrijk der Nederlanden inzake de afbakening van de territoriale zee, ondertekend te Brussel op 18 december 1996.

— De Kamer heeft het ontwerp aangenomen op 16 juli 1998 zoals het haar door de Senaat werd overgezonden.

4° Wetsontwerp houdende instemming met volgende Internationale Akten:

1. Vijfde Protocol ter aanvulling van de constitutie van de Wereldpostvereniging;

2. Algemeen Reglement van de Wereldpostvereniging, en Bijlage;

3. Wereldpostconventie, en Slotprotocol;

4. Overeenkomst betreffende de postcolli, en Slotprotocol;

5. Overeenkomst betreffende de postwissels;

6. Overeenkomst betreffende de dienst der postcheques; en

7. Overeenkomst betreffende de rembourszendingen;

gedaan te Seoel op 14 september 1994.

— De Kamer heeft het ontwerp aangenomen op 16 juli 1998 zoals het haar door de Senaat werd overgezonden.

5° Wetsontwerp houdende instemming met het Verdrag betreffende de burgerrechtelijke aspecten van internationale ontvoering van kinderen gedaan te 's-Gravenhage op 25 oktober

1980, tot opheffing van de artikelen 2 en 3 van de wet van 1 augustus 1985 houdende goedkeuring van het Europees Verdrag betreffende de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen inzake het gezag over kinderen en betreffende het herstel van het gezag over kinderen, opgemaakt te Luxemburg op 20 mei 1980, alsook tot wijziging van het Gerechtelijk Wetboek.

— De Kamer heeft het ontwerp aangenomen op 16 juli 1998 zoals het haar door de Senaat werd overgezonden.

6° Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 3 april 1953 betreffende de rechterlijke inrichting, de wet van 15 juli 1970 tot vaststelling van de personeelsformatie van de rechtbanken van koophandel en tot wijziging van de wet van 10 oktober 1967 houdende het Gerechtelijk Wetboek, de wet van 2 juli 1975 tot vaststelling van de personeelsformatie van de rechtbanken van eerste aanleg en de artikelen 151 en 213 van het Gerechtelijk Wetboek.

— De Kamer heeft het ontwerp aangenomen op 16 juli 1998 zoals het haar door de Senaat werd overgezonden.

7° Wetsontwerp houdende instemming met het Aanvullend Protocol bij het Verdrag inzake het verbod of de beperking van het gebruik van bepaalde conventionele wapens die geacht kunnen worden buitensporig leed te veroorzaken of een niet-onderscheidende werking te hebben, aangenomen te New York op 13 oktober 1995.

— De Kamer heeft het ontwerp aangenomen op 16 juli 1998 zoals het haar door de Senaat werd overgezonden.

8° Wetsontwerp houdende instemming met de aanvullende Overeenkomst ondertekend te Brussel op 6 maart 1995, tot wijziging van de Overeenkomst tussen België en Portugal tot het vermijden van dubbele belasting en tot regeling van sommige andere aangelegenheden inzake belasting naar het inkomen, en van het Slotprotocol, ondertekend te Brussel op 16 juli 1969.

— De Kamer heeft het ontwerp aangenomen op 16 juli 1998 zoals het haar door de Senaat werd overgezonden.

9° Wetsontwerp houdende instemming met de Overeenkomst tussen de Regering van het Koninkrijk België en de Regering van Roemenië tot het vermijden van dubbele belasting en tot regeling van sommige andere aangelegenheden inzake belasting naar het inkomen, en naar het vermogen, gedaan te Brussel op 4 maart 1996.

— De Kamer heeft het ontwerp aangenomen op 16 juli 1998 zoals het haar door de Senaat werd overgezonden.

10° Wetsontwerp houdende instemming met de Overeenkomst tussen het Koninkrijk België en de Republiek Mauritius tot het vermijden van dubbele belasting en tot regeling van sommige andere aangelegenheden inzake belasting naar het inkomen, ondertekend te Brussel op 4 juli 1995.

— De Kamer heeft het ontwerp aangenomen op 16 juli 1998 zoals het haar door de Senaat werd overgezonden.

11° Wetsontwerp houdende instemming met de Overeenkomst tussen het Koninkrijk België en de Republiek Zuid-Afrika tot het vermijden van dubbele belasting en tot het voorkomen van het ontgaan van belastingen inzake belasting naar het inkomen, ondertekend te Pretoria op 1 februari 1995.

— De Kamer heeft het ontwerp aangenomen op 16 juli 1998 zoals het haar door de Senaat werd overgezonden.

12° Wetsontwerp houdende instemming met de Overeenkomst tussen de Regering van het Koninkrijk België en de Regering van de Republiek Belarus tot het vermijden van dubbele belasting en tot het voorkomen van het ontgaan van belasting inzake belastingen naar het inkomen, en naar het vermogen, en met het Protocol, ondertekend te Brussel op 7 maart 1995.

— De Kamer heeft het ontwerp aangenomen op 16 juli 1998 zoals het haar door de Senaat werd overgezonden.

13° Wetsontwerp houdende instemming met de Overeenkomst tussen Spanje en België tot het vermijden van dubbele belasting en tot het voorkomen van het ontgaan en het ontduiken van belasting inzake belastingen naar het inkomen en het vermogen, en met het Protocol, ondertekend te Brussel op 14 juni 1995.

— De Kamer heeft het ontwerp aangenomen op 16 juli 1998 zoals het haar door de Senaat werd overgezonden.

14° Wetsontwerp houdende

1° instemming met en uitvoering van het Protocol van 1992 tot wijziging van het Internationaal Verdrag inzake de burgerlijke aansprakelijkheid voor schade door verontreiniging door olie, 1969, en Bijlage, gedaan te Londen op 27 november 1992;

2° wijziging van de wet van 20 juli 1976 houdende goedkeuring en uitvoering van het Internationaal Verdrag inzake de burgerlijke aansprakelijkheid voor schade door verontreiniging door olie, en van de Bijlage, opgemaakt te Brussel op 29 november 1969.

— De Kamer heeft het ontwerp aangenomen op 16 juli 1998 zoals het haar door de Senaat werd overgezonden.

15° Wetsontwerp houdende

1° instemming met het Protocol van 1992 tot wijziging van het Internationaal Verdrag van 1971 ter oprichting van een Internationaal Fonds voor vergoeding van schade door verontreiniging door olie, gedaan te Londen op 27 november 1992;

2° wijziging van de wet van 6 augustus 1993 houdende goedkeuring en uitvoering van het Internationaal Verdrag ter oprichting van een Internationaal Fonds voor vergoeding van schade door verontreiniging door olie, opgemaakt te Brussel op 18 december 1971 en van het Protocol bij dit Verdrag, opgemaakt te Londen op 19 november 1976.

— De Kamer heeft het ontwerp aangenomen op 16 juli 1998 zoals het haar door de Senaat werd overgezonden.

16° Wetsontwerp houdende instemming met het Protocol van overeenkomst tussen het Koninkrijk België en de Internationale Douaneraad betreffende het behoud van de zetel van de Wereld Douane Organisatie in Brussel, ondertekend te Brussel op 7 februari 1997.

— De Kamer heeft het ontwerp aangenomen op 16 juli 1998 zoals het haar door de Senaat werd overgezonden.

17° Wetsontwerp houdende instemming met het Protocol inzake het verbod of de beperking van het gebruik van mijnen, valstrikmijnen en andere mechanismen, zoals gewijzigd op 3 mei 1996 (Protocol II zoals gewijzigd op 3 mei 1996) gehecht aan het Verdrag inzake het verbod of de beperking van het gebruik van bepaalde conventionele wapens die geacht kunnen worden buitensporig leed te veroorzaken of een niet-onderscheidende werking te hebben, aangenomen te Genève op 3 mei 1996.

— De Kamer heeft het ontwerp aangenomen op 16 juli 1998 zoals het haar door de Senaat werd overgezonden.

18° Wetsontwerp houdende instemming met het Protocol bij de Partnerschaps- en samenwerkingsovereenkomst tussen de Europese Gemeenschappen en hun lidstaten, enerzijds, en Oekraïne, anderzijds, gedaan te Brussel op 10 april 1997.

— De Kamer heeft het ontwerp aangenomen op 16 juli 1998 zoals het haar door de Senaat werd overgezonden.

19° Wetsontwerp houdende instemming met de volgende Internationale Akten:

1° Protocol bij het Noord-Atlantisch Verdrag betreffende de toetreding van de Republiek Hongarije;

2° Protocol bij het Noord-Atlantisch Verdrag betreffende de toetreding van de Republiek Polen;

3° Protocol bij het Noord-Atlantisch Verdrag betreffende de toetreding van de Tsjechische Republiek;

ondertekend te Brussel op 16 december 1997.

— De Kamer heeft het ontwerp aangenomen op 16 juli 1998 zoals het haar door de Senaat werd overgezonden.

20° Wetsontwerp houdende instemming met het Protocol bij de Partnerschaps- en samenwerkingsovereenkomst waarbij een partnerschap tot stand wordt gebracht tussen de Europese Gemeenschappen en hun lidstaten, enerzijds, en de Republiek Moldavië, anderzijds, gedaan te Brussel op 15 mei 1997.

— De Kamer heeft het ontwerp aangenomen op 16 juli 1998 zoals het haar door de Senaat werd overgezonden.

21° Wetsontwerp houdende instemming met het Protocol bij de Partnerschaps- en samenwerkingsovereenkomst waarbij een partnerschap tot stand wordt gebracht tussen de Europese Gemeenschappen en hun lidstaten, enerzijds, en de Russische Federatie anderzijds, gedaan te Brussel op 21 mei 1997.

— De Kamer heeft het ontwerp aangenomen op 16 juli 1998 zoals het haar door de Senaat werd overgezonden.

22° Wetsontwerp houdende instemming met het Verdrag inzake het verbod op het gebruik, de opslag, de productie en de overdracht van antipersoonsmijnen en inzake de vernietiging ervan, gedaan te Oslo op 18 september 1997.

— De Kamer heeft het ontwerp aangenomen op 16 juli 1998 zoals het haar door de Senaat werd overgezonden.

COMMUNICATIONS

Communication d'arrêtés royaux

MEDEDELINGEN

Mededeling van koninklijke besluiten

M. le président. — Par lettres des 27 juillet et 24 et 31 août 1998, le ministre des Transports, conformément à l'article 7, § 4, de la loi du 19 décembre 1997 visant à rationaliser la gestion de l'aéroport de Bruxelles-National, a communiqué au Sénat, avant leur publication au *Moniteur belge*:

- l'arrêté royal du 17 juillet 1998 portant des dispositions complémentaires relatives à la réforme des structures de gestion de l'aéroport de Bruxelles-National;

- l'arrêté royal du 19 août 1998 fixant le prix minimum pour la cession par les autorités publiques d'actions de la société anonyme de droit public «Brussels International Airport Company»;

- l'arrêté royal du 25 août 1998 portant approbation du contrat de gestion entre l'État et la Régie des Voies aériennes;

- l'arrêté royal du 25 août 1998 portant classement de la Régie des Voies aériennes en entreprise publique autonome;

- l'arrêté royal du 25 août 1998, portant approbation du contrat de gestion entre l'État et la société anonyme «Brussels Airport Terminal Company»;

- l'arrêté royal du 25 août 1998 portant classement de la société anonyme «Brussels Airport Terminal Company» en entreprise publique autonome et portant approbation des modifications aux statuts de celle-ci.

Bij brieven van 27 juli en 24 en 31 augustus 1998 heeft de minister van Vervoer, overeenkomstig artikel 7, § 4, van de wet van 19 december 1997 tot rationalisering van het beheer van de luchthaven Brussel-Nationaal, aan de Senaat overgezonden, vóór hun bekendmaking in het *Belgisch Staatsblad*:

- het koninklijk besluit van 17 juli 1998 houdende aanvullende bepalingen betreffende de hervorming van de beheersstructuren van de luchthaven Brussel-Nationaal;

- het koninklijk besluit van 19 augustus 1998 tot vaststelling van de minimumprijs voor de overdracht door de overheid van aandelen van de naamloze vennootschap van publiek recht «Brussels International Airport Company»;

- het koninklijk besluit van 25 augustus 1998 tot goedkeuring van het beheerscontract tussen de Staat en de Regie der Luchtwegen;

- het koninklijk besluit van 25 augustus 1998 tot indeling van de Regie der Luchtwegen als autonoom overheidsbedrijf;

- het koninklijk besluit van 25 augustus 1998 tot goedkeuring van het beheerscontract tussen de Staat en de naamloze vennootschap «Brussels Airport Terminal Company»;

• het koninklijk besluit tot indeling van de naamloze vennootschap «Brussels Airport Terminal Company» als autonoom overheidsbedrijf en tot goedkeuring van de wijzigingen aan haar statuten.

— Pris pour notification.

Voor kennisgeving aangenomen.

Cour d'arbitrage — Arbitragehof

M. le président. — En application de l'article 76 de la loi spéciale du 6 janvier 1989 sur la Cour d'arbitrage, le greffier de la Cour d'arbitrage notifie au président du Sénat les recours en annulation des articles 133, 136 et 138 de la loi du 22 février 1998 portant des dispositions sociales (concernant la cotisation sur le chiffre d'affaires de certains produits pharmaceutiques), introduits par l'ASBL Agim et autres, la SA Bournonville Pharma et autres, et Merck Sharp & Dohme BV (numéros du rôle 1317, 1377, 1403, 1404 et 1405, affaires jointes).

Met toepassing van artikel 76 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, geeft de griffier van het Arbitragehof aan de voorzitter van de Senaat kennis van de beroepen tot vernietiging van de artikelen 133, 136 en 138 van de wet van 22 februari 1998 houdende sociale bepalingen (betreffende de heffing op de omzet van sommige farmaceutische producten), ingesteld door de VZW Agim en anderen, de NV Bournonville Pharma en anderen en Merck Sharp & Dohme BV (rolnummers 1317, 1377, 1403, 1404 en 1405, samengevoegde zaken).

— Pris pour notification.

Voor kennisgeving aangenomen.

En application de l'article 77 de la loi spéciale du 6 janvier 1989 sur la Cour d'arbitrage, le greffier de la Cour d'arbitrage notifie au président du Sénat :

1. la question préjudicielle concernant l'article 305 de l'arrêté royal du 18 juillet 1977 portant coordination des dispositions générales relatives aux douanes et accises, posée par la cour d'appel de Bruxelles (numéro du rôle 1412);

2. les questions préjudicielles relatives à l'article 11, § 2, alinéa 3, de l'arrêté royal n° 38 du 27 juillet 1967 organisant le statut social des travailleurs indépendants, posées par la cour du travail de Liège (numéro du rôle 1417);

3. la question préjudicielle relative aux articles 19 et 24 des lois coordonnées sur le Conseil d'État, posée par le Conseil d'État (numéro du rôle 1421).

Met toepassing van artikel 77 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, geeft de griffier van het Arbitragehof aan de voorzitter van de Senaat kennis van :

1. de prejudiciële vraag betreffende artikel 305 van het koninklijk besluit van 18 juli 1977 houdende coördinatie van de algemene bepalingen inzake douane en accijnzen, gesteld door het hof van beroep te Brussel (rolnummer 1412);

2. de prejudiciële vragen betreffende artikel 11, § 2, derde lid, van het koninklijk besluit nr. 38 van 27 juli 1967 houdende inrichting van het sociaal statuut der zelfstandigen, gesteld door het arbeidshof te Luik (rolnummer 1417);

3. de prejudiciële vraag betreffende de artikelen 19 en 24 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, gesteld door de Raad van State (rolnummer 1421).

— Pris pour notification.

Voor kennisgeving aangenomen.

Chambre des représentants

Kamer van volksvertegenwoordigers

M. le président. — Par message du 13 octobre 1998, la Chambre des représentants a fait connaître au Sénat qu'elle s'est constituée en sa séance de ce jour.

Bij boodschap van 13 oktober 1998 heeft de Kamer van volksvertegenwoordigers aan de Senaat laten weten dat zij zich ter vergadering van die dag geconstitueerd heeft.

— Pris pour notification.

Voor kennisgeving aangenomen.

*Commission nationale d'évaluation
chargée d'évaluer l'application des dispositions relative
à l'interruption de grossesse*

*Nationale Evaluatiecommissie
inzake de toepassing van de wetgeving
betreffende de zwangerschapsafbreking*

M. le président. — Par lettre du 25 août 1998, les présidents de la Commission nationale d'évaluation chargée d'évaluer l'application des dispositions relatives à l'interruption de grossesse ont transmis au Sénat, conformément à l'article 1er, § 3, de la loi du 13 août 1990, le rapport relatif aux interruptions de grossesse pratiquées en 1996 et 1997 enregistrées par la commission.

Bij brief van 25 augustus 1998 hebben de voorzitters van de Nationale Evaluatiecommissie inzake de toepassing van de wetgeving betreffende de zwangerschapsafbreking, overeenkomstig artikel 1, § 3, van de wet van 13 augustus 1990, aan de Senaat overgezonden, het verslag over de aan de commissie gerapporteerde zwangerschapsafbrekingen in 1996 en 1997.

— Envoi aux commissions réunies de la Justice et des Affaires sociales.

Verzending naar de verenigde commissies voor de Justitie en de Sociale Aangelegenheden.

Conseil central de l'économie

Centrale Raad voor het Bedrijfsleven

M. le président. — Par lettre du 24 septembre 1998, le président du Conseil central de l'économie transmet au Sénat, conformément à l'article 5 de la loi du 26 juillet 1996 relative à la promotion de l'emploi et à la sauvegarde préventive de la compétitivité, le rapport technique sur les marges maximales disponibles pour l'évolution du coût salarial.

Bij brief van 24 september 1998 zendt de voorzitter van de Centrale Raad voor het Bedrijfsleven aan de Senaat over, overeenkomstig artikel 5 van de wet van 26 juli 1996 tot bevordering van de werkgelegenheid en tot preventieve vrijwaring van het concurrentievermogen, het technisch verslag over de maximale beschikbare marges voor de loonkostenontwikkeling.

— Envoi à la commission des Finances et des Affaires économiques et à la commission des Affaires sociales.

Verzending naar de commissie voor de Financiën en de Economische Aangelegenheden en naar de commissie voor de Sociale Aangelegenheden.

*Comités permanents de contrôle
des services de renseignements et de police*

*Vaste Comités van toezicht
op de inlichtingen- en politiediensten*

M. le président. — Par lettre du 12 octobre 1998, la présidente du Comité permanent de contrôle des services de renseignements a transmis au Sénat, conformément à l'article 35, de la loi organique du 18 juillet 1991 du contrôle des services de police et de renseignements, le rapport d'activités du comité permanent pour l'année 1998.

Bij brief van 12 oktober 1998 heeft de voorzitter van het Vast Comité van toezicht op de inlichtingendiensten, overeenkomstig artikel 35, van de wet van 18 juli 1991 tot regeling van het toezicht op de politie- en inlichtingendiensten, aan de Senaat overgezonden, het activiteitenverslag van het vast comité voor het jaar 1998.

— Envoi à la commission chargée du suivi parlementaire des Comités permanents de contrôle des services de police et de renseignements.

Verzending naar de commissie belast met de parlementaire begeleiding van de Vaste Comités van toezicht op de politie- en inlichtingendiensten.

ÉVOCATIONS — EVOCATIES

M. le président. — Par messages des 23 et 29 juillet 1998 et des 5 et 13 octobre 1998, le Sénat a informé la Chambre des représentants de la mise en œuvre, ces mêmes jours, de l'évocation :

1° Projet de loi modifiant l'arrêté royal n° 499 du 31 décembre 1986 portant réglementation de la sécurité sociale de certains jeunes défavorisés.

— Le projet de loi a été envoyé à la commission des Affaires sociales.

2° Projet de loi relative à la sécurité lors des matches de football.

— Le projet de loi a été envoyé à la commission de l'Intérieur et des Affaires administratives.

3° Projet de loi portant des dispositions budgétaires et diverses.

— Le projet de loi a été envoyé à la commission de l'Intérieur et des Affaires administratives.

4° Projet de loi portant création de la «Coopération technique belge» sous la forme d'une société de droit public.

— Le projet de loi a été envoyé à la commission des Affaires étrangères.

De Senaat heeft bij boodschappen van 23 en 29 juli 1998 en van 5 en 13 oktober 1998 aan de Kamer van volksvertegenwoordigers ter kennis gebracht dat tot evocatie is overgegaan, op die data, van :

1° Wetsontwerp tot wijziging van het koninklijk besluit nr. 499 van 31 december 1986 tot regeling van de sociale zekerheid van sommige kansarme jongeren.

— Het wetsontwerp werd verzonden naar de commissie voor de Sociale Aangelegenheden.

2° Wetsontwerp betreffende de veiligheid bij voetbalwedstrijden.

— Het wetsontwerp werd verzonden naar de commissie voor de Binnenlandse en de Administratieve Aangelegenheden.

3° Wetsontwerp houdende budgettaire en diverse bepalingen.

— Het wetsontwerp werd verzonden naar de commissie voor de Binnenlandse en de Administratieve Aangelegenheden.

4° Wetsontwerp tot oprichting van de «Belgische Technische Coöperatie» in de vorm van een vennootschap van publiek recht.

— Het wetsontwerp werd verzonden naar de commissie voor de Buitenlandse Aangelegenheden.

Par message du 15 octobre 1998, le Sénat a informé la Chambre des représentants de la mise en œuvre, ce même jour, de l'évocation :

Projet de loi modifiant la loi du 27 mars 1995 relative à l'intermédiation en assurances et à la distribution d'assurances.

— Le projet de loi a été envoyé à la commission des Finances et des Affaires économiques.

De Senaat heeft bij boodschap van 15 oktober 1998 aan de Kamer van volksvertegenwoordigers ter kennis gebracht dat tot evocatie is overgegaan, op die datum, van :

Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 27 maart 1995 betreffende de verzekeringsbemiddeling en de distributie van de verzekeringen.

— Het wetsontwerp werd verzonden naar de commissie voor de Financiën en de Economische Aangelegenheden.

NON-ÉVOCATIONS — NON-EVOCATIES

M. le président. — Par messages des 6, 9 et 14 octobre 1998, le Sénat a retourné à la Chambre des représentants, en vue de la sanction royale, les projets de loi non évoqués qui suivent :

1° Projet de loi modifiant l'article 43 des lois sur l'emploi des langues en matière administrative, coordonnées le 18 juillet 1966.

2° Projet de loi modifiant la loi du 3 juillet 1967 sur la réparation des dommages résultant des accidents du travail, des accidents survenus sur le chemin du travail et des maladies professionnelles dans le secteur public.

3° Projet de loi visant à modifier le Code de la taxe sur la valeur ajoutée.

4° Projet de loi ratifiant l'arrêté royal du 24 janvier 1997 modifiant la loi du 8 novembre 1993 protégeant le titre de psychologue afin de mettre en œuvre la directive 89/48/CEE du Conseil du 21 décembre 1988 relative à un système général de reconnaissance des diplômés d'enseignement supérieur qui sanctionnent des formations professionnelles d'une durée minimale de trois ans.

5° Projet de loi insérant un article 442bis dans le Code pénal en vue d'incriminer le harcèlement.

6° Projet de loi modifiant la loi du 25 mars 1964 sur les médicaments.

Bij boodschappen van 6, 9 en 14 oktober 1998 heeft de Senaat aan de Kamer van volksvertegenwoordigers terugbezorgd, met het oog op de koninklijke bekrachtiging, de volgende niet-geëvoceerde wetsontwerpen :

1° Wetsontwerp tot wijziging van artikel 43 van de wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken, gecoördineerd op 18 juli 1966.

2° Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 3 juli 1967 betreffende de schadevergoeding voor arbeidsongevallen, voor ongevallen op de weg naar en van het werk en voor beroepsziekten in de overheidssector.

3° Wetsontwerp tot wijziging van het Wetboek van de belasting over de toegevoegde waarde.

4° Wetsontwerp tot bekrachtiging van het koninklijk besluit van 24 januari 1997 tot wijziging van de wet van 8 november 1993 tot bescherming van de titel van psycholoog teneinde uitvoering te geven aan de richtlijn 89/48/EEG van de Raad van 21 december 1988 betreffende een algemeen stelsel van erkenning van hoger onderwijsdiploma's waarmee beroepsopleidingen van ten minste drie jaar worden afgesloten.

5° Wetsontwerp tot invoeging van een artikel 442bis in het Strafwetboek houdende de strafbaarstelling van belaging.

6° Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 25 maart 1964 op de geneesmiddelen.

— Pris pour notification.

Voor kennisgeving aangenomen.

PÉTITIONS — VERZOEKSCHRIFTEN

M. le président. — Par pétition établie à Haaltert, le bourgmestre de cette commune transmet au Sénat la motion relative à l'octroi du droit de vote aux citoyens de l'Union européenne pour les élections communales, adoptée par le conseil communal le 28 septembre 1998.

Par pétitions établies à Lebbeke et à Sint-Niklaas, les bourgmestres et un certain nombre de conseillers communaux de ces communes se rallient à la position adoptée par le Parlement flamand au sujet de l'octroi du droit de vote actif et passif aux citoyens de l'Union européenne pour les élections communales.

Par pétition établie à Lochristi, le président du centre public d'aide sociale de cette commune transmet au Sénat une motion relative à la procédure de prise en charge des demandeurs d'asile, adoptée par le conseil communal le 10 septembre 1998.

Bij verzoekschrift uit Haaltert zendt de burgemeester van deze gemeente aan de Senaat de motie betreffende de toekenning van gemeentelijk stemrecht aan onderdanen van de Europese Unie, aangenomen door de gemeenteraad van deze gemeente op 28 september 1998.

Bij verzoekschriften uit Lebbeke en Sint-Niklaas onderschrijven de burgemeesters en een aantal gemeenteraadsleden van deze gemeenten het standpunt van het Vlaams Parlement betreffende de toekenning van het actieve en passieve stemrecht aan onderdanen van de Europese Unie bij de gemeenteverkiezingen.

Bij verzoekschrift uit Lochristi, zendt de voorzitter van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van deze gemeente aan de Senaat een motie betreffende de procedure tot opvang van de asielzoekers, aangenomen door de gemeenteraad op 10 september 1998.

— Envoi à la commission de l'Intérieur et des Affaires administratives, chargée des pétitions.

Verzending naar de commissie voor de Binnenlandse en Administratieve Aangelegenheden, belast met de verzoekschriften.

PROJETS DE LOI — WETSONTWERPEN

Dépôt — Indiening

M. le président. — Le gouvernement a déposé les projets de loi ci-après :

1° Projet de loi portant assentiment à l'Accord de siège entre le Royaume de Belgique et le Conseil de Coopération des États arabes du Golfe, signé à Bruxelles le 11 mai 1993.

— Le projet de loi a été envoyé à la commission des Affaires étrangères.

2° Projet de loi portant assentiment au Protocole n° 6 à la Convention de sauvegarde des Droits de l'Homme et des Libertés fondamentales concernant l'abolition de la peine de mort, fait à Strasbourg le 28 avril 1983.

— Le projet de loi a été envoyé à la commission des Affaires étrangères.

3° Projet de loi portant assentiment au Deuxième Protocole facultatif se rapportant au Pacte international relatif aux droits civils et politiques, visant à abolir la peine de mort, fait à New York le 15 décembre 1989.

— Le projet de loi a été envoyé à la commission des Affaires étrangères.

4° Projet de loi portant assentiment à l'Accord entre l'Union économique belgo-luxembourgeoise et la République d'Estonie concernant l'encouragement et la protection réciproques des investissements, et au Protocole, signés à Bruxelles le 24 janvier 1996.

— Le projet de loi a été envoyé à la commission des Affaires étrangères.

5° Projet de loi portant assentiment au Cinquième Protocole annexé à l'Accord général sur le Commerce des Services, fait à Genève le 27 février 1998.

— Le projet de loi a été envoyé à la commission des Affaires étrangères.

6° Projet de loi portant assentiment à l'Accord entre l'Union économique belgo-luxembourgeoise et le Gouvernement d'Ukraine concernant l'encouragement et la protection réciproques des investissements, fait à Kiev le 20 mai 1996.

— Le projet de loi a été envoyé à la commission des Affaires étrangères.

7° Projet de loi portant assentiment aux actes internationaux suivants :

1. Convention internationale sur la protection des artistes interprètes ou exécutants, des producteurs de phonogrammes et des organismes de radiodiffusion, faite à Rome le 26 octobre 1961;

2. Convention de Berne pour la protection des œuvres littéraires et artistiques du 9 septembre 1886, complétée à Paris le 4 mai 1896, révisée à Berlin le 13 novembre 1908, complétée à Berne le 20 mars 1914 et révisée à Rome le 2 juin 1928, à Bruxelles le 26 juin 1948, à Stockholm le 14 juillet 1967 et à Paris le 24 juillet 1971, faite à Paris le 24 juillet 1971.

— Le projet de loi a été envoyé à la commission des Affaires étrangères.

8° Projet de loi portant assentiment à l'Accord entre les Gouvernements de la République française, de la République fédérale d'Allemagne, du Royaume-Uni de Grande-Bretagne et d'Irlande du Nord, du Royaume d'Espagne et du Royaume de Belgique relatif au programme Airbus A330/A340 et aux Annexes 1 et 2, signés à Madrid le 26 juillet 1995.

— Le projet de loi a été envoyé à la commission des Affaires étrangères.

9° Projet de loi portant assentiment à la Convention entre le Royaume de Belgique et la Mongolie tendant à éviter les doubles impositions et à prévenir l'évasion fiscale en matière d'impôts sur le revenu et sur la fortune, signée à Bruxelles le 26 septembre 1995.

— Le projet de loi a été envoyé à la commission des Affaires étrangères.

10° Projet de loi portant assentiment à la Convention internationale contre la prise d'otages, faite à New York le 17 décembre 1979.

— Le projet de loi a été envoyé à la commission des Affaires étrangères.

De regering heeft volgende wetsontwerpen ingediend :

1° Wetsontwerp houdende instemming met het Zetelakkoord tussen het Koninkrijk België en de Cooperation of the Arab States of the Gulf, ondertekend te Brussel op 11 mei 1993.

— Het wetsontwerp werd verzonden naar de commissie voor de Buitenlandse Aangelegenheden.

2° Wetsontwerp houdende instemming met het Zesde Protocol bij het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden inzake de afschaffing van de doodstraf, gedaan te Straatsburg op 28 april 1983.

— Het wetsontwerp werd verzonden naar de commissie voor de Buitenlandse Aangelegenheden.

3° Wetsontwerp houdende instemming met het Tweede Facultatieve Protocol bij het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, gericht op de afschaffing van de doodstraf, gedaan te New York op 15 december 1989.

— Het wetsontwerp werd verzonden naar de commissie voor de Buitenlandse Aangelegenheden.

4° Wetsontwerp houdende instemming met de Overeenkomst tussen de Belgisch-Luxemburgse Economische Unie en de Republiek Estland inzake de wederzijdse bevordering en de bescherming van investeringen, en met het Protocol, ondertekend te Brussel op 24 januari 1996.

— Het wetsontwerp werd verzonden naar de commissie voor de Buitenlandse Aangelegenheden.

5° Wetsontwerp houdende instemming met het Vijfde Protocol bij de Algemene Overeenkomst betreffende de Handel in Diensten, gedaan te Genève op 27 februari 1998.

— Het wetsontwerp werd verzonden naar de commissie voor de Buitenlandse Aangelegenheden.

6° Wetsontwerp houdende instemming met de Overeenkomst tussen de Belgisch-Luxemburgse Economische Unie en de regering van Oekraïne inzake de wederzijdse bevordering en bescherming van investeringen, gedaan te Kiev op 20 mei 1996.

— Het wetsontwerp werd verzonden naar de commissie voor de Buitenlandse Aangelegenheden.

7° Wetsontwerp houdende instemming met volgende internationale Akten:

1. Internationaal Verdrag inzake de bescherming van uitvoerende kunstenaars, producenten van fonogrammen en omroeporganisaties, gedaan te Rome op 26 oktober 1961;

2. Berner Conventie voor de bescherming van werken van letterkunde en kunst van 9 september 1886, aangevuld te Parijs op 4 mei 1896, herzien te Berlijn op 13 november 1908, aangevuld te Bern op 20 maart 1914, herzien te Rome op 2 juni 1928, te Brussel op 26 juni 1948, te Stockholm op 14 juli 1967 en te Parijs op 24 juli 1971, gedaan te Parijs op 24 juli 1971.

— Het wetsontwerp werd verzonden naar de commissie voor de Buitenlandse Aangelegenheden.

8° Wetsontwerp houdende instemming met de Overeenkomst tussen de Regeringen van de Franse Republiek, de Bondsrepubliek Duitsland, het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland, het Koninkrijk Spanje en het Koninkrijk België betreffende het programma Airbus A330/A340, en met de Bijlagen 1 en 2, ondertekend te Madrid op 26 juli 1995.

— Het wetsontwerp werd verzonden naar de commissie voor de Buitenlandse Aangelegenheden.

9° Wetsontwerp houdende instemming met de Overeenkomst tussen het Koninkrijk België en Mongolië tot het vermijden van dubbele belasting en tot het voorkomen van het ontgaan van belasting inzake belastingen naar het inkomen en naar het vermogen, ondertekend te Brussel op 26 september 1995.

— Het wetsontwerp werd verzonden naar de commissie voor de Buitenlandse Aangelegenheden.

10° Wetsontwerp houdende instemming met het internationaal Verdrag tegen het nemen van gijzelaars, opgemaakt te New York op 17 december 1979.

— Het wetsontwerp werd verzonden naar de commissie voor de Buitenlandse Aangelegenheden.

Ces projets de loi seront imprimés et distribués.

Deze wetsontwerpen zullen worden gedrukt en rondgedeeld.

PROPOSITIONS — VOORSTELLEN

Dépôt — Indiening

M. le président. — Les propositions ci-après ont été déposées:

A. Propositions de loi

Article 77

1° Proposition de loi relative au cumul de candidatures aux élections, ainsi qu'à l'interdiction de cumuler plusieurs mandats (de M. Coveliers et Mme Leduc).

2° Proposition de loi visant à modifier le fonctionnement de la commission instituée auprès du ministère des Classes moyennes et statuant sur les dispenses de cotisations sociales accordées à certains travailleurs indépendants (de Mme Willame-Boonen et M. Ph. Charlier).

3° Proposition de loi modifiant la loi du 31 décembre 1983 de réformes institutionnelles pour la Communauté germanophone, visant à limiter le cumul du mandat de membre du Conseil de la Communauté germanophone avec d'autres fonctions (de M. Busquin et consorts).

4° Proposition de loi modifiant l'article 220 du Code électoral (de Mme Thijs).

5° Proposition de loi modifiant l'article 7 de la loi du 11 avril 1994 organisant le vote automatisé (de M. Goovaerts).

Ann. parl. Sénat de Belgique - Session ordinaire 1998-1999
Parlem. Hand. Belgische Senaat - Gewone zitting 1998-1999

Article 81

6° Proposition de loi modifiant la loi du 20 juillet 1971 sur les funérailles et sépultures (de Mme Leduc et consorts).

7° Proposition de loi insérant un article 1383bis dans le Code civil (de Mme Milquet).

8° Proposition de loi modifiant la loi du 4 juillet 1989 relative à la limitation et au contrôle des dépenses électorales engagées pour les élections des Chambres fédérales ainsi qu'au financement et à la comptabilité ouverte des partis politiques (de M. Weyts).

9° Proposition de loi modifiant le Code judiciaire en vue d'y inscrire le principe de la répétibilité des honoraires d'avocat dans notre système judiciaire en matière de procédure civile (de M. Destexhe).

10° Proposition de loi modifiant la loi du 4 mars 1870 sur le temporel des cultes (de Mme Lizin).

11° Proposition de loi instituant un Comité consultatif pour la politique en faveur du troisième âge (de M. D'Hooghe).

12° Proposition de loi modifiant la loi du 27 février 1987 relative aux allocations aux handicapés et l'arrêté royal du 5 mars 1990 relatif à l'allocation pour l'aide aux personnes âgées (de M. D'Hooghe).

13° Proposition de loi fixant les normes auxquelles une équipe de soutien en matière de soins palliatifs doit répondre pour être agréée (de Mmes Willame-Boonen et Delcourt-Pêtre).

14° Proposition de loi modifiant l'arrêté royal n° 20 du 20 juillet 1970 fixant les taux de la taxe sur la valeur ajoutée et déterminant la répartition des biens et des services selon ces taux (de M. Olivier).

15° Proposition de loi modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers en vue d'organiser une procédure exceptionnelle de régularisation des étrangers en situation irrégulière et d'aménager un statut de protection temporaire complémentaire à la Convention de Genève (de M. Boutmans et consorts).

16° Proposition de loi insérant un article 217bis dans le Code d'instruction criminelle et complétant l'article 5 de la loi du 15 février 1993 créant un Centre pour l'égalité des chances et la lutte contre le racisme (de M. Erdman).

17° Proposition de loi modifiant la loi du 21 mars 1991 portant réforme de certaines entreprises publiques, en vue d'une présence équilibrée de femmes et d'hommes dans les conseils d'administration (de Mme de Bethune et consorts).

Ces propositions seront traduites, imprimées et distribuées.

Il sera statué ultérieurement sur la prise en considération.

B. Proposition de loi spéciale

Article 77

Proposition de loi spéciale relative au cumul de candidatures aux élections, ainsi qu'à l'interdiction de cumuler plusieurs mandats (de Mme Leduc et M. Coveliers).

Cette proposition sera traduite, imprimée et distribuée.

Il sera statué ultérieurement sur la prise en considération.

C. Propositions de résolution

1° Proposition de résolution visant à réaliser une politique globale et intégrée dans le domaine de l'égalité des femmes et des hommes en ce qui concerne leur participation à la prise de décision politique (de Mme de Bethune).

2° Proposition de résolution relative aux droits des ressortissants étrangers en situation illégale (de Mme Lizin et consorts).

Ces propositions seront traduites, imprimées et distribuées.

Il sera statué ultérieurement sur la prise en considération.

D. Proposition de révision de la Constitution

Révision de l'article 120 de la Constitution (de M. Vandenbroeke et consorts).

Cette proposition sera traduite, imprimée et distribuée.

La proposition sera envoyée à la commission des Affaires institutionnelles.

De volgende voorstellen werden ingediend:

A. Wetsvoorstellen

Artikel 77

1° Wetsvoorstel betreffende de cumulatie van kandidaturen bij verkiezingen en betreffende het verbod tot cumuleren van verschillende mandaten (van de heer Coveliers en mevrouw Leduc).

2° Wetsvoorstel houdende wijziging van de werkwijze van de bij het ministerie van Middenstand ingestelde commissie die een beslissing neemt over de aan bepaalde zelfstandigen toegekende vrijstelling van de sociale bijdragen (van mevrouw Willame-Boonen en de heer Ph. Charlier).

3° Wetsvoorstel tot wijziging van de wet van 31 december 1983 tot hervorming der instellingen voor de Duitstalige Gemeenschap, ter beperking van de cumulatie van het mandaat als lid van de Raad van de Duitstalige Gemeenschap met andere ambten (van de heer Busquin c.s.).

4° Wetsvoorstel tot wijziging van artikel 220 van het Kieswetboek (van mevrouw Thijs).

5° Wetsvoorstel tot wijziging van artikel 7 van de wet van 11 april 1994 tot organisatie van de geautomatiseerde stemming (van de heer Goovaerts).

Artikel 81

6° Wetsvoorstel tot wijziging van de wet van 20 juli 1971 op de begraafplaatsen en de lijkbezorging (van mevrouw Leduc c.s.).

7° Wetsvoorstel tot invoeging van een artikel 1383bis in het Burgerlijk Wetboek (van mevrouw Milquet).

8° Wetsvoorstel houdende wijziging van de wet van 4 juli 1989 betreffende de beperking en de controle van de verkiezingsuitgaven voor de verkiezingen van de federale Kamers, de financiering en de open boekhouding van de politieke partijen (van de heer Weyts).

9° Wetsvoorstel tot wijziging van het Gerechtelijk Wetboek ten einde bij burgerlijke rechtspleging het beginsel van de verhaalbaarheid van de advocatenhonoraria in te voegen in ons rechtstelsel (van de heer Destexhe).

10° Wetsvoorstel tot wijziging van de wet van 4 maart 1870 op het tijdelijke der erediensten (van mevrouw Lizin).

11° Wetsvoorstel tot oprichting van een Raadgevend Comité voor het Ouderenbeleid (van de heer D'Hooghe).

12° Wetsvoorstel tot wijziging van de wet van 27 februari 1987 betreffende de tegemoetkomingen aan gehandicapten en het koninklijk besluit van 5 maart 1990 betreffende de tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden (van de heer D'Hooghe).

13° Wetsvoorstel tot vaststelling van de normen om te worden erkend als begeleidingsteam voor palliatieve zorg (van de dames Willame-Boonen en Delcourt-Pêtre).

14° Wetsvoorstel tot wijziging van het koninklijk besluit nr. 20 van 20 juli 1970 tot vaststelling van de tarieven van de belasting over de toegevoegde waarde en tot indeling van de goederen en diensten bij die tarieven (van de heer Olivier).

15° Wetsvoorstel houdende wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen teneinde een uitzonderingsprocedure voor het regulariseren van illegaal in ons land verblijvende vreemdelingen in te voeren en te voorzien in een tijdelijk beschermingsstatuut als aanvulling op het Verdrag van Genève (van de heer Boutmans c.s.).

16° Wetsvoorstel tot invoeging van een artikel 217bis in het Wetboek van strafvordering en tot aanvulling van artikel 5 van de wet van 15 februari 1993 tot oprichting van een Centrum voor gelijkheid van kansen en voor racismebestrijding (van de heer Erdman).

17° Wetsvoorstel tot wijziging van de wet van 21 maart 1991 betreffende de hervorming van sommige economische overheidsbedrijven, met het oog op een evenwichtige aanwezigheid van vrouwen en mannen in de raden van bestuur (van mevrouw de Bethune c.s.).

Deze voorstellen zullen worden vertaald, gedrukt en rondgedeeld.

Er zal later over de inoverwegingneming worden beslist.

B. Voorstel van bijzondere wet

Artikel 77

Voorstel van bijzondere wet betreffende de cumulatie van kandidaturen bij verkiezingen en betreffende het verbod tot cumuleren van verschillende mandaten (van mevrouw Leduc en de heer Coveliers).

Dit voorstel zal worden vertaald, gedrukt en rondgedeeld.

Er zal later over de inoverwegingneming worden beslist.

C. Voorstellen van resolutie

1° Voorstel van resolutie inzake een globaal en geïntegreerd beleid inzake gelijke deelname van vrouwen en mannen aan de politieke besluitvorming (van mevrouw de Bethune).

2° Voorstel van resolutie betreffende de rechten van illegaal in ons land verblijvende buitenlanders (van mevrouw Lizin c.s.).

Deze voorstellen zullen worden vertaald, gedrukt en rondgedeeld.

Er zal later over de inoverwegingneming worden beslist.

D. Voorstel tot herziening van de Grondwet

Herziening van artikel 120 van de Grondwet (van de heer Vandenbroeke c.s.).

Dit voorstel zal worden vertaald, gedrukt en rondgedeeld.

Dit voorstel zal worden verzonden naar de commissie voor de Institutionele Aangelegenheden.

DEMANDES D'EXPLICATIONS — VRAGEN OM UITLEG

Dépôt — Indiening

M. le président. — Le Bureau a été saisi des demandes d'explications suivantes:

1. de Mme Sémer au vice-premier ministre et ministre de la Défense nationale sur «le cancer causé par la défense antiaérienne Hawk»;

2. de M. Hatry au premier ministre sur «le non-respect des engagements internationaux pris par la Belgique à l'égard de l'Union européenne dans le cadre des lignes directrices européennes pour l'emploi»;

3. de M. Anciaux au vice-premier ministre et ministre de l'Intérieur sur «les relations tendues avec l'état-major de la gendarmerie et les relations au sein de la gendarmerie elle-même»;

4. de M. Anciaux au ministre des Transports sur «la sécurité et autour de l'aéroport de Zaventem».

Ces demandes sont envoyées à la séance plénière.

Het Bureau heeft volgende vragen om uitleg ontvangen:

1. van mevrouw Sémer aan de vice-eerste minister en minister van Landsverdediging over «kanker veroorzaakt door Hawk-luchtafweer»;

2. van de heer Hatry aan de eerste minister over «het niet-naleven van de internationale verplichtingen die België ten aanzien van de Europese Unie is aangegaan in het kader van de Europese richtsnoeren voor de werkgelegenheid»;

3. van de heer Anciaux aan de vice-eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken over «de gespannen relatie met de rijkswacht en de verhoudingen binnen de rijkswacht zelf»;

4. van de heer Anciaux aan de minister van Vervoer over «de veiligheid op en rond de luchthaven van Zaventem».

Deze vragen worden naar de plenaire vergadering verzonden.

PROPOSITIONS

Prise en considération

VOORSTELLEN

Inoverwegingneming

M. le président. — L'ordre du jour appelle la prise en considération de propositions.

Aan de orde is de inoverwegingneming van voorstellen.

La liste des propositions à prendre en considération a été distribuée avec indication des commissions auxquelles le Bureau envisage de les envoyer.

Je prie les membres qui auraient des observations à formuler de me les faire connaître avant la fin de la séance.

Sauf suggestions divergentes, je considérerai les propositions comme prises en considération et envoyées aux commissions indiquées par le Bureau.

De lijst van de in overweging te nemen voorstellen is rondgedeeld, met opgave van de commissies waarnaar het Bureau van plan is ze te verzenden.

Leden die opmerkingen mochten hebben, gelieven die voor het einde van de vergadering te doen kennen.

Tenzij er afwijkende suggesties zijn, neem ik aan dat die voorstellen in overweging zijn genomen en verzonden naar de commissies die door het Bureau zijn aangewezen.

QUESTION ORALE DE M. HATRY AU MINISTRE DES FINANCES SUR «L'ENRÔLEMENT DU PRÉCOMPTE IMMOBILIER»

MONDELINGE VRAAG VAN DE HEER HATRY AAN DE MINISTER VAN FINANCIËN OVER «DE INKOHIERING VAN DE ONROERENDE VOORHEFFING»

M. le président. — L'ordre du jour appelle la question orale de M. Hatry.

La parole est à M. Hatry.

M. Hatry (PRL-FDF). — Monsieur le président, ma question porte plus précisément sur les dates d'enrôlement du précompte immobilier.

Le recours à l'informatique pour l'enrôlement de la plupart des impôts accélère la perception de ceux-ci et dépersonnalise totalement la relation entre le ministère des Finances, et par conséquent ses fonctionnaires, et le contribuable.

Mon expérience personnelle ainsi que divers contacts avec la population m'ont appris que, de 1988 à 1996, la perception du précompte immobilier relatif à une parcelle déterminée s'est effectuée chaque année entre le 10 novembre et le 28 décembre, c'est-à-dire dans le courant des deux derniers mois. Cependant, en 1997, cette perception a eu lieu le 11 septembre et, en 1998, le 8 juillet, c'est-à-dire respectivement deux mois et quatre mois plus tôt que les autres années.

D'une lettre quelque peu impersonnelle qui m'a été adressée par un de vos collaborateurs, monsieur le ministre, et que je considère donc comme émanant du ministre des Finances, il apparaît que dans les années à venir, ladite perception sera effectuée en avril, c'est-à-dire huit mois plus tôt qu'à l'origine, voire en mars, à la suite des progrès enregistrés sur le plan informatique. Cet impôt représente fréquemment, additionnels compris — et cette dernière part constitue le principal — plus de la moitié de la base de la perception de l'assiette, en particulier, pour certains pensionnés indépendants, dont les revenus, en particulier la pension, sont totalement insuffisants pour faire face à de telles dépenses anticipées.

Compte tenu de cet élément, le ministre n'estime-t-il pas approprié de faire un geste positif? En effet, ces gens perçoivent une pension mensuelle de l'ordre de 17 000 à 25 000 francs et, dans certains cas, le précompte immobilier, afférent par exemple à une maison achetée en vue d'en profiter au moment de la retraite, représente une lourde somme.

Ne convient-il pas — c'est la solution que je préconise, monsieur le ministre — de donner une instruction précise imposant à l'administration la perception du précompte immobilier à une date fixe, toujours identique, à savoir au plus tôt le 30 juin de l'année à laquelle se rapporte ledit précompte immobilier? Il s'agit d'une solution analogue à celle couramment appliquée dans le cadre des intérêts et du paiement anticipatif en matière de précompte professionnel. Par ailleurs, le 30 juin se situe au milieu de l'année et il me paraît que les assujettis à ce type d'impôt doivent bénéficier d'un traitement équitable, ce qui serait le cas.

M. le président. — La parole est à M. Viseur, ministre.

M. Viseur, ministre des Finances. — Monsieur le président, comme M. Hatry le sait, le précompte immobilier est calculé sur la base du revenu cadastral du bien établi par l'administration du Cadastre. Cette administration transmet à l'administration des Contributions directes les données nécessaires pour procéder à l'enrôlement du précompte immobilier afférent à un exercice d'imposition déterminé et à une commune déterminée.

La procédure peut se dérouler de deux manières.

La première méthode consiste à enrôler en deux phases par le biais des rôles primitifs et supplétifs. Le rôle primitif concerne les biens immobiliers qui n'ont subi aucune modification au cours de l'année précédente, que ce soit au niveau du revenu cadastral ou au niveau du redevable du précompte immobilier. Le rôle supplétif concerne les biens immobiliers qui ont subi des modifications influençant la perception dudit précompte.

La deuxième méthode est l'enrôlement en une seule phase par le biais du rôle définitif d'emblée, dans lequel tous les biens imposables d'une même division cadastrale sont enrôlés en même temps.

Ainsi, la date d'enrôlement du précompte immobilier dépend non seulement de la rapidité avec laquelle l'administration du Cadastre est en mesure de communiquer les données nécessaires à l'administration des Contributions directes mais également du délai nécessaire à la réalisation de toute une série de travaux à effectuer par les bureaux de recettes, par exemple, l'adaptation des fichiers.

En conséquence, les situations peuvent être très différentes d'une année à l'autre, d'une commune à l'autre et même d'une division cadastrale à l'autre, au sein d'une même commune. Depuis quelques années, l'informatique joue un rôle de plus en plus important dans l'enrôlement du précompte immobilier. En effet, les mises à jour étant effectuées plus rapidement par l'administration du Cadastre, le précompte immobilier est établi majoritairement, depuis l'exercice d'imposition 1998, par la voie des rôles définitifs d'emblée. Cette procédure évite les doubles emplois, les rôles établis au nom de l'ancien propriétaire en cas de vente ou encore l'enrôlement au cours de la même année civile d'imposition relatives à deux exercices d'imposition différents.

Enfin, s'il est exact que les rôles sont établis par un système informatique, c'est toujours le receveur des contributions directes qui est responsable du recouvrement de l'impôt. Il est donc toujours loisible au contribuable de solliciter un délai de paiement auprès du receveur. Ce fonctionnaire est toujours à l'écoute des

contribuables qui connaissent de réelles difficultés financières et, notamment, des petits pensionnés évoqués par l'honorable membre et qui reçoivent beaucoup trop tôt l'avertissement extrait de rôle.

De plus, l'exonération de l'intérêt de retard peut toujours être demandée auprès du directeur régional des contributions directes. La réception trop rapide d'un enrôlement entraîne de réelles difficultés de paiement.

Par ailleurs, le précompte immobilier est un impôt perçu par l'administration fédérale au profit des régions, des provinces et, pour la plus grande part, des communes. Dans cette optique, l'administration des Contributions directes prend pour règle de procéder aux enrôlements aussitôt que possible après le 1er janvier de l'année qui désigne l'exercice d'imposition. Aussi, les administrations du Cadastre et des Contributions directes ont-elles fourni de gros efforts ces dernières années pour accélérer la cadence des enrôlements afin d'alimenter le plus rapidement possible les trésoreries communales, provinciales et régionales. Il faut en effet souligner que la situation était parfois dramatique pour certaines communes, lorsque l'enrôlement se produisait en novembre ou décembre. Il était nécessaire que des améliorations soient apportées au système. En l'occurrence, on ne peut perdre de vue que l'envoi de plusieurs millions d'avertissements-extraits de rôle ne se fait pas en un jour et que des écarts d'une année à l'autre, surtout dans les grandes villes, sont inévitables.

La solution proposée par M. Hatry ne convient donc pas pour les raisons budgétaires que je viens d'évoquer. D'autres questions vont m'être adressées sur la manière dont je compte alimenter la trésorerie des communes. Cette proposition pourrait être à l'origine d'un préjudice dans le temps pour les communes. En revanche, je crois que la situation va se régulariser. Une accélération supplémentaire de l'enrôlement n'est guère possible.

Nous ne pouvons accélérer davantage la cadence des enrôlements et, de ce fait, l'écart entre les impositions afférentes à des exercices d'imposition successifs va se stabiliser et, pour chacun, l'arrivée de l'avertissement-extrait de rôle se produira à une cadence annuelle déterminée avec, évidemment, une période intermédiaire au cours de laquelle certaines accélérations ont été constatées.

M. le président. — La parole est à M. Hatry pour une réplique.

M. Hatry (PRL-FDF). — Monsieur le président, je tiens à remercier le ministre et je me réjouis de la compétence technique dont il fait déjà preuve dans un domaine aussi complexe.

Par contre, le ministre nous précise que la cadence des enrôlements ne sera pas accélérée. Or, je suis en possession d'une lettre dans laquelle il est stipulé que, dorénavant, une personne qui aura été enrôlée il y a deux ans, en novembre, sera à nouveau enrôlée dans un an, en mars, ce qui ne me paraît pas très satisfaisant.

Pour ma part, si on en arrive à enrôler en mars ou en avril et que l'on se trouve face à un contribuable qui ne dispose pas des revenus professionnels ou autres — de remplacement — suffisants — il y a en général une période d'un mois entre l'enrôlement et le paiement —, il me semble qu'il serait aisé pour le ministre d'admettre qu'il ne lui soit réclamé ni intérêts ni amendes, au minimum jusqu'au 30 juin. D'autre part, si l'enrôlement a eu lieu normalement en décembre, de décider de lui octroyer une période de transition pour se mettre en règle sans devoir payer des intérêts de retard jusqu'à la date antérieure de perception.

M. le président. — La parole est à M. Viseur, ministre.

M. Viseur, ministre des Finances. — Monsieur le président, il a été demandé aux receveurs et aux directeurs régionaux des contributions directes de tenir compte, dans les faits, de situations de ce type, ce qui peut donc amener une remise des intérêts de retard et un report ou un échelonnement du paiement.

M. le président. — L'incident est clos.

Het incident is gesloten.

MONDELINGE VRAAG VAN DE HEER CALUWÉ AAN DE VICE-EERSTE MINISTER EN MINISTER VAN ECONOMIE EN TELECOMMUNICATIE, BELAST MET BUITENLANDSE HANDEL OVER «DE SAMENSTELLING VAN DE RAAD VAN BESTUUR VAN DE BELGISCHE DIENST VOOR BUITENLANDSE HANDEL»

MONDELINGE VRAAG VAN DE HEER VAN HAUTHEM AAN DE VICE-EERSTE MINISTER EN MINISTER VAN ECONOMIE EN TELECOMMUNICATIE, BELAST MET BUITENLANDSE HANDEL OVER «DE PATSTELLING BIJ DE BDBH»

QUESTION ORALE DE M. CALUWÉ AU VICE-PREMIER MINISTRE ET MINISTRE DE L'ÉCONOMIE ET DES TÉLÉCOMMUNICATIONS, CHARGÉ DU COMMERCE EXTÉRIEUR SUR «LA COMPOSITION DU CONSEIL D'ADMINISTRATION DE L'OFFICE BELGE DU COMMERCE EXTÉRIEUR»

QUESTION ORALE DE M. VAN HAUTHEM AU VICE-PREMIER MINISTRE ET MINISTRE DE L'ÉCONOMIE ET DES TÉLÉCOMMUNICATIONS, CHARGÉ DU COMMERCE EXTÉRIEUR SUR «L'IMPASSE À L'OBCE»

De voorzitter. — Aan de orde is de mondelinge vraag van de heer Caluwé.

Ik stel voor de mondelinge vraag van de heer Van Hauthem eraan toe te voegen.

Het woord is aan de heer Caluwé.

De heer Caluwé (CVP). — Mijnheer de voorzitter, de totstandkoming van de wet van 24 juni 1997, die de wet van 16 juli 1948 tot oprichting van de Belgische Dienst voor de Buitenlandse Handel wijzigt, had heel veel voeten in de aarde. Zo ontstond er een belangenconflict. De Senaat stelde in zijn advies dienaangaande dat er sprake kon zijn van een bevoegdheidsconflict, een dat de procedures van artikel 92ter van de bijzondere wet, niet waren nageleefd.

Het is dan ook niet verwonderlijk dat de Vlaamse regering bij het Arbitragehof een beroep tegen de nieuwe wet instelde. Op grond van dit beroep besliste de vorige minister van Buitenlandse Handel de procedure voor het installeren van de nieuwe raad van bestuur stil te leggen.

Ik verneem nu dat de vice-eerste minister de verschillende gewestregeringen toch vraagt hun vertegenwoordigers in de nieuwe raad van bestuur op te geven, alhoewel de zaak voor het Arbitragehof hangende is en een uitspraak pas tegen de jaarwisseling mag worden verwacht.

Heeft dat initiatief de bedoeling om, na een eventuele uitspraak van het Arbitragehof om de betrokken artikelen van de nieuwe wet niet te vernietigen, snel te kunnen overgaan tot de installatie van de nieuwe raad van bestuur? Of heeft de vice-eerste minister misschien de bedoeling nog vóór de uitspraak van het Arbitragehof over te gaan tot de installatie van de nieuwe raad van bestuur? Bestaat in dat geval niet het gevaar dat de nieuwe raad van bestuur zonder wettelijke basis valt ingeval van vernietiging van de bedoelde wetsartikelen door het Arbitragehof, terwijl de oude raad van bestuur, die momenteel kan voortwerken op een grond van het beginsel van de continuïteit van het bestuur, zou zijn ontbonden?

De voorzitter. — Het woord is aan de heer Van Hauthem.

De heer Van Hauthem (Vl. Bl.). — Mijnheer de voorzitter, in de *Financieel Economische Tijd* van 10 oktober jongstleden staat te lezen dat de Vlaamse minister-president Van den Brande het been stijf houdt en geen Vlaamse vertegenwoordigers zal sturen naar de «nieuwe» raad van bestuur van de BDBH. Daarmee blijven de drie zijtes open die voorbehouden zijn voor Vlaanderen. De reden hiervoor zou zijn dat de samenstelling van de raad van bestuur niet in verhouding is met het aandeel van Vlaanderen in

de Belgische export. Volgens hetzelfde artikel wil de federale minister tot aan de komende verkiezing geen conflicten uitlokken en in het kader van de continuïteit voortwerken met de bestaande raad van bestuur.

Waarom kan bij de herverkiezing van de raad van bestuur van de BDBH de samenstelling niet aangepast worden aan het aandeel van de export van de drie gewesten in dit land? Waar kunnen er conflicten rijzen als de herverdeling effectief plaatsheeft? Meent de vice-eerste minister niet dat er als gevolg van de verschillende economische snelheden in dit land op deze manier niet kan worden voortgewerkt? Kan de BDBH niet best worden omgevormd tot afzonderlijke diensten per gewest waarover de gewestelijke overheden de maximale bevoegdheden krijgen?

De Voorzitter. — Het woord is aan vice-eerste minister Di Rupo.

De heer Di Rupo, vice-eerste minister en minister van Economie en Telecommunicatie, belast met Buitenlandse Handel. — Mijnheer de voorzitter, de wet van 24 juni 1997 tot wijziging van de wet van 16 juli 1948 tot oprichting van de Belgische Dienst voor de Buitenlandse Handel werd van kracht op 31 juli 1997, de datum van de officiële publicatie.

Deze wet bepaalt de samenstelling van de nieuwe raad van bestuur die 24 leden telt.

In de memorie van toelichting wordt gestipuleerd dat de pariteit tussen de openbare en de particuliere sector wordt gerespecteerd en dat in de vertegenwoordiging van de openbare sector, de pariteit tussen de federale en de gewestelijke overheden moet worden in achtgenomen.

Mijn voorganger heeft de procedure voor de benoeming van de leden van deze raad ingeleid. Er werden tot nu toe geen definitieve voorstellen ingediend. De Vlaamse regering heeft de vernietiging van de wet van 24 juni 1997 bij het Arbitragehof ahangig gemaakt. Het betreft enkel een beroep tot vernietiging en geen vordering tot schorsing. Het Arbitragehof heeft beslist dat de pleidooien in de loop van december zullen worden gehouden. Ik zal, hiermee rekening houdend, te gepasten tijde een voorstel van koninklijk besluit houdende de benoeming van de leden van de raad van bestuur van de BDBH aan de Ministerraad voorleggen.

Wat de vraag van de heer Van Hauthem betreft beperk ik mij voorlopig tot de vaststelling dat de BDBH wel degelijk belangrijke taken te vervullen heeft en dat het de bedoeling is dat de regio's via de nieuwe raad van bestuur een grotere inbreng krijgen. Ook merk ik op dat de wetgever met de nieuwe raad van bestuur een betere coördinatie tussen het federale en het gewestelijke niveau heeft willen verzekeren.

De voorzitter. — Het woord is aan de heer Caluwé voor een repliek.

De heer Caluwé (CVP). — Mijnheer de voorzitter, de Vlaamse regering heeft inderdaad geen vordering tot schorsing ingeleid, maar in de praktijk was de uitvoering van deze wet tot op heden opgeschort. De voorganger van de vice-eerste minister heeft in november 1997 aan de overheden die vertegenwoordigers moesten aanduiden, gevraagd dit te doen. Vanaf het ogenblik dat de Vlaamse regering een beroep tot vernietiging heeft ingediend, namelijk 30 januari 1998, heeft hij hierop echter niet langer aangedrongen. Kennelijk legde hij zich neer bij een feitelijke schorsende werking zonder dat daarvoor een formele vraag aan het Arbitragehof werd gesteld.

De vice-eerste minister stelt dat hij te gepasten tijde een definitieve voordracht zal doen voor de nieuwe raad van bestuur. Ik neem aan dat hij met «te gepasten tijde» bedoelt «na de uitspraak van het Arbitragehof».

De voorzitter. — Het woord is aan de heer Van Hauthem voor een repliek.

De heer Van Hauthem (Vl. Bl.). — Mijnheer de voorzitter, ik dank de vice-eerste minister voor zijn antwoord. Men had de reactie van de Vlaamse regering echter min of meer kunnen voorzien.

De federale regering had zich heel wat moeilijkheden kunnen besparen indien zij bij het opstellen van de tekst van het wetsontwerp de wettelijkheid in acht had genomen. De heer Caluwé heeft er terecht op gewezen dat er een procedure met betrekking tot een belangenconflict werd opgestart omdat het wetsontwerp duidelijk geen rekening hield met artikel 92ter van de bijzondere wet op de hervorming van de instellingen. Dit artikel bepaalt dat de gewesten hun instemming moeten betuigen bij de wijze waarop de raad van bestuur en het coördinatiecomité van de BDBH worden samengesteld. De federale regering heeft nagelaten hiermee rekening te houden.

Graag had ik van de vice-eerste minister vernomen wanneer de nieuwe raad van bestuur zal worden samengesteld. Is hij zinnens deze raad samen te stellen vóór de uitspraak van het Arbitragehof? Dit zou voorbarig zijn. Indien het Arbitragehof de bewuste wet of een deel ervan effectief nietig verklaart, wordt men geconfronteerd met een op onwettige basis samengestelde raad van bestuur. Bijgevolg zouden alle beslissingen die door deze raad van bestuur zijn genomen, nietig moeten worden verklaard. Wellicht kan de vice-eerste minister advies vragen aan de kersverse minister van Binnenlandse Zaken, die als lid van de Vlaamse regering de vordering tot vernietiging bij het Arbitragehof heeft ingeleid.

M. le président. — La parole est à M. Di Rupo, vice-premier ministre.

M. Di Rupo, vice-premier ministre et ministre de l'Économie et des Télécommunications, chargé du Commerce extérieur. — Monsieur le président, dès que les conditions seront réunies, je déposerai au Conseil des ministres une note relative à la composition du conseil d'administration.

De voorzitter. — Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

QUESTION ORALE DE M. JONCKHEER AU VICE-PREMIER MINISTRE ET MINISTRE DE L'ÉCONOMIE ET DES TÉLÉCOMMUNICATIONS, CHARGÉ DU COMMERCE EXTÉRIEUR SUR «LA POURSUITE DES NÉGOCIATIONS DE L'ACCORD MULTILATÉRAL SUR L'INVESTISSEMENT»

MONDELINGE VRAAG VAN DE HEER JONCKHEER AAN DE VICE-EERSTE MINISTER EN MINISTER VAN ECONOMIE EN TELECOMMUNICATIE, BELAST MET BUITENLANDSE HANDEL OVER «DE VOORTZETTING VAN DE ONDERHANDELINGEN OVER DE MULTILATERALE OVEREENKOMST INZAKE INVESTERINGEN»

M. le président. — L'ordre du jour appelle la question orale de M. Jonckheer.

La parole est à M. Jonckheer.

M. Jonckheer (Écolo). — Monsieur le président, le gouvernement français a fait connaître hier, par la voix de son premier ministre, à l'Assemblée nationale, que la France ne participerait plus aux négociations en cours à l'OCDE à propos du projet de l'AMI.

En adoptant cette attitude, la France, qui sera probablement rejointe par le nouveau gouvernement de la RFA se démarque de la logique des «exceptions» qui était jusqu'ici négociée, et qui est celle jusqu'à ce jour du gouvernement belge.

En effet, à la suite d'interpellations, au Sénat et à la Chambre, au printemps dernier, le gouvernement avait été amené à définir une position qui consistait à défendre cinq conditions pour conclure la négociation, position que, si je ne me trompe, vous avez rappelée cet été au cours de diverses conférences. Il s'était également engagé à informer régulièrement le Parlement de l'état des négociations.

Après nos dernières interpellations, M. Maystadt, à l'époque ministre des Finances, s'était engagé à communiquer au Parlement le texte du projet en l'état des négociations. Nous n'avons rien reçu.

Au vu des choix politiques décidés par le gouvernement français, le gouvernement belge compte-t-il changer d'attitude? Au vu du fait qu'une nouvelle séance de négociations est programmée les 20 et 21 octobre à Paris, le vice-premier ministre compte-t-il demander l'inscription de ce point à l'ordre du jour du Conseil des ministres de ce vendredi? Quelle position y défendrait-il?

M. le président. — La parole est à M. Di Rupo, vice-premier ministre.

M. Di Rupo, vice-premier ministre et ministre de l'Économie et des Télécommunications, chargé du Commerce extérieur. — Monsieur le président, bien qu'il ne soit pas de tradition d'interroger le gouvernement sur ses intentions — nos collègues doivent d'ailleurs savoir qu'elles sont toujours bonnes — je répondrai à M. Jonckheer, mais uniquement en tenant compte des éléments factuels et d'un sentiment personnel, en attendant demain.

Le Conseil de l'OCDE réuni au niveau des ministres avait décidé, en avril dernier, d'interrompre la négociation de l'AMI, afin de permettre aux États membres d'évaluer la situation, et notamment les réactions de la société civile. En outre, le Conseil des ministres a décidé de réunir le groupe de négociation les 20 et 21 octobre.

Au vu des réactions enregistrées depuis l'interruption, il me paraît totalement exclu que la négociation reprenne sans une modification substantielle des conditions dans lesquelles elle se déroule. J'ai exprimé ce point de vue à l'envoyée spéciale du premier ministre Jospin, Mme Lalumière, que j'ai rencontrée le 24 septembre dernier. J'ai également exprimé cette vision auprès du chancelier autrichien. La Belgique défend également ce point de vue dans le cadre de l'Union européenne.

Le groupe de travail consacré à l'AMI s'est d'ailleurs réuni mardi passé. C'est enfin la position que j'exprimerai demain au Conseil des ministres avant d'envoyer dans l'après-midi une lettre au secrétaire général de l'OCDE.

Il me paraît en effet exclu que la négociation puisse reprendre sans que soient modifiés certains éléments dont, par exemple, le champ d'application de l'accord, la balance entre les droits et les obligations des entreprises — je pense ici plus particulièrement aux multinationales —, la préservation de la souveraineté des États, le forum de la négociation, la transparence du processus et son suivi par les autorités politiques. Toutes ces modifications, et bien d'autres encore comme la dimension culturelle, devront permettre que soient mieux prises en considération les conditions posées par le gouvernement belge le 27 mars dernier.

Je vous rappelle à cet égard qu'il s'agit notamment de l'incorporation de normes sociales et environnementales, de l'exception culturelle, de la clause dite «REIO», de l'interdiction des boycotts secondaires décidés unilatéralement par un État — je pense à la loi Helms-Burton —, et de l'insertion de principes directeurs contraignants à l'égard des multinationales.

Pour l'heure, il est exact comme l'honorable membre l'a indiqué, qu'un groupe dit de négociation composé de techniciens doit se réunir les 20 et 21 octobre. Demain au Conseil des ministres, je défendrai l'idée que nous devons demander à l'OCDE qu'une réunion au niveau ministériel puisse se tenir afin que l'on évalue la situation et que ce groupe de négociation puisse être avantageusement remplacé par une réunion d'un niveau politique plus élevé chargée de préparer la réunion ministérielle.

En conclusion, je rappellerai que la Belgique est un pays de taille moyenne, que 70% de sa richesse annuelle dépend des importations et des exportations, qu'il s'agit d'un des premiers exportateurs au monde et que nous sommes en principe toujours favorables aux accords multilatéraux dès lors qu'ils sont corrects et prévoient un certain nombre de conditions indispensables. Nous ne remettons donc pas en cause la notion d'accord international sur les investissements mais il faut discuter du contenu et du lieu de cette négociation.

M. le président. — La parole est à M. Jonckheer pour une réplique.

M. Jonckheer (Écolo). — Monsieur le président, je remercie le vice-premier ministre de ses réponses qui me paraissent moins tranchées que la position de M. Jospin. Mais il est vrai que la situation belge est différente puisque nous nous trouvons dans un gouvernement de coalition dont la couleur n'est pas la même que celle de la coalition au pouvoir en France. Je dispose du texte de M. Jospin et je souhaiterais attirer l'attention sur deux points. La déclaration du premier ministre français fait référence au rapport de Mme Lalumière dont il a été question et dit textuellement ceci: «Les conclusions en sont claires, la contestation de ce projet ne porte pas sur des aspects sectoriels ou techniques mais sur la conception même de cette négociation. Elle pose notamment des problèmes fondamentaux touchant à la souveraineté des États puisqu'ils sont soumis à s'engager de manière irréversible.» Et de conclure: «Dans ces conditions, le rapport de Mme Lalumière conclut que l'accord n'est pas réformable. Je vous annonce que la France ne reprendra pas les négociations, dans le cadre de l'OCDE, le 20 octobre.»

Entre la position que vous venez d'exprimer et celle de M. Jospin, il existe des différences majeures. En effet, le gouvernement français a décidé de sortir de cette tactique de négociation qui consiste à essayer de faire admettre une série d'exceptions afin de revoir les choses en un autre lieu, solution à laquelle vous avez d'ailleurs fait vaguement allusion. En effet, la France considère que l'OCDE n'est pas l'enceinte légitime pour discuter de cet accord.

M. le président. — La parole est à M. Di Rupo, vice-premier ministre.

M. Di Rupo, vice-premier ministre et ministre de l'Économie et des Télécommunications, chargé du Commerce extérieur. — Monsieur le président, je voudrais souligner que la Belgique n'a pas pour habitude de pratiquer la politique de la chaise vide. Je pense qu'il est inutile d'en expliquer les raisons à l'honorable Assemblée. Donc, nous participerons à ce groupe de négociation. Comme je l'ai dit, nous souhaitons que ce groupe soit d'un niveau politique plus élevé. Si tel n'était pas le cas, j'y enverrais quand même non pas un simple technicien mais bien une personnalité de haut niveau, afin d'y exprimer nos préoccupations avant de procéder à une évaluation immédiatement après. Il est clair que les conditions posées par le gouvernement belge sont comparables à celles posées par le gouvernement français. Pour ce qui est du lieu de négociation, la Belgique se pose exactement les mêmes questions que la France. Cependant, nous avons la volonté d'en discuter avec l'ensemble de nos partenaires et d'évaluer la situation à l'issue des rencontres prévues à la fin de ce mois.

M. le président. — L'incident est clos.

Het incident is gesloten.

MONDELINGE VRAAG VAN MEVROUW LEDUC AAN DE VICE-EERSTE MINISTER EN MINISTER VAN BINNENLANDSE ZAKEN OVER «DOOR VLUCHTELINGEN GEPLEEGDE FRAUDE TEN NADELE VAN VERSCHILLENDE OCMW'S»

QUESTION ORALE DE MME LEDUC AU VICE-PREMIER MINISTRE ET MINISTRE DE L'INTÉRIEUR SUR «LA FRAUDE COMMISE PAR DES RÉFUGIÉS AU DÉTRIMENT DE PLUSIEURS CPAS»

De voorzitter. — Aan de orde is de mondelinge vraag van mevrouw Leduc.

Het woord is aan mevrouw Leduc.

Mevrouw Leduc (VLD). — Mijnheer de voorzitter, gisteren en vandaag kon men in de pers berichten lezen over mogelijke fraude gepleegd door asielzoekers uit ex-Joegoslavië. Deze zouden met

gestolen of vervalste identiteitsdocumenten erin geslaagd zijn steun te trekken bij verschillende OCMW's in Vlaanderen, onder meer met behulp van het spreidingsplan voor de vluchtelingen.

OCMW's van Antwerpen, Schoten, Overijse, Gent, Nazareth en Wellen zouden slachtoffer zijn van deze fraude.

Naar ik heb vernomen, zouden kandidaat-vluchtelingen bij hun aanmelding op de dienst Vreemdelingenzaken in Brussel, via een codenummer worden toegewezen aan een OCMW, ongeacht of ze in die stad of gemeente wonen.

De betrokken OCMW-dienst kan dan nagaan of een kandidaat-vluchteling recht heeft op een maandelijks uitkering, door het intikken van dit codenummer dat verbonden is aan de identiteit, de vingerafdruk van de kandidaat-vluchteling en aan het OCMW waaraan de vluchteling in het kader van het spreidingsplan is toegewezen. Dit systeem zou fraude moeten uitsluiten.

Kan de vice-eerste minister bevestigen dat de spreiding volgens deze werkwijze gebeurt? Indien ja, hoe is het dan mogelijk dat vluchtelingen op meerdere plaatsen OCMW-steun opstrijken? In gevallen van ouders met kinderen zou ook het kindergeld meer dan een keer zijn geïnd.

Kan de fraude het gevolg zijn van onnauwkeurig werk of onachtzaamheid van de dienst Vreemdelingenzaken? Zou een en ander eventueel door medeplichtigheid op de dienst mogelijk zijn gemaakt? Wordt nagegaan of de vluchteling werkelijk verblijft in de woonplaats waar hij is ingeschreven, ook als er een wettelijk huurcontract wordt voorgelegd?

Ik heb ook vragen bij de zogenaamde harmonieuze verdeling van de asielzoekers over alle gemeenten en steden van ons land. Door dat spreidingsbeleid vallen asielzoekers ten laste van gemeenten waar ze niet wonen.

Met de regelmaat van de klok vallen opeenvolgende spreidingsplannen in de brievenbus van onze OCMW's. Volgens de dienst Vreemdelingenzaken wordt met verschillende parameters rekening gehouden, waaronder het aantal inwoners, het aantal bestaansminimumtrekkers en de financiële draagkracht van de gemeente en het OCMW. Verloopt de spreiding ook evenwichtig over Vlaanderen en Wallonië? Bestaan hierover statistieken? Waar kunnen wij deze terugvinden?

De voorzitter. — Het woord is aan vice-eerste minister Van den Bossche.

De heer Van den Bossche, vice-eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken. — Mijnheer de voorzitter, de toewijzing van een asielzoeker aan een gemeente en uiteindelijk aan een OCMW, heeft als gevolg dat er een recht op sociale steun ontstaat, op voorwaarde natuurlijk dat de betrokkene behoeftig is. Het is geen automatisme.

De toewijzing gebeurt bij de indiening van de asielaanvraag. Hiervan zijn er geen statistieken gemaakt, maar de spreiding wordt wel geregistreerd. Die gegevens kan men opvragen. Of de asielzoekers in de hun toegewezen gemeenten verblijven, is een andere vraag. Daarop kom ik straks terug.

De toewijzing van een asielzoeker aan een gemeente wordt vermeld in het wachtregister. De asielzoeker krijgt een document waarin staat aan welke gemeente hij wordt toegewezen. Het OCMW kan dit document opvragen om na te gaan of de asielzoeker inderdaad aan die gemeente is toegewezen of gebruik maakt van de in de wet voorziene mogelijkheid om zich in een andere gemeente aan te melden. Het OCMW krijgt bovendien van de diensten van het rijksregister de zogeheten « gele fiche ».

Het toegewezen OCMW heeft verplichtingen. De ondergrond van de vraag is als het ware: « Werp al uw kommer op de Heer. » « De Heer » is in dit geval de centrale overheid. Als de centrale overheid zich ook nog moet bekommeren om de verplichtingen van het OCMW, dan vraag ik mij af wat het nut en de verantwoordelijkheid is van een OCMW.

De wet bepaalt dat het OCMW een aantal punten moet nagaan als een betrokkene zich aanbiedt. Ten eerste, de identiteit. Ten tweede, de geldigheid van het verblijf. Dit kan vastgesteld worden aan de hand van het verblijfsdocument of van het wachtregister, wanneer de betrokkene het verblijfsdocument verloren heeft. Ten

derde, onderzoeken of de betrokkene aan dat bepaald OCMW is toegewezen, wat moet blijken uit het wachtregister. Ten vierde, onderzoeken of de betrokkene behoeftig is. Dit onderzoek moet een OCMW in het kader van zijn activiteiten telkens doen.

Vingerafdrukken kunnen in het kader van deze procedure niet worden genomen. Artikel 51, 3, van de vreemdelingenwet somt immers limitatief de gevallen op waarin vingerafdrukken kunnen worden genomen. Toewijzingen behoren niet tot de limitatief opgesomde gevallen, waardoor het nemen van vingerafdrukken momenteel een vrij zware wetsovertreding is, vooral rekening houdend met de wet op de privacy.

Op de vraag hoe de fraude kon worden gepleegd, kan ik niet antwoorden. Dat maakt trouwens het voorwerp uit van een gerechtelijk onderzoek. Ik heb dit ook gelezen in de pers, maar ik heb hierover geen verdere informatie.

Mij lijkt het — voorzichtigheid is de moeder van de porseleinkast — zo goed als uitgesloten dat de dienst Vreemdelingenzaken een fout zou hebben gemaakt omdat de te volgen procedures dit onmogelijk maken. Fraude is natuurlijk altijd mogelijk. Ook een degelijk uitgewerkte procedure kan dit niet voorkomen wanneer ab initio een vals gegeven wordt ingebracht. Die valsheid wordt in de procedure dan ook efficiënt en effectief doorgetrokken. Hierover kan ik mij echter niet uitspreken. Dat zal het gerechtelijk onderzoek moeten uitwijzen.

De controle van de woonst behoort tot de taken van de gemeente en moet gebeuren alvorens tot inschrijving kan worden overgegaan. Dat geldt ook voor Belgen. Iemand die verhuist, wordt niet automatisch op het nieuw adres ingeschreven. Er wordt eerst gecontroleerd of de betrokkene effectief op dat nieuw adres woont.

De vraag naar de controle van de verblijfplaats en de huurcontracten betreffen een andere materie dan deze van de toewijzing aan een OCMW. De techniek van het spreidingsplan heb ik reeds toegelicht. Bijgevolg moet ik daarop nu niet verder ingaan.

Er moeten verplichtingen worden nagekomen op drie niveaus.

Ten eerste, de dienst Vreemdelingenzaken waar alles begint. Technisch gezien is naar mijn mening alleen op dit niveau fraude mogelijk.

Ten tweede, het OCMW dat zijn verplichtingen mogelijk niet heeft nagekomen.

Ten derde, de gemeente die mogelijk onvoldoende zorgzaamheid heeft besteed aan de inschrijving.

De voorzitter. — Het woord is aan mevrouw Leduc voor een repliek.

Mevrouw Leduc (VLD). — Mijnheer de voorzitter, ik heb contact opgenomen met de OCMW's die werden vernoemd. Zij hebben mij geantwoord dat zij steeds controle hebben gedaan via de stamnummers op de formulieren en dat zij bijgevolg geen enkele fout hebben begaan. De fout moet dus gebeurd zijn op de dienst Vreemdelingenzaken of in de gemeente van inschrijving.

Momenteel worden wij geconfronteerd met een omvangrijke internationale mensenhandel. Ik verneem dat er momenteel een onderzoek loopt naar 126 Kosovaren, die zowel in Duitsland als in België zouden zijn ingeschreven en dus ook op twee, of misschien zelfs op meer plaatsen, OCMW-steun genieten. Zowel het departement Binnenlandse Zaken als het departement Justitie dienen dringend een onderzoek in te stellen naar de mensenhandel, waarvan deze OCMW-fraude slechts een afgeleide is.

In hoeverre werkt het bij koninklijk besluit opgelegde spreidingsplan dit soort van fraude niet in de hand? Bestaat er geen meer sluitende werkwijze die elke vorm van fraude uitsluit?

De voorzitter. — Het woord is aan vice-eerste minister Van den Bossche.

De heer Van den Bossche, vice-eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken. — Mijnheer de voorzitter, ik heb hierbij vier opmerkingen.

Ten eerste bestaat er geen enkel systeem dat elke vorm van fraude uitsluit. Het wordt tijd dat men zich daarvan bewust wordt. Wanneer iemand wenst te frauderen, moet hij het systeem

eerst goed leren kennen en vervolgens een fraude-mechanisme op gang brengen dat zolang mogelijk onopgemerkt blijft. Slaagt hij daarin, dan was de fraude succesvol.

Fraude is van overal en van alle tijden. Het bestaan van fraude volstaat niet om het systeem te veroordelen. In geval van fraude moet eerst het systeem worden onderzocht en dan pas kan men eventueel oordelen over het al dan niet slecht functioneren ervan.

Ten tweede geloven sommigen de OCMW's op hun woord wanneer ze verklaren zonder fout te zijn. Zelf ben ik minder lichtgelovig. Als de dienst Vreemdelingenzaken verklaart geen fouten te maken, hoef ik hen niet per se op hun woord te geloven. Daarom heb ik vandaag verklaard dat het «lijkt» alsof er geen fout zou zijn begaan. Ik sluit dus niet uit dat er toch fraude gepleegd kan zijn. Mag ik de senatoren verzoeken om dezelfde intellectuele discipline op te brengen?

Ten derde, voor de strijd tegen de mensenhandel worden de vereiste middelen ingezet en een aantal filières werden reeds opgeïrd. Toch ligt het niet zo simpel. Het voorbeeld van de Kosovaren spreekt toch boekdelen. Hoe kunnen Albanezen of Macedoniërs die zich uitgeven voor Kosovaren van echte Kosovaren worden onderscheiden? Daarvoor moet er een beroep worden gedaan om tolken die liefst niet van Albanese oorsprong en dus geen belanghebbende partij zijn, maar wel voldoende vertrouwd zijn met de verschillende Albanese dialecten zodat de afkomst van de betrokkene met een vrij grote zekerheid kan worden bepaald. Dat is niet eenvoudig. We gaan zeer binnenkort een eerste experiment doen om te zien of dat lukt. We hopen zodoende meer te weten te komen over de filières die in Kosovo zeer actief blijken.

Ten vierde werkt het spreidingsplan de fraude niet noodzakelijk in de hand. Elk systeem heeft zijn zwakke punten en ondeugdelijkheden. Ik wens het spreidingsplan niet noodzakelijk negatief te evalueren.

De voorzitter. — Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

QUESTION ORALE DE MME MILQUET AU VICE-PREMIER MINISTRE ET MINISTRE DE L'INTÉRIEUR SUR «LES SUITES QUE LE MINISTRE RÉSERVE AU RAPPORT DU COMITÉ PERMANENT DE CONTRÔLE DES SERVICES DE POLICE»

MONDELINGE VRAAG VAN MEVROUW MILQUET AAN DE VICE-EERSTE MINISTER EN MINISTER VAN BINNENLANDSE ZAKEN OVER «HET GEVOLG DAT DE MINISTER VOORNEMENS IS TE GEVEN AAN HET VERSLAG VAN HET VAST COMITÉ VAN TOEZICHT OP DE POLITIEDIENSTEN»

M. le président. — L'ordre du jour appelle la question orale de Mme Milquet.

La parole est à Mme Milquet.

Mme Milquet (PSC). — Monsieur le président, le Comité P a déposé son rapport d'évaluation de l'année 1998. Ce document est très intéressant. Il établit en effet une analyse statistique et énumère les différents motifs de plaintes, les enquêtes disciplinaires et autres. Il met également en évidence différents problèmes liés à l'exercice de la contrainte ou de la force publique, notamment lors des arrestations, des détentions préventives et des fouilles. Cette problématique est plus que jamais d'actualité en raison des différents événements qui ont ébranlé notre pays.

Le Comité P formule une série de recommandations. Quelles suites comptez-vous y apporter, monsieur le vice-premier ministre, et quelles procédures comptez-vous engager pour mettre en œuvre certaines mesures, notamment en ce qui concerne l'usage de la force, qui pose d'énormes problèmes à l'heure actuelle?

M. le président. — La parole est à M. Van den Bossche, vice-premier ministre.

M. Van den Bossche, vice-premier ministre et ministre de l'Intérieur. — Monsieur le président, j'ai appris le dépôt de ce rapport par le biais de la presse et ce n'est qu'hier, vers midi, que le document lui-même m'a été communiqué. Je n'ai pas encore eu le temps de le lire et, pour le moment, je ne sais rien de plus que ce qui figure dans les journaux.

Ce rapport du Comité P doit être pris au sérieux. Le point principal de ce document, à savoir l'usage de la force et de la contrainte, constitue un élément fondamental pour les forces de police, d'autant qu'après la mise en œuvre de l'accord Octopus, le problème subsistera. Il convient donc de tirer les leçons des événements de ces dernières semaines et de les analyser au regard des recommandations du Comité P.

Je demanderai des avis aux services intéressés et j'établirai ensuite une note précisant les suites pratiques devant être réservées aux recommandations formulées. Je présenterai ensuite cette note au Conseil des ministres et mon confrère de la Justice sera également saisi du problème.

Deux points principaux doivent à mon sens être éclaircis.

En premier lieu, comment doivent réagir les forces de l'ordre quand elles sont confrontées à la violence, comme hier soir, et à une forme de terrorisme interne? Est-il envisageable de prévoir seulement un dispositif défensif, excluant dès lors toute arrestation ou, au contraire, faut-il prendre l'option de l'utilisation d'une certaine violence pour pouvoir arrêter ceux qui commettent des actes répréhensibles?

En deuxième lieu, quelles contraintes peuvent-elles être exercées par les forces de l'ordre et à quel moment? Beaucoup souhaitent en effet être informés à ce propos.

M. le président. — La parole est à Mme Milquet pour une réplique.

Mme Milquet (PSC). — Monsieur le président, j'estime également que la tenue de ce débat est urgente et qu'il faudrait adopter des mesures encore dans le courant de cette législature.

Il serait intéressant de pouvoir en débattre dans le cadre de la commission de l'Intérieur ou dans un autre sénacle, et ce avant même que des propositions soient, le cas échéant, émises au niveau du Conseil des ministres, notamment en ce qui concerne des projets de directives ou de circulaires.

La question exige un débat démocratique, notamment au sein du Parlement. Vous connaissez, et vous partagez, mon souci constant de valoriser le rôle du Parlement.

Je souhaite que cela se réalise assez rapidement, même si je comprends qu'il vous faille d'abord du temps pour cerner les problèmes, ce qui a été évoqué au sein du Comité P. Il existe également un problème au niveau de la formation et de la sensibilisation.

Toute une série de personnes ont des idées. Je souhaite dès lors qu'un débat soit organisé dans les prochaines semaines.

M. Van den Bossche, vice-premier ministre et ministre de l'Intérieur. — Je suis tout à fait d'accord.

M. le président. — L'incident est clos.

Het incident is gesloten.

MONDELINGE VRAAG VAN DE HEER DEVOLDER AAN DE MINISTER VAN VOLKSGEZONDHEID EN PENSIOENEN OVER «DE NOODZAAK VAN COÖRDINATIE VAN DE DOPINGREGLEMENTERING IN DE VLAAMSE, DE FRANSE EN DE DUITSTALIGE GEMEENSCHAP»

QUESTION ORALE M. DEVOLDER AU MINISTRE DE LA SANTÉ PUBLIQUE ET DES PENSIONS SUR «LA NÉCESSITÉ DE COORDONNER LES RÉGLEMENTATIONS SUR LE DOPAGE QUI SONT APPLICABLES EN COMMUNAUTÉ FLAMANDE, FRANÇAISE ET GERMANOPHONE»

De voorzitter. — Aan de orde is de mondelinge vraag van de heer Devolder.

Het woord is aan de heer Devolder.

De heer Devolder (VLD). — Mijnheer de voorzitter, de jongste tijd worden we in de media meegesleurd in de harde realiteit van de dopingpraktijken, die jammer genoeg reeds jaren bestaan, maar nu in heel wat sporttakken een echte gesel zijn geworden. Op beleidsvlak zijn de gemeenschappen bevoegd inzake doping-aangelegenheden, hoewel ook een grote verantwoordelijkheid werd overgedragen naar de sportfederaties. In november 1990 werd er tussen de Vlaamse, de Franse en de Duitstalige Gemeenschap een samenwerkingsakkoord gesloten dat elke drie jaar moet worden verlengd.

Ondanks alle goede intenties gaat het echter toch nog verkeerd en is er een grote nood aan meer coördinatie. Ik weet niet of de mondelinge vragen die in de Senaat worden gesteld, ook aan de Vlaamse regering worden doorgespeeld, maar het valt mij op dat mevrouw Wivina Demeester gisteren een pleidooi in dezelfde richting heeft gehouden.

Hoe kom ik tot deze vraag? Als apotheker kreeg ik vanuit sportmiddelen een vraag om advies. Bij het doornemen van de niet-beperkende lijst van de bij sportcompetities verboden bestanddelen en farmaceutische specialiteiten, stelde ik iets merkwaardigs vast. Meer dan 40 producten worden in de ene gemeenschap wel, maar in de andere niet als doping beschouwd. Daarnaast bestaat er tussen de gemeenschappen ook een verschil in interpretatie inzake het gebruik van, bijvoorbeeld, corticosteroiden tijdens sportcompetities mits medisch attest. Het bekende middel cerefent, dat gebruikt wordt bij bepaalde astmatische neigingen of allergieën, mag bijvoorbeeld mits een medisch attest in de ene gemeenschap wel en in de andere niet worden gebruikt. Ik kan begrijpen dat de maatschappelijke opvattingen in de gemeenschappen kunnen verschillen, maar dat een geneesmiddel bij een Vlaming dopingeigenschappen zou hebben en bij een Waal niet of vice versa, lijkt mij van het goede te veel.

Wij dringen dus aan op coördinatie. Men zegt wel eens *the duty of the opposition is to oppose*, maar aangezien de VLD altijd positief is ingesteld, hebben wij ook een positief voorstel. Dergelijke verschillen in de benadering van een product waarvan de werking en eigenschappen federaal geregistreerd worden of reeds zijn, kunnen volgens ons niet blijven bestaan. De minister kent de procedure beter dan wie ook. Hij weet dus ook dat wanneer een geneesmiddel voor een bepaalde werking is geregistreerd en er wordt een nieuwe werking ontdekt, er daarvoor een nieuwe registratieprocedure moet worden opgestart. Is het niet veel eenvoudiger dat de minister, uiteraard in samenspraak met de gemeenschappen, tot coördinatie overgaat? Voor elk nieuw geneesmiddel kan bij de registratieprocedure worden vastgesteld of het dopingeigenschappen heeft en zo kunnen we voor het hele land tot een uniforme regeling komen.

Een veertiental dagen geleden kon ik, samen met collega's parlementsleden kennismaken met de Europese registratieprocedure in Londen. Mij lijkt het wenselijk dat de minister zich zou laten inspireren door deze Europese procedure.

De voorzitter. — Het woord is aan minister Colla.

De heer Colla, minister van Volksgezondheid en Pensioenen. — Mijnheer de voorzitter, toen de wet van 2 april 1965 tot stand kwam was de dopingproblematiek en het vastleggen van de lijst van dopingproducten een federale bevoegdheid. In het verlengde van die wet werden een paar koninklijke besluiten uitgevaardigd om lijsten op te stellen. De laatste federale koninklijke besluiten dateren van 1978. Nadien werd de dopingproblematiek gemeenschapsmaterie. Wat de belangrijke groepen van geneesmiddelen betreft, is er geen verschil tussen de Vlaamse en de Waalse lijsten, maar zowel aan de Vlaamse als aan de Waalse lijsten zijn er producten toegevoegd waarvoor er wel verschillen te zien zijn. Als federaal minister kan ik dat echter niet verhelpen.

Geregistreerde geneesmiddelen bevatten een bijsluiting met aanwijzingen om iemand te genezen en waarschuwingen over eventuele bijwerkingen. In geval van doping heeft men echter niet met zieke mensen te doen.

Het kan niet de bedoeling zijn in het geniep een bevoegdheid die overgeheveld is naar de gemeenschappen te ondergraven. Ik ben niettemin bereid de geneesmiddelencommissie te vragen of er geen uitweg is. Bovendien is er een samenwerkingsakkoord. De gemeenschappen kunnen dus op vrijwillige basis een harmonisering nastreven. Daarnaast kan ik ook altijd proberen, via de interministeriële conferentie voor volksgezondheid, de aandacht op dit probleem te vestigen en een harmonisering suggereren. Ik kan echter niets opleggen.

Vanaf mei maakt ons land deel uit van de *executive board* van de Wereldgezondheidsorganisatie. Op 21 oktober eerstkomend is er in Genève een bespreking met afgevaardigden van de Wereldgezondheidsorganisatie, het Olympisch Comité en een aantal belangrijke internationale sportbonden. Tegen februari volgend jaar hebben die sportbonden een overkoepelend congres gepland. Ik hoop dat op dat congres zal worden nagegaan wat de inbreng kan zijn van de Wereldgezondheidsorganisatie. Misschien kan zij bijdragen tot een harmonisering van de wetgeving en van de lijsten van verboden producten en tot het stimuleren van het onderzoek naar controletechnieken. Er zal in elk geval worden nagegaan hoe de Wereldgezondheidsorganisatie de lidstaten tot een harmonisering kan aansporen.

De voorzitter. — Het woord is aan de heer Devolder voor een repliek.

De heer Devolder (VLD). — Mijnheer de voorzitter, ik heb geen antwoord gekregen op mijn concrete vragen. De bijsluiting vermeldt, zoals de minister zei, ook de eventueel schadelijke nevenwerking. Het is bijvoorbeeld mogelijk als bijwerking «doperende eigenschappen» te vermelden. Tijdens de registratieperiode van een nieuw product kan de minister onmiddellijk uitsluitel geven over het feit of een product al dan niet doperend is. Ik geef het voorbeeld van methylandostandiolium, een hormonaal product dat door de Vlaamse Gemeenschap werd verboden, maar niet door de Franstalige Gemeenschap. Tot een dergelijke absurde situatie komt men dus. Dat heeft gevolgen bij de controles. Ik geef het voorbeeld van een voetbalwedstrijd tussen Club Brugge en Standard Luik. Als de wedstrijd in Luik wordt gespeeld, zullen de spelers dat product wel mogen gebruiken, als hij in Brugge wordt gespeeld, niet. Ik vraag de minister aan deze absurde situatie iets te doen. Hij antwoordt dat hij zulks niet kan.

De heer Colla, minister van Volksgezondheid en Pensioenen. — Is dat een voorstel om deze materie terug federaal te maken?

De heer Devolder (VLD). — Ik stel dat niet voor. Ik heb daarmee gewezen op de overeenkomst die in 1993 werd gesloten en die om de drie jaar moet worden verlengd. In 1999 moet ze weer worden verlengd. De minister kan toch een voorstel doen. Ik heb zelfs minister Wivina Demeester gisteren in die zin horen pleiten. De regering schuift de problemen voor zich uit en de bonafide mensen uit de sportwereld zijn het slachtoffer. De medische wereld kan in veel gevallen geen advies geven. Als een wielrenner aan een dokter vraagt of hij een product mag nemen, dan moet de dokter vragen waar hij gaat koersen, in Vlaanderen of in een ander landsdeel. Dat is wetenschappelijk gezien toch absurd.

De voorzitter. — Het woord is aan minister Colla.

De heer Colla, minister van Volksgezondheid en Pensioenen. — Mijnheer de voorzitter, als de heer Devolder aandringt wil ik wel een antwoord geven op vragen waarvoor ik niet bevoegd ben. De gemeenschappen kunnen samenwerkingsakkoorden afsluiten indien ze willen en ze hebben dit ook gedaan. Als die akkoorden niet volmaakt zijn, kan ik daaraan weinig doen. Als het de heer Devolder zou plezieren, wil ik de gemeenschappen best vragen om rond de tafel te gaan zitten en de regeling te harmoniseren. Verder dan het vragen om goodwill gaat de federale bevoegdheid niet. Zelfs als ik hen die vraag stel en ze houden voet bij stuk, dan zal het controleprobleem van de voet-

balwedstrijd die in Luik of in Brugge wordt gehouden niet zijn opgelost. De VLD wil de gezondheidszorg nog verder defederaliseren. Misschien kan ze wat deze materie betreft een voorstel doen dat de andere richting uitgaat.

De voorzitter. — Het woord is aan de heer Devolder.

De heer Devolder (VLD). — Mijnheer de voorzitter, ik heb er duidelijk op gewezen dat de registratieprocedure federale materie is. Als de federale minister laat registreren dat een bepaald product doperende bijwerkingen heeft, dan zal geen enkele gemeenschap zich kunnen veroorloven om dit product niet op de lijst van verboden middelen te plaatsen.

De voorzitter. — Het woord is aan minister Colla.

De heer Colla, minister van Volksgezondheid en Pensioenen. — Mijnheer de voorzitter, het is de bevoegdheid van de gemeenschappen om die lijsten op te maken, wat ik ook in de bijsluiter laat opnemen. Ik kan de gemeenschappen niet dwingen om een bepaald product op hun verboden lijst te plaatsen.

De voorzitter. — Mijnheer Devolder, ik stel voor dat we de discussie hier beëindigen. U hebt op uw mondelinge vraag een antwoord gekregen, ook al voldoet dat u misschien niet helemaal.

Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

QUESTION ORALE DE M. DESTEXHE AU MINISTRE DE LA SANTÉ PUBLIQUE ET DES PENSIONS SUR «LA PILULE VIAGRA»

MONDELINGE VRAAG VAN DE HEER DESTEXHE AAN DE MINISTER VAN VOLKSGEZONDHEID EN PENSIOENEN OVER «DE VIAGRA-PIL»

M. le président. — L'ordre du jour appelle la question orale de M. Destexhe.

La parole est à M. Destexhe.

M. Destexhe (PRL-FDF). — Monsieur le président, le Viagra est en vente en France à partir d'aujourd'hui, ce qui signifie que tous les Belges pourront s'approvisionner de l'autre côté de la frontière sur prescription médicale.

Le très sérieux journal *Le Monde* a consacré à ce phénomène une double page intitulée «Amérique, la vie en bleu Viagra». J'ignore si nous pourrions bientôt dire «Belgique, la vie en bleu Viagra». Quoi qu'il en soit, je voudrais vous donner lecture de l'encadré de cet article: «Le Viagra est le premier traitement des troubles érectiles qui ne considère pas l'homme comme une machine.»

M. le président. — Monsieur Destexhe, je vous invite à revenir au texte de votre question au lieu de nous lire le journal *Le Monde*.

M. Destexhe (PRL-FDF). — Monsieur le président, j'en viens donc à mes questions concrètes. À quelle date précise le Viagra sera-t-il mis en vente en Belgique? Pourquoi y a-t-il un retard d'introduction par rapport aux pays voisins?

M. le président. — La parole est à M. Colla, ministre.

M. Colla, ministre de la Santé publique et des Pensions. — Monsieur le président, il s'agit d'une question importante et spectaculaire! La fameuse pilule Viagra a récemment été enregistrée — le 14 septembre 1998 si je ne m'abuse — par l'Agence européenne du médicament à Londres. Le producteur a choisi de demander d'emblée l'enregistrement de cette nouvelle molécule à l'échelon européen. Elle est donc aussi désormais enregistrée officiellement dans notre pays.

Le producteur a introduit ensuite un dossier auprès des instances belges compétentes en matière de fixation des prix, à savoir le ministère des Affaires économiques. En Belgique, le producteur propose un prix s'inscrivant dans la moyenne des prix européens. Le 5 octobre 1998, le ministre des Affaires économiques a accepté le prix proposé, le remboursement du Viagra n'ayant par ailleurs pas été demandé par la firme.

Le processus poursuit maintenant le cheminement administratif habituel. La pilule sera vraisemblablement disponible sur le marché belge dans le courant du mois de novembre. En effet, le producteur procède actuellement à l'impression des emballages mentionnant le prix en vigueur dans notre pays.

Enfin, il convient d'ajouter que le système belge prévoit un examen approfondi des dossiers en vue de la fixation des prix par la commission du ministère des Affaires économiques alors qu'en France, par exemple, une simple notification du prix suffit. Le fait que les délais soient moins longs en France que chez nous est uniquement dû à l'utilisation de procédures différentes.

M. le président. — La parole est à M. Destexhe pour une réplique.

M. Destexhe (PRL-FDF). — Si le décalage devenait trop long, un marché parallèle pourrait se développer au détriment des pharmaciens belges.

Or, vous savez monsieur le ministre, combien M. Devolder est attaché au sort de ces derniers. Ainsi pourrait-il fort bien vous interpellier sur la concurrence déloyale exercée au détriment des pharmaciens belges, qu'il représente parfaitement au sein de cette assemblée.

M. Colla, ministre de la Santé publique et des Pensions. — Monsieur Destexhe, soyez sans crainte, dès le mois de novembre, vous pourrez vous rendre chez votre pharmacien! (*Sourires.*)

M. le président. — L'incident est clos.

Het incident is gesloten.

MONDELINGE VRAAG VAN MEVROUW THIJIS AAN DE MINISTER VAN BUITENLANDSE ZAKEN OVER «HET TRANSFERVERDRAG MET MAROKKO»

QUESTION ORALE DE MME THIJIS AU MINISTRE DES AFFAIRES ÉTRANGÈRES SUR «LES CONVENTIONS DE TRANSFÈREMENT AVEC LE MAROC»

De voorzitter. — Aan de orde is de mondelinge vraag van mevrouw Thijs.

Minister Colla antwoordt namens zijn collega.

Het woord is aan mevrouw Thijs.

Mevrouw Thijs (CVP). — Mijnheer de voorzitter, op 23 april van dit jaar ondervroeg ik minister Derycke ook al over het transferverdrag met Marokko. Vandaag wil ik graag vernemen hoever het nu met dit dossier staat.

Door dit bilateraal akkoord kunnen veroordeelden die in Marokko een straf hebben opgelopen een deel van de gevangenisstraf in eigen land uitzitten. De overeenkomst zou reeds door beide verdragspartijen ondertekend zijn, maar nog niet ter ratificering ingediend bij het Parlement. Intussen hopen de 22 Belgen die in een Marokkaanse gevangenis hun straf uitzitten wegens drugsmokkel op een snelle ratificering.

De toestand in de Marokkaanse gevangenissen werd in het verleden reeds herhaaldelijk aangeklaagd, niet alleen in België, maar ook in Nederland. Ook België heeft vorig jaar extra inspanningen in die zin geleverd en Marokkaanse gevangenissen bezocht. De diplomaten ter plaatse houden toezicht, er wordt alle mogelijke humanitaire hulp geboden en sinds kort stelt het ministerie van Buitenlandse Zaken zijn eigen koerierdienst ter beschikking om hulppakketten aan de dure douanering te laten ontsnappen.

Dit alles neemt toch niet weg dat het gebrek aan hygiëne, aan voeding en vooral aan geneesmiddelen in de Marokkaanse gevangenen de gezondheidstoestand van onze veroordeelde landgenoten bedreigt. Daarom kreeg ik van de minister graag antwoord op volgende vragen.

Werd het ontwerp van het verdrag van 7 juli 1997 over de overbrenging van gevangene landgenoten, gesloten tussen Marokko en België, reeds bij het Parlement ingediend? Heeft de Raad van State reeds advies uitgebracht? Indien ja, wat is de inhoud ervan? Is er bij de Marokkaanse autoriteiten aangedrongen om het verdrag te ratificeren?

De voorzitter. — Het woord is aan minister Colla.

De heer Colla, minister van Volksgezondheid en Pensioenen. — Mijnheer de voorzitter, het verdrag waarover mevrouw Thijs mij ondervraagt, werd door de ministers van Justitie van België en Marokko ondertekend op 7 juli 1997.

Hoewel mevrouw Thijs de ratificeringsprocedure ongetwijfeld zeer goed kent, wil ik die samen met haar even overlopen. Het dossier werd op 21 januari 1998 door het ministerie van Buitenlandse Zaken bezorgd aan dat van Justitie en in de daaropvolgende weken aangevuld met de nog ontbrekende stukken. Op 29 januari werd ook de minister van Begroting om zijn akkoord gevraagd. Die heeft zijn instemming pas na een vrij lange periode van stilte gegeven op 15 september. De Ministerraad heeft het hele dossier behandeld en goedgekeurd op 2 oktober en doorgezonden naar de Raad van State met de vraag om binnen de 30 dagen hierover advies uit te brengen. Zodra dit aangekomen is, zal het dossier onverwijld bij het Parlement worden ingediend.

De minister van Buitenlandse Zaken hoopt dat Kamer en Senaat er door een goede samenwerking in slagen de ratificering nog dit jaar af te ronden. Hij voegt er nog aan toe dat ook Marokko dit verdrag nog niet heeft geratificeerd, ondanks het feit dat hij hierop herhaaldelijk heeft aangedrongen bij de bevoegde instanties.

De voorzitter. — Het woord is aan mevrouw Thijs voor een repliek.

Mevrouw Thijs (CVP). — Mijnheer de voorzitter, het verheugt mij dat de Ministerraad dit verdrag reeds op 2 oktober heeft besproken. Ik hoop dan ook dat de Senaat het nog in de maand november zal kunnen behandelen. Er zijn immers heel wat landgenoten die ginds in menonwaardige omstandigheden worden vastgehouden.

De voorzitter. — Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

QUESTION ORALE DE MME LIZIN AU MINISTRE DES AFFAIRES ÉTRANGÈRES SUR «LE KOSOVO»

MONDELINGE VRAAG VAN MEVROUW LIZIN AAN DE MINISTER VAN BUITENLANDSE ZAKEN OVER «KOSOVO»

M. le président. — L'ordre du jour appelle la question orale de Mme Lizin.

Le ministre de la Santé publique et des Pensions répondra au nom de son collègue.

La parole est à Mme Lizin.

Mme Lizin (PS). — Monsieur le président, en l'absence du ministre des Affaires étrangères qui est souffrant, je puis comprendre qu'il sera peut-être difficile au ministre de la Santé publique de répondre en détail. Ma question garde néanmoins toute son importance car elle reste d'actualité.

Depuis la signature de l'Accord de Dayton, la situation au Kosovo s'est aggravée. La mise sur pied d'une armée à peu près au même moment que la signature de l'accord a montré à quel point

la situation allait devenir dangereuse. La population albanaise du Kosovo, sans aucun droit propre, comme l'ont montré de multiples rapports des organismes internationaux dont la Belgique est membre, ne peut plus supporter l'attitude d'occupation qui est celle de l'armée yougoslave.

Quels efforts la Belgique a-t-elle déployés cette semaine? Quelle analyse peut-on faire de l'attitude de M. Milosevic qui avait refusé de recevoir M. Derycke? Ce refus peut paraître moins grave aujourd'hui lorsque l'on sait la pression qui est exercée sur M. Milosevic, mais j'aimerais néanmoins savoir si la Belgique avait tiré des conclusions de sa manière d'agir.

Par rapport à l'enjeu, on a donné l'impression que M. Derycke avait parfois une attitude plus réticente que le ministre de la Défense en ce qui concerne l'engagement.

Aujourd'hui, pouvez-vous me dire, monsieur le ministre, quels éléments vont composer la décision définitive de l'OTAN en ce qui concerne le Kosovo?

M. le président. — La parole est à M. Colla, ministre.

M. Colla, ministre de la Santé publique et des Pensions. — Monsieur le président, le voyage de mon collègue des Affaires étrangères à Belgrade a eu lieu du 8 au 10 septembre. Les principales conclusions qu'il tire de cette visite sont les suivantes.

Tout d'abord, le problème le plus urgent reste celui des réfugiés et des personnes déplacées. Dès son retour, M. Derycke a pris contact avec le secrétaire d'État à la Coopération au Développement afin qu'il examine les possibilités d'une participation de la Belgique aux programmes d'aide aux réfugiés.

Ensuite, lors des différents contacts qu'il a eus à Belgrade, M. Derycke a non seulement eu l'occasion de constater — comme la presse l'a fait — les différences fondamentales entre les positions yougoslaves et kosovo-albanaise, mais il a aussi pris conscience des clivages au sein de la communauté albanaise du Kosovo elle-même. Ce problème est d'autant plus grave qu'il est difficile à résoudre.

Le voyage de mon collègue a eu lieu le lendemain de l'instauration, par l'Union européenne, d'une interdiction des vols des compagnies aériennes yougoslaves. Le refus yougoslave de recevoir M. Derycke a fait dire à ce dernier que les autorités de la république fédérale de Yougoslavie et de Serbie se laissent plutôt guider par des réactions émotionnelles dépourvues de vision à long terme.

Enfin, une solution définitive pour le Kosovo ne peut être obtenue que dans le cadre d'une stabilisation de toute la région des Balkans. Le ministre des Affaires étrangères pense notamment à l'Albanie à laquelle la communauté internationale devrait accorder la plus grande attention.

En outre, mon collègue a précisé à de nombreuses reprises que toute solution durable pour le Kosovo devait faire l'objet de négociations entre les parties concernées.

Comme vous le savez, parallèlement aux pourparlers de M. Holbrooke, l'Alliance s'est préparée à d'éventuelles opérations aériennes. Le 13 octobre dernier, le Conseil de l'OTAN a approuvé l'«*Activation Order*», étape décisive pour le lancement des opérations. Si l'accord obtenu à Belgrade par M. Holbrooke offre la possibilité d'éviter pareilles interventions, la prudence est malgré tout de rigueur.

M. le président. — La parole est à Mme Lizin pour une réplique.

Mme Lizin (PS). — Monsieur le président, le cas est désespéré mais ce n'est pas vraiment la faute du ministre de la Santé publique!

Nous attendons donc que le ministre des Affaires étrangères soit présent pour avoir un débat sur le Kosovo.

M. le président. — L'incident est clos.

Het incident is gesloten.

MONDELINGE VRAAG VAN DE HEER HOSTEKINT AAN DE MINISTER VAN BUITENLANDSE ZAKEN OVER «DE NORMALISERING VAN DE BETREKKINGEN TUSSEN BELGIË EN RWANDA»

QUESTION ORALE DE M. HOSTEKINT AU MINISTRE DES AFFAIRES ÉTRANGÈRES SUR «LA NORMALISATION DES RELATIONS ENTRE LA BELGIQUE ET LE RWANDA»

De voorzitter. — Aan de orde is de mondelinge vraag van de heer Hostekint.

Minister Colla antwoordt namens zijn collega.

Het woord is aan de heer Hostekint.

De heer Hostekint (SP). — Mijnheer de voorzitter, in de eerste plaats betreur ik het dat de eerste minister niet aanwezig is. Mijn vraag was oorspronkelijk immers tot hem gericht omdat ik graag het standpunt van de regering had gekend met betrekking tot deze aangelegenheid. Blijkbaar heeft men geoordeeld dat deze vraag moet worden beantwoord door de minister van Buitenlandse Zaken. Vorige maandag wist ik reeds dat de heer Derycke niet aanwezig zou kunnen zijn wegens ziekte. Ik weet niet waarom de eerste minister hier niet is. Zijn afwezigheid getuigt van minachting voor de Senaat. Ik zal mijn vraag niettemin stellen omdat dit van belang is voor het verslag. Wij zullen straks horen of minister Colla antwoordt in naam van de regering of in naam van de minister van Buitenlandse Zaken.

In de loop van de maand augustus bracht ik een bezoek aan Rwanda. Ter attentie van de fractievoorzitter van de CVP, de heer Vandenberghe, wijs ik erop dat het geen snoepreisje betrof. Toen ik destijds voorstelde dat de Senaat een bezoek zou brengen aan Rwanda, verweet hij mij dat ik er enkel op uit was een snoepreisje te maken. Ik heb deze reis volledig zelf betaald. Ik kan verzekeren dat een bezoek aan de Rwandese massagraven een diepe indruk nalaat. Dit detail is belangrijk voor het verslag.

Deze reis was voor mij zeer leerzaam. Ik heb immers kunnen vaststellen dat de situatie in Rwanda echt niet zo rampzalig is als bepaalde personen in België willen doen uitschijnen.

Vier jaar na de tragische gebeurtenissen van de genocide is de Rwandese bevolking volop bezig met de wederopbouw van het land en met de verzoening. Zo werden vorige week door de Rwandese autoriteiten 12 000 gevangenen vrijgelaten.

Uit de talrijke gesprekken die ik tot op het hoogste regeringsniveau heb kunnen voeren, kan men afleiden dat Rwanda tegenover ons land geen enkele wrok koestert, behalve dan tegen bepaalde fundi's van de Belgische christen-democratie.

In het licht van een eventuele normalisering van de betrekkingen tussen België en Rwanda had ik de eerste minister drie concrete vragen willen stellen, die voor Rwanda een zeer grote symbolische betekenis hebben.

Is de eerste minister of desgevallend de minister van Buitenlandse Zaken bereid een officieel bezoek aan Rwanda te brengen?

Het gedeelte van het parlamentsgebouw in Kigali waar tot 8 april 1994 een bataljon van het FPR was gekazerneerd, is tot op heden nog steeds een ruïne. De kostprijs voor de restauratie ervan wordt geraamd op ongeveer 70 miljoen Belgische frank. Is de Belgische regering bereid een gedeelte van de kostprijs van deze restauratie op zich te nemen?

Het lokaal in kamp Kigali waar de Belgische para's op 7 april 1994 op een laffe manier werden vermoord, wordt uit respect voor hun nagedachtenis door de Rwandese autoriteiten intact gehouden. Is de Belgische regering bereid een gedenkplaat aan te brengen aan kamp Kigali om op die manier hulde te brengen aan de nagedachtenis van de vermoorde para's?

De voorzitter. — Het woord is aan minister Colla.

De heer Colla, minister van Volksgezondheid en Pensioenen. — Mijnheer de voorzitter, met betrekking tot de eerste minister wens ik twee zaken te onderstrepen. Het is ten eerste het

standpunt van de eerste minister dat het antwoord op dergelijke vragen moet worden gegeven door de minister van Buitenlandse Zaken. Ten tweede is de aanwezigheid van de eerste minister vandaag vereist in de Kamer waar het debat over de *State of the Union* wordt gevoerd.

Het antwoord dat ik de heer Hostekint vandaag geef, is bijgevolg geformuleerd op basis van elementen die Buitenlandse Zaken mij heeft bezorgd.

Op de eerste vraag van de heer Hostekint kan ik antwoorden dat de eerste minister geen officieel bezoek aan het gebied van de Grote Meren heeft gepland.

Ten tweede, de Rwandese overheid heeft nog geen vraag geformuleerd met betrekking tot een eventuele financiële bijdrage van de Belgische regering voor de restauratie van het parlamentsgebouw. Ik voeg daar nog aan toe dat de Belgische ontwikkelings-samenwerking in Rwanda, in overleg trouwens met de Rwandese autoriteiten, uitsluitend gericht is op de gezondheidszorg, de voedselzekerheid, het onderwijs en de steun aan de justitie en dat ze nauw aansluit bij de reële behoeften van de Rwandese bevolking.

De derde vraag van de heer Hostekint heeft betrekking op de inrichting van een gedenksteen in het kamp van Kigali. De Belgische regering heeft, in antwoord op het verslag van de parlementaire onderzoekscommissie naar de gebeurtenissen in Rwanda, bij monde van de eerste minister, op 17 december 1997 volgende belofte gedaan: «Uit eerbied voor de omgekomen soldaten is de regering bereid welwillend het voorstel te onderzoeken om 7 april uit te roepen tot een dag van officieel eerbetoen aan alle militairen die tijdens een humanitaire operatie omkwamen.» Dit voorstel, dat niet alleen de in Kigali omgekomen para's wil herdenken, werd door de regering inmiddels aanvaard. Ik verwijs naar deze belofte omdat de heer Hostekint vooral de nadruk legde op de symbolische waarde van een aantal elementen. De regering onderzoekt de mogelijkheid van het oprichten van een gedenkplaat, maar daarvoor worden de geldende procedures gevolgd. Ik kan daarover thans nog geen uitsluitsel geven.

De voorzitter. — Het woord is aan de heer Hostekint voor een repliek.

De heer Hostekint (SP). — Mijnheer de voorzitter, ik weet dat deze aangelegenheid niet behoort tot de bevoegdheid van de minister van Volksgezondheid. Uit het antwoord dat hij mij heeft gegeven, kan ik alleen maar afleiden dat de Belgische regering ten opzichte van de gebeurtenissen in Rwanda nog altijd een zeer slecht geweten heeft. De Rwandese vragen alleen maar gebaren van goodwill vanwege de Belgische regering.

Over de eerste vraag maakte ik mij geen enkele illusie. De eerste minister heeft mijn vermoedens bevestigd. Hij gaat niet naar Rwanda.

Het is juist dat de Rwandese regering nog geen vraag tot financiële steun heeft geformuleerd, maar ik meen te weten dat die op komst is. Rwanda heeft 70 miljoen nodig. In het kader van de democratisering van dat land is het nodig dat de parlementsleden behoorlijk worden gehuisvest.

In het kamp van Kigali is alles ongewijzigd gebleven sinds 7 april 1994. Ik stel voor, als blijk van hulde aan de slachtoffers en uit respect voor de getroffen families, er een gedenkplaat op te richten. Ik vrees echter dat er niets zal gebeuren, zeker niet in een verkiezingsjaar.

De voorzitter. — Het woord is aan minister Colla.

De heer Colla, minister van Volksgezondheid en Pensioenen. — Mijnheer de voorzitter, op de opmerking over de stand van zaken van het geweten wens ik hier niet in te gaan.

Uit het antwoord van de minister van Buitenlandse Zaken op de tweede vraag van de heer Hostekint, leid ik af dat de regering de steun wil geven aan die sectoren waar ze nu al geld in steekt. Dat is steun die te maken heeft met de directe behoeften van de plaatselijke bevolking, met name voedsel, gezondheidszorg, onderwijs en justitie.

De voorzitter. — Het incident is gesloten.
L'incident est clos.

MONDELINGE VRAAG VAN MEVROUW DUA AAN DE MINISTER VAN FINANCIËN OVER «HET NIET-DOORSTORTEN VAN 90 MILJARD FRANK FISCALE ONTVANGSTEN AAN DE GEMEENTEN»

MONDELINGE VRAAG VAN MEVROUW LIZIN AAN DE MINISTER VAN FINANCIËN OVER «DE BEREKENING VAN DE AAN DE GEMEENTEN TOEKOMENDE BELASTINGOPBRENGSTEN»

QUESTION ORALE DE MME DUA AU MINISTRE DES FINANCES SUR «L'ABSENCE DE RÉTROCESSION AUX COMMUNES DE 90 MILLIARDS DE FRANCS DE RECETTES FISCALES»

QUESTION ORALE DE MME LIZIN AU MINISTRE DES FINANCES SUR «LE CALCUL DES RECETTES FISCALES REVENANT AUX COMMUNES»

De voorzitter. — Aan de orde is de mondelinge vraag van mevrouw Dua.

Ik stel voor de mondelinge vraag van mevrouw Lizin eraan toe te voegen.

Het woord is aan mevrouw Dua.

Mevrouw Dua (Agalev). — Mijnheer de voorzitter, onlangs werd een interne nota van de administratie van Financiën publiek gemaakt. Daaruit blijkt dat in de periode 1990-1997 ongeveer 90 miljard frank fiscale ontvangsten, geïnd door de federale Staat, niet werden doorgestort aan de gemeenten hoewel zij daar recht op hebben. Het gaat hier over de aanvullende personenbelasting.

Uit een brief van de minister blijkt dat er een auditcel wordt belast met een grondig onderzoek van het berekeningssysteem dat door de administratie werd toegepast en dat de resultaten van het onderzoek zullen worden besproken op een interministeriële conferentie.

Een hoog ambtenaar van het ministerie van Financiën heeft reeds herhaaldelijk op deze onrechtvaardigheid gewezen. De federale overheid heeft op een onrechtmatige manier belastinggelden achtergehouden ten nadele van de gemeenten.

De opeenvolgende ministers van Financiën waren dus perfect op de hoogte van de perfide effecten van het toegepaste systeem. In de brief die de minister onlangs naar de burgemeesters stuurde, wordt dit toegegeven. De betrokken ambtenaar die deze feiten aan de kaak stelde, was herhaaldelijk het voorwerp van pesterijen.

Dergelijke praktijken zijn onaanvaardbaar. Ambtenaren hebben immers een spreekrecht en het is hun plicht onrechtmatigheden te signaleren.

Ik wil de minister het volgende vragen. Volgens berekeningen zou het gaan om een totaal van 91,4 miljard frank verdeeld over alle gemeenten in de drie gewesten. Zijn deze cijfers correct?

De essentiële vraag is echter of de federale Staat bereid is de verschuldigde bedragen terug te betalen aan de betrokken gemeenten? Deze wachten vol ongeduld op het antwoord.

Hoe kan de minister gedogen dat de ambtenaar, die de bevoegde instanties gewezen heeft op deze onrechtvaardige situatie, herhaaldelijk gepest en geïntimideerd werd omwille van zijn eerlijkheid?

M. le président. — La parole est à Mme Lizin.

Mme Lizin (PS). — Monsieur le président, les journaux *Le Matin* et *De Standaard* du mercredi 7 octobre font état d'une note interne de l'administration des Contributions directes mettant en cause la méthode de répartition proportionnelle qui fait partie du code de comptabilisation des recettes de cette administration.

Cette note commence à devenir célèbre. Il serait donc impensable que M. Maystadt n'en ait pas eu connaissance.

Monsieur le ministre, d'après votre fonctionnaire — on ne sait d'ailleurs trop ce qui lui est arrivé depuis —, le système appliqué aurait donc fait perdre 91 milliards aux villes et communes de ce pays entre 1990 et 1997.

Mieux, dans une note du *Kern* où figure votre signature, on ne parle certes plus de détournement, mais d'anomalie.

M. Viseur, ministre des Finances. — Vous savez sans doute ce que signifie le terme «détournement», madame Lizin.

Mme Lizin (PS). — Oui, tout comme un glissement, etc.

Vous imaginez bien, monsieur le ministre, que rien de tout cela ne sera aisément accepté. Les bourgmestres et les responsables communaux ne peuvent et ne vont pas rester insensibles à ces informations qui montrent, une fois de plus, combien la gestion de l'État et de ce ministère manquait à tout le moins de transparence et sans doute, de rectitude. En effet, lorsqu'une anomalie dure depuis autant d'années...

Monsieur le ministre, pourriez-vous nous dire quelle est exactement la véracité des chiffres qui figurent dans cette note? Je reviendrai dans une demande d'explications ultérieure sur la réunion de concertation.

Pourriez-vous nous expliquer les motivations de ce système de répartition proportionnelle qui suppose alors, au moins, une sous-estimation incroyable du rendement de l'ISOC? Même en se bornant à considérer l'intérêt fédéral, il est impensable que M. Maystadt, qui est resté si longtemps en fonction, n'ait pas eu vent d'une sous-estimation aussi lourde.

Les conclusions de la note sont inacceptables, monsieur le ministre: «Pour le passé, aucune solution fiscale ne semble pouvoir être avancée.»

Vous allez devoir en avancer une, monsieur le ministre. Ne croyez pas que nous allons vous laisser passer au bleu les sommes, à mon sens, détournées. Quelles mesures envisagez-vous de prendre pour permettre aux villes et communes de percevoir ce à quoi elles ont droit? Ce n'est que le début d'un très long feuilleton, monsieur le ministre.

M. le président. — La parole est à M. Viseur, ministre.

M. Viseur, ministre des Finances. — Monsieur le président, si le feuilleton doit être long, ce ne sera pas de mon fait, car depuis mercredi dernier, j'ai pris un certain nombre de mesures et je n'ai nullement l'intention d'allonger ce feuilleton.

Je rappellerai tout d'abord le système de comptabilisation et de répartition en vigueur depuis 1948. Mon prédécesseur immédiat n'est donc pas seul en cause. Depuis la fin de la guerre et jusqu'au milieu des années 90, l'administration des Contributions directes a utilisé exclusivement une comptabilité manuelle par décalque. Elle opérait comme suit pour répartir les sommes perçues entre les différents pouvoirs bénéficiaires — l'État, les communes, les provinces: l'ensemble des sommes perçues au cours d'un mois déterminé était réparti au prorata de la part revenant à chaque pouvoir bénéficiaire, dans le total cumulé des impôts enrôlés. Depuis son entrée en vigueur, ni la Cour des comptes ni les pouvoirs communaux n'ont estimé que cette méthode s'écarterait de la réalité.

On opérait cependant une répartition séparée pour le précompte immobilier: toutes les recettes relatives au précompte immobilier étaient comptabilisées dans une rubrique D1 et réparties sans problème; les taxes provinciales et les additionnels communaux sur ces taxes étaient réunis dans le groupe P + C et toutes les autres perceptions faisaient partie d'un groupe baptisé D2, dans lequel on retrouvait tant les perceptions revenant exclusivement à l'État — comme l'impôt des sociétés — que des perceptions revenant partiellement à d'autres bénéficiaires, comme l'impôt des personnes physiques ou la taxe de circulation et les additionnels communaux. Sur la base de cette répartition maintenue pendant près de cinquante ans, s'opérait toute la comptabilisation de ce qui était reversé aux pouvoirs locaux.

En 1995, mon prédécesseur a décidé de doter l'administration des Contributions directes d'un nouveau système de comptabilité automatisée, le système ICPC. Ce système, grâce au progrès de l'informatique, établit le lien entre chaque versement et son rôle. Donc, en pratique, lorsqu'un contribuable verse 1 000 francs dans le cadre de l'impôt des personnes physiques, la répartition entre la commune et l'État fédéral s'opère automatiquement au centime près. Ce système moderne et efficace, introduit en 1995, a été peu à peu généralisé au sein de l'administration. Actuellement, on estime que 90% des recettes sont traités par ce système.

Dès lors que l'on utilise un système basé sur une clé de répartition déterminée à l'avance et que le système permet cette répartition au franc près, il est normal que l'administration procède à des comparaisons et puisse découvrir un certain nombre d'anomalies. À ce stade, ces anomalies ne semblent pas explicables mais on peut dire qu'elles résultent de la comparaison entre un exercice où la comptabilisation s'est faite de manière manuelle et des exercices où le système ICPC a progressivement été mis en place.

Le fonctionnaire du service statistiques qui a rédigé la note à laquelle il est fait allusion, a constaté que la comparaison des résultats révélait donc des anomalies. Le fonctionnaire a procédé à une extrapolation en partant de ces anomalies qui indiquent que la répartition par le système ICPC semble plus favorable aux communes. Le fonctionnaire est donc parti de l'idée qu'en comparant l'année 1997, où 90% des recettes ont été traitées par le système ICPC, avec un exercice où la répartition a été entièrement manuelle, les différences de résultats ne peuvent s'expliquer que par une erreur comptable au sein du système. En effet, le fonctionnaire part du présupposé sociologique qu'il n'est pas concevable que les gens paient leurs impôts avec moins de volonté en 1990 lorsqu'il y a un additionnel communal, qu'en 1997. Telle est la base du raisonnement de ce fonctionnaire qui s'est livré à une extrapolation — il l'indique d'ailleurs clairement — dont certains n'ont retenu que le chiffre qu'il a mentionné dans sa note, à savoir 91,4 milliards.

Mme Lizin (PS). — Et la procédure ! Il est clair que les chiffres nous intéressent, mais la question de la procédure...

M. Viseur, ministre des Finances. — Si vous le permettez, madame Lizin, je vais poursuivre ma réponse. Il est évident qu'avant d'en venir aux chiffres, on examine la procédure. Si l'on découvre des anomalies en comparant la procédure A à la procédure B et qu'il apparaît que cette dernière est plus efficace, on se dit nécessairement que le recours à la procédure A peut entraîner un certain nombre de conséquences dommageables.

Voilà donc ce qui se passe lorsque, le 7 octobre, je découvre dans la presse une partie de la note rédigée par ce fonctionnaire, note qui ne m'était jamais parvenue et qui, à mon avis, n'était jamais parvenue auparavant à un ministre. J'ai immédiatement décidé...

Mme Lizin (PS). — Confirmez-vous que cette note n'était jamais parvenue à aucun ministre avant votre arrivée au département ?

M. Viseur, ministre des Finances. — Cette note n'était pas parvenue à mon prédécesseur, que j'ai d'ailleurs interrogé, ni à aucun autre ministre.

Mme Lizin (PS). — Et cette note qui signale que le système ICPC n'est pas plus fiable que l'autre système et que l'on continue un saupoudrage proportionnel...

M. le président. — Madame Lizin, veuillez laisser le ministre répondre.

Mme Lizin (PS). — Ce problème est beaucoup trop vaste pour se limiter à une simple question orale.

M. le président. — Libre à vous de poser d'autres questions à l'avenir. Pour l'instant, la parole est au ministre.

Mme Lizin (PS). — Je ne pense pas pouvoir me limiter à poser une question orale sur ce sujet.

M. Viseur, ministre des Finances. — Rien ne vous y oblige. Cependant, il s'agit aujourd'hui d'une question orale et non d'une demande d'explications.

Dès que ce fait a été porté à ma connaissance, j'ai immédiatement arrêté des principes essentiels.

Premièrement, il faut faire toute la clarté.

Deuxièmement, la répartition des sommes récoltées qui reviennent aux entités locales et au pouvoir fédéral ne peut subir d'interprétation de la part du département qui perçoit l'impôt. Dès lors, si des sommes récoltées par l'État mais revenant à d'autres pouvoirs n'ont pas été redistribuées, ce problème devra être réglé. Le rôle premier d'un département qui perçoit l'impôt destiné à divers pouvoirs est d'assurer une parfaite comptabilité des sommes perçues et redistribuées. J'ai estimé qu'il fallait agir rapidement et j'ai donc écrit aux communes pour les informer de la situation. J'ai immédiatement réuni le groupe de travail mixte État-régions, auquel participent d'ailleurs l'Union des villes et le Crédit communal, pour que l'administration fasse un premier point sur les informations recueillies depuis l'analyse de cette note et sur les éléments qu'on pouvait en tirer.

Troisièmement, j'ai ordonné qu'un audit interne soit réalisé pour étudier en détail la situation du système manuel et celle du système ICPC, afin de découvrir s'il existe ou non des glissements d'un pouvoir à l'autre. Il convient de définir avec précision l'ampleur de ces glissements éventuels, sans toutefois remonter à 1948, et d'en tirer des conclusions. Il m'a été signalé ce matin que cet audit était en cours et qu'il prendrait un certain temps. J'ai demandé que les fonctionnaires chargés de cet audit fassent rapport tous les quinze jours de l'état d'avancement de leurs travaux devant le groupe de travail mixte État-régions, car je veux jouer à cet égard la transparence absolue.

Outre ces trois décisions, j'ai également demandé que soit convoquée la conférence interministérielle. En effet, il me paraît essentiel que celle-ci soit tenue au courant de l'évolution de ce travail.

En fonction de l'audit interne et des résultats de celui-ci, la Cour des comptes, dont c'est le rôle, devra examiner si la situation décrite correspond à la réalité.

Lorsque nous aurons une compréhension totale des mécanismes de glissement et de leur importance, il nous appartiendra de dégager des solutions totalement transparentes qui assurent à chacun ce qui lui est dû. Cela prendra un certain temps, mais personne ne peut, à l'heure actuelle, avancer un chiffre de façon sérieuse. Certains fonctionnaires de l'administration m'affirment en effet que des glissements ont eu lieu dans l'autre sens. Je n'ai aucune opinion à formuler à ce propos car on ne peut préjuger des résultats de l'audit. Il a été demandé aux fonctionnaires d'accomplir cette mission d'audit en totale indépendance. Ils ont également été informés du fait que d'autres pouvoirs extérieurs, en premier lieu la Cour des comptes, seront amenés à contrôler et vérifier la pertinence de leur travail.

Le problème peut donc se résumer à la question suivante : cette comptabilité correspond-elle ou non à la réalité ? Je suis ferme sur ce point : il faut aboutir à une détermination précise de la qualité de la comptabilité et s'il s'avère que des glissements ont eu lieu, les modifications adéquates doivent être opérées.

Deuxième volet : que peut-on faire dans l'immédiat, sachant que j'ai été saisi du problème le 7 octobre ?

L'administration a été priée d'introduire le maximum d'éléments comptables dans le système ICPC. Jusqu'à présent, 92 à 93% des informations ont été intégrées, mais je souhaite que l'on se rapproche le plus possible des 100%. Nous disposerons ainsi d'un système extrêmement fiable et contrôlable à partir du réseau informatique.

Le solde manuel, quant à lui, ne représente plus aujourd'hui que 6 à 10% des recettes. J'ai demandé qu'à partir du 1er novembre 1998, on procède de la façon suivante : la rubrique D1, qui concerne le précompte immobilier, est maintenue ; par contre, les impôts donnant lieu à des centimes additionnels pour d'autres pouvoirs sont extraits de la rubrique D2 et traités dans une nouvelle rubrique D3. Cela permettra d'isoler complètement les éléments relatifs à la partie manuelle. Ainsi, dès le 1er novembre, il n'y aura plus de différence entre les systèmes manuel et ICPC.

Mme Dua a parlé des intimidations et des pressions dont aurait été l'objet le fonctionnaire concerné. Je puis vous dire, madame, que ledit fonctionnaire n'a en aucune façon subi la moindre pression de la part du ministre. J'ai reçu cette personne en lui demandant de me remettre son rapport et tous les autres éléments qu'elle estimait pertinents pour apprécier la situation. J'ai ensuite demandé au secrétaire général de mener une enquête au sujet des prétendues pressions et intimidations.

En ce qui concerne le point de savoir si des fonctionnaires de l'administration des Contributions directes ont, à un moment quelconque, été avertis d'anomalies ou de glissements sur le plan comptable et n'ont pas eu le comportement souhaitable, consistant à avertir le ministre, j'ai demandé qu'une enquête disciplinaire soit envisagée. À l'heure actuelle, il n'est nullement question de sanctionner un fonctionnaire. Il ne m'importe pas de savoir qui a envoyé la note à la presse mais bien d'en connaître le contenu.

S'il apparaissait qu'un fonctionnaire dirigeant d'une administration n'a pas transmis à ses supérieurs hiérarchiques ou au ministre des informations qu'il détenait, une enquête disciplinaire devrait être ordonnée, au cours de laquelle seraient examinées les conséquences à tirer de ce comportement anormal. Voilà ce que je puis dire aujourd'hui.

En ce qui concerne les chiffres, je rappelle qu'aucun d'entre eux ne paraît actuellement reposer sur autre chose que sur des extrapolations, dans un sens comme dans l'autre. Ce n'est pas satisfaisant.

Il arrivera un moment où les chiffres dont nous disposerons seront certainement exacts et il faudra alors en tirer les conséquences normales en vue d'une répartition de l'impôt, non pas équitable, mais exacte entre les divers pouvoirs concernés.

De voorzitter. — Het woord is aan mevrouw Dua voor een repliek.

Mevrouw Dua (Agalev). — Mijnheer de voorzitter, de minister bevestigt dat de manier van berekenen die in het verleden werd toegepast, perfide gevolgen heeft voor de gemeenten. Het inningspercentage van de vennootschapsbelasting is immers lager dan dit van de personenbelasting zodat zij financieel worden gestraft.

Het is abnormaal dat niet vroeger werd opgetreden. Het systeem is zo eenvoudig maar zo onjuist dat ik bijna durf te spreken van georganiseerde diefstal door de federale overheid. Het is kafkaïens dat dit jaren werd volgehouden. Pas ingevolge de automatisering worden vragen gesteld. Het geeft toch geen blijk van goed bestuur dat er een interne nota nodig is om zich bewust te worden van bestaande anomalieën.

Ik heb geen antwoord gekregen op mijn vraag of de federale overheid bereid is de middelen die de gemeenten in het verleden niet kregen, maar waarop ze recht hebben, toch te betalen.

Deze zaak heeft in het Vlaams Parlement voor commotie gezorgd. Inmiddels werd daar een speciale werkgroep ad hoc opgericht waar men de zaak heel grondig zal bestuderen. Ik verwacht dat niet alleen de Vlaamse, maar ook de Waalse regering de minister van Financiën zullen vragen deze zaak in het reine te brengen.

Ik meen te hebben begrepen dat de minister een intern onderzoek zal instellen naar de pesterijen tegenover de betrokken ambtenaar. Ik waardeer dit ten zeerste omdat ambtenaren die een zaak aan het licht brengen moeten worden beschermd en niet mogen worden geïntimideerd.

M. le président. — La parole est à Mme Lizin pour une réplique.

Mme Lizin (PS). — Monsieur le président, je tiens, au nom de mon groupe, à prévenir le ministre, si ce n'est déjà fait, que nous ne nous satisferons pas de l'audit interne.

Comme Mme Demeester l'a déjà annoncé, et je puis vous le confirmer, le ministre Van Cauwenberghe n'a sans doute pas vraiment évalué à leur juste valeur les résultats de la réunion de mardi. Nous n'envisageons donc pas de nous en satisfaire non plus.

Certaines villes testent à présent un recours au Conseil d'État puisqu'il faut d'abord clarifier la question du droit à une restitution, avant d'en apprécier le montant.

Ce monsieur est donc affecté, à sa demande, au service extérieur. Cela signifie-t-il qu'il fait désormais les comptes de notre ambassade en Papouasie, Nouvelle Guinée, etc. ?

Je vous rappelle que la question de la sous-estimation a déjà été posée par M. Dupré à la Chambre pendant l'année 1993/1994. M. Maystadt avait estimé que l'on devait aux villes et communes quelque 12 milliards sur d'autres mécanismes de sous-évaluation.

Il est donc évident que notre groupe demande la poursuite de l'enquête sous la forme d'une commission d'enquête proprement dite ou sous toute autre forme adéquate. Mais nous demandons que ce point soit traité en urgence à la prochaine commission des Finances. J'espère que nous aurons l'occasion de vous y entendre, ainsi que d'entendre ce fonctionnaire, s'il n'a pas entre-temps disparu sous un amas de papiers et d'estimations variées mais fort intéressantes !

Figurez-vous, monsieur le ministre, que d'autres fonctionnaires de vos services nous disent que le montant de 91 milliards a été sous-évalué.

M. le président. — La parole est à M. Viseur, ministre.

M. Viseur, ministre des Finances. — Monsieur le président, je répondrai d'abord à Mme Dua.

On peut s'étonner qu'une administration comme la nôtre ait pu fonctionner pendant autant d'années avec un système manuel et une comptabilité de double décalque. Il faut savoir aussi que nous nous trouvons, au niveau du recouvrement, face à une masse journalière gigantesque. Seule une informatique suffisamment développée pouvait permettre le passage d'un système classique à un système plus moderne. Je me dois d'ailleurs d'ajouter que l'ensemble de la modernisation, tant de mon administration que de la comptabilité des pouvoirs publics, prend énormément de temps.

À la fin de cette année, nous aboutirons à une nouvelle vision de la comptabilité publique. C'est un progrès énorme qui nous permettra de nous rapprocher très fort de la situation des entreprises privées et des normes comptables classiques.

Un effort est réalisé au niveau informatique. Ce système ICPC est extraordinairement complexe. J'ai donc demandé à l'audit de se faire accompagner de spécialistes en informatique, éventuellement provenant de l'extérieur, pour pénétrer le système et parvenir à isoler un certain nombre d'éléments.

À titre d'exemple, si je cite un chiffre qui m'a été donné hier, le système ICPC indique un taux de récupération de l'impôt des personnes physiques de 98,5%. Quand je lis ce chiffre, je m'interroge sur le point de savoir si la comptabilité du système ICPC est tout à fait exacte. C'est pourquoi, je refuse de me prononcer sur les chiffres.

On pourrait assister à un autre phénomène: que la réalité démontre que, dans un certain nombre de cas, ce sont les communes qui ont trop perçu. Je crois donc qu'on ne peut pas se prononcer sur ce point.

Madame Lizin, je ne crois, en matière de comptabilité, qu'à une réalité chiffrée et pas à des appréciations sociologiques.

Mme Lizin (PS). — Le simple retard des paiements du Crédit communal nous coûte des milliards.

M. le président. — Monsieur le ministre, souhaitez-vous encore apporter quelques précisions ?

M. Viseur, ministre des Finances. — Monsieur le président, je voudrais ajouter à l'intention de Mme Dua qu'il conviendra de dresser un constat quant à la situation actuelle, ensuite, d'arriver à quelque chose de parfaitement clair et accepté et, enfin, de prendre les mesures nécessaires pour permettre aux villes et communes de percevoir ce à quoi elles ont réellement droit.

La répartition, déterminée par la loi, est un acte matériel, de sorte que les erreurs éventuelles devront être obligatoirement corrigées. En fait, l'État n'aura pas le choix.

Par ailleurs, je comprends l'insatisfaction de Mme Lizin en ce qui concerne l'audit. Toutefois, je ne puis admettre des propos injurieux à l'égard des fonctionnaires chargés de cette mission. Ils effectueront leur tâche en toute indépendance, rendront compte tous les quinze jours de leurs méthodes de travail et de leurs découvertes. Dès lors, il convient à tout le moins de respecter ces personnes et ne pas croire qu'elles adopteront nécessairement une attitude inadéquate. La Cour des comptes sera ensuite invitée, dès réception de l'audit, à remplir son rôle et, en outre, tous les autres contrôles pourront être réalisés. Je tiens à observer une correction élémentaire vis-à-vis de fonctionnaires que je considère a priori comme intègres. Je me refuse donc à estimer d'emblée que l'audit sera insuffisant. Je préfère d'abord en prendre connaissance avant d'émettre un jugement.

M. le président. — L'incident est clos.

Het incident is gesloten.

MONDELINGE VRAAG VAN DE HEER ANCIAUX AAN DE MINISTER VAN JUSTITIE OVER «DE BESLISSING VAN DE PROCUREUR-GENERAAL BIJ HET HOF VAN CASSATIE TOT HET NIET-VERVOLGEN VAN ENKELE TOPPOLITICI»

QUESTION ORALE DE M. ANCIAUX AU MINISTRE DE LA JUSTICE SUR «LA DÉCISION DU PROCUREUR-GÉNÉRAL PRÈS LA COUR DE CASSATION DE NE PAS INTENTER DES POURSUITES CONTRE CERTAINS HOMMES POLITIQUES DE PREMIER PLAN»

De voorzitter. — Aan de orde is de mondelinge vraag van de heer Anciaux.

Het woord is aan de heer Anciaux.

De heer Anciaux (VU). — Mijnheer de voorzitter, enige tijd geleden besliste de procureur-generaal bij het Hof van Cassatie om drie socialistische toppolitici in nevendossiers van de zaak-Agusta/Dassault niet te vervolgen. Deze politici konden dus als getuigen in deze zaak worden gehoord en zij konden de eed afleggen. Volgens perslekken is er nochtans sprake van eventuele schriftvervalsing en van witwassen bij het boeken van Augusta/Dassault-gelden op arrondissementele rekeningen van de SP. Bovendien deed de procureur-generaal bij het Hof van Cassatie gisteren in haar requisitoir uitspraken die regelrecht ingaan tegen de onder ede gedane verklaringen van deze toppolitici. Impliciet beschuldigt de topmagistraat de drie toppolitici hierdoor van meened.

Hoe kan de minister deze uitspraken van de procureur-generaal plaatsen in het licht van haar vroegere beslissing om tegen de drie socialistische toppolitici geen vervolging in te stellen? Komt het volgens de minister aan de procureur-generaal toe te beslissen geen vervolging in te stellen in zaken waarnaar het onderzoek ofwel nog niet is begonnen, ofwel toch zeker ook nog niet is afgerond? Zal de minister gebruik maken van zijn positief injunctierecht om naar deze feiten een onderzoek op te starten?

De voorzitter. — Het woord is aan minister Van Parys.

De heer Van Parys, minister van Justitie. — Mijnheer de voorzitter, reeds op vroegere mondelinge vragen en interpellaties heb ik geantwoord dat het onderzoek in de nevendossiers van Augusta/Dassault en naar de financiering van de socialistische partij nog steeds loopt en dus niet is afgesloten. Over de eventuele verwijzing van bepaalde personen naar de rechter kan pas na het afsluiten van het onderzoek definitief worden geoordeeld. In de huidige fase van de procedure is daarover nog geen beslissing genomen.

De procureur-generaal bij het Hof van Cassatie heeft in haar requisitoir enkel de stelling van het openbaar ministerie weergegeven. Zij is ervan uitgegaan dat er een tegenstrijdigheid bestaat tussen de verschillende verklaringen en heeft te kennen gegeven dat zij als vertegenwoordiger van het openbaar ministerie meer

krediet geeft aan de ene stelling dan aan de andere. Mevrouw Liekendael heeft in haar requisitoir geen enkele getuige impliciet noch expliciet van een valse getuigenis beschuldigd.

Het zal hoe dan ook aan de raadsheren bij het Hof van Cassatie zelf toekomen om te beslissen op welke versie zij hun uitspraak willen baseren. Mocht het Hof de versie van de drie getuigen aannemen, dan kan er uiteraard geen sprake zijn van meened of van valse getuigenis. Mocht het Hof de mening zijn toegedaan dat de verklaringen van de drie getuigen onjuist zijn, dan moet worden nagegaan of de constitutieve elementen van een meened bestaan. Zelf beschik ik op dit ogenblik over geen enkel gegeven om hierover oordeel te vormen.

Met betrekking tot de vraag van de heer Anciaux of ik al dan niet gebruik zal maken van mijn positief injunctierecht, wil ik toch even beklemtonen in welke fase het dossier zich momenteel bevindt. Na het requisitoir van de procureur-generaal is de zitting geschorst in afwachting van de pleidooien van de verdediging.

Men stelle zich voor dat ik mij in de huidige fase van de procedure op een andere wijze zou uitspreken over de getuigenissen die werden afgelegd. De heer Anciaux en anderen zouden mij terecht interpelleren omdat ik mij eigenlijk bijna direct meng in een lopende procedure voor het Hof van Cassatie. Zij zouden er zelfs van kunnen uitgaan dat ik druk uitoefen op het Hof. Men moet dus aanvaarden dat ik in deze fase van de procedure onmogelijk van mijn positief injunctierecht gebruik kan maken. Ik wil in geen geval het verwijt krijgen dat ik mij meng in of druk uitoefen op een lopende procedure. Ik kan dus alleen maar de uitspraak van het Hof van Cassatie afwachten en dan nagaan wie desgevallend welke initiatieven moet nemen.

De voorzitter. — Het woord is aan de heer Anciaux voor een repliek.

De heer Anciaux (VU). — Mijnheer de voorzitter, ik dank de minister voor zijn correct antwoord, maar toch wil ik op enkele punten reageren.

Ten eerste zegt de minister dat het onderzoek in de nevendossiers van de Augusta/Dassault-zaak nog altijd aan de gang is en dat pas op het einde beslist kan worden tot verwijzing of inbeschuldigingstelling. Dat klopt, maar ik heb deze vraag precies gesteld, omdat de procureur-generaal reeds vooraf verklaard dat zij geen inbeschuldigingstelling zal overwegen, zodat de drie betrokkenen als getuigen de eed konden afleggen. De procureur-generaal verklaart dus nu al dat er niet vervolgd zal worden, terwijl de minister beweert dat dit onderzoek nog steeds aan de gang is.

Ten tweede verwoordt de procureur-generaal het standpunt van het openbaar ministerie en geeft zij de ene stelling meer krediet dan de andere, waarbij beide stellingen lijnrecht tegenover elkaar staan. Het gaat daarbij vooral om de datum waarop bepaalde feiten zijn bekendgemaakt en die bepalend is om uit te maken of het al dan niet om corruptie gaat. Het klopt niet dat zij daarbij geen impliciete of expliciete beschuldiging heeft geuit. Dat is absoluut niet juist. Wanneer zij kiest voor de ene stelling en deze ook in haar requisitoir naar voren brengt, dan houdt dit vanzelfsprekend in dat zij de stelling van de drie getuigen over wie wij het nu hebben, niet aanvaardt. Het gaat hier niet om een grijze materie. Ofwel liegt de ene, ofwel liegt de andere. Liegen onder ede is meened. De minister kan niet beweren dat er geen impliciete of expliciete beschuldiging is, want die is er wel.

Ten derde heeft de minister volkomen gelijk dat hij zijn positief injunctierecht in het nu hangende dossier niet kan aanwenden. Indien hij dat wel zou doen, dan zou ik hem inderdaad meteen interpellieren omdat hij zich in een rechtszaak mengt en hem zelfs verwijten dat hij druk uitoefent. Ik vraag dus niet het positief injunctierecht in het hangende dossier te gebruiken, maar wel in de dossiers die nog niet geopend zijn of waarin het onderzoek nog loopt. De minister heeft verklaard dat voor een aantal dossiers het onderzoek nog moet worden opgestart. Mijn vraag is nu of dit niet op de lange baan wordt geschoven. Zal het wel degelijk tot een onderzoek in deze nevendossiers komen, desnoods via het positief injunctierecht van de minister, ook al zei de procureur-generaal nu al dat de drie getuigen in geen geval in beschuldiging zullen worden gesteld?

Waarom leg ik hierop zoveel nadruk? In haar aanvullend requisitoir, dat onder meer over de strafmaat ging, heeft de procureur-generaal over het al dan niet in gevaar brengen van de rechtsstaat uitspraken gedaan die ons hebben aangegrepen.

Mevrouw Liekendael is te ver gegaan, zij had dit recht niet. Maar de reacties vanuit politieke hoek zijn zo scherp dat men zich kan afvragen of men door deze rel de aandacht wil afleiden van de uitspraken die de procureur-generaal de dag voordien heeft afgelegd.

Bij de bevolking rijzen vragen. Zij vraagt zich onder meer af of de zaak niet wordt afgeleid. Waarom stellen de overheid of de minister van Justitie zich geen burgerlijke partij? De bevolking heeft het gevoel dat er iets wordt toegedekt. Er zijn toch een aantal tegenstellingen. Enerzijds is er een onderzoek bezig en anderzijds beweert de minister dat er slechts op het einde van het onderzoek een inbeschuldigingstelling kan zijn. De procureur-generaal daarentegen zegt dat er geen inbeschuldigingstelling komt. Een positief injunctierecht is, niet in het Agusta/Dassault-dossier, maar wel in de nevendossiers, belangrijk. Het gebruik van het injunctierecht kan bewijzen dat de minister in alle objectiviteit wenst dat de waarheid aan het licht komt.

De voorzitter. — Het woord is aan minister Van Parys.

De heer Van Parys, minister van Justitie. — Mijnheer de voorzitter, ik kan niet nalaten even te repliceren. Men wekt hier immers een indruk op grond van een sfeerbeeld. De opdracht van de rechtsstaat is dat de rechterlijke macht de bevoegdheid heeft voor de opsporing, de vervolging en de veroordeling van misdadigers. Het openbaar ministerie vervolgt, het Hof doet een uitspraak. De heer Anciaux vraagt dat de uitvoerende macht, meer bepaald de minister van Justitie intervenieert op een ogenblik waarop daartoe geen enkele aanleiding bestaat. De procedure voor het Hof van Cassatie bevindt zich in een bijzonder gevoelige fase, meer bepaald tussen de vordering van het openbaar ministerie en de pleidooien van de verdediging. Om het even welke uitspraak of interventie kan nadelige gevolgen hebben.

Het is aan het Hof van Cassatie verantwoordelijkheid te nemen en een uitspraak te doen, nadien kunnen we zien wie welke opdrachten te vervullen heeft. Voor de nevendossiers geldt hetzelfde. De zaak is in behandeling in Luik en het onderzoek wordt binnenkort afgesloten. Nadien is het aan de onderzoeksgerechten om te bepalen wie zal worden vervolgd en wie niet en waar de zaak ten gronde zal worden behandeld. Men kan toch niet vragen dat de minister van Justitie intervenieert op basis van een onduidelijk gegeven. Dat zou trouwens in tegenstrijd zijn met wat de heer Anciaux steeds heeft verkondigd, namelijk dat de rechterlijke macht in volle onafhankelijkheid moet kunnen oordelen. Ik wil hier niet tussenbeide komen. Ik heb daartoe geen enkele aanleiding, ik heb daartoe geen enkel recht. Eens er een uitspraak is zullen we zien wat er moet gebeuren, maar nu is het aan de rechterlijke macht om uitspraak te doen.

De vraag van de heer Anciaux gaat specifiek over de vordering van het openbaar ministerie, meer bepaald over het requisitoir. Wat gezegd is over de rechtsstaat heeft eigenlijk een andere dimensie en daar wens ik vandaag niet op in te gaan, dit was trouwens ook niet het voorwerp van de vraag. Ik verzoek de heer Anciaux daarenboven de zaken niet te mengen. In deze materie moet alleen het Hof van Cassatie oordelen en niemand anders. De politieke wereld moet geen enkel signaal geven, iedereen heeft zijn verantwoordelijkheid.

De voorzitter. — Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

Ann. parl. Sénat de Belgique - Session ordinaire 1998-1999
Parlem. Hand. Belgische Senaat - Gewone zitting 1998-1999

MONDELINGE VRAAG VAN DE HEER GOOVAERTS AAN DE MINISTER VAN SOCIALE ZAKEN OVER «DE BETWISTINGEN DOOR DE RSZ VAN HET STATUUT VAN ZELFSTANDIGEN»

QUESTION ORALE DE M. GOOVAERTS AU MINISTRE DES AFFAIRES SOCIALES SUR «LES CONTESTATIONS FAITES PAR L'ONSS DU STATUT DES TRAVAILLEURS INDÉPENDANTS»

De voorzitter. — Aan de orde is de mondelinge vraag van de heer Goovaerts.

Het woord is aan de heer Goovaerts.

De heer Goovaerts (VLD). — Mijnheer de voorzitter, de RSZ betwist al lange tijd geregeld het zelfstandigenstatuut van personen die maar enkele cliënten hebben. De RSZ zegt dan gemakkelijk dat het hier om bedienden gaat die in een relatie van ondergeschiktheid staan tegenover hun cliënten. Die ondergeschikte relatie moet door de rechtbank worden bewezen.

Nu beschouwt de RSZ ook personen die werken in een éénmansvennootschap meer en meer als werknemers. De RSZ doorbreekt daarmee het juridische gegeven van een vennootschap.

Recentelijk gaf een grote bankinstelling te kennen dat ze naar het voorbeeld van andere banken, het aantal agentschappen waarin bedienden tewerkgesteld zijn, wil verminderen. In de nabije toekomst zal dus nog vaker de vraag worden opgeworpen welke criteria de RSZ bij dergelijke betwistingen hanteert. Nu verklaart hij immers zelfstandigen tot bedienden, nog vóórdat de procedures voor de rechtbanken zijn beëindigd en vaak zelfs niet eens gestart. Dit heeft voor de betrokkenen verregaande financiële gevolgen. De RSZ gaat hier op dezelfde manier te werk als de Bijzondere Belastinginspectie, die ook soms vorderingen van miljoenen of zelfs desgevallend van miljarden instelt, maar later bij een procedure voor de rechtbank moet vaststellen dat er helemaal niet zoveel te recupereren valt. Men zou in feite precies omgekeert te werk moeten gaan, anders komt de rechtszekerheid in het gedrang.

Welke criteria past de RSZ toe om de betwistingen met zelfstandigen, maar vooral met de éénmansvennootschappen te funderen? Nu heb ik de indruk dat de RSZ met de natte vinger werkt.

De minister van Financiën heeft de bevoegdheden van de Bijzondere Belastinginspectie onlangs ingeperkt, omdat van de miljarden die ze vaak beweerde te kunnen recupereren, achteraf maar enkele miljoenen konden worden teruggewonnen. Daarom wil ik graag weten welke financiële impact al deze betwistingen van de RSZ op het ogenblik hebben. Hoeveel betwistingen zijn er hangende voor de rechtbanken en over welk bedrag gaat het? Alleen dan kunnen we schatten hoeveel er door de RSZ kan worden gerecupereerd.

In welke sectoren doen zich de meeste betwistingen voor? Hoe spreken de rechtbanken zich uit over de betwistingen inzake zelfstandigen en inzake vennootschappen?

De voorzitter. — Het woord is aan minister De Galan.

Mevrouw De Galan, minister van Sociale Zaken. — Mijnheer de voorzitter, de vraag die de heer Goovaerts een paar dagen geleden reeds indiende, is jammer genoeg pas vandaag tot bij mij geraakt. Indien ik na vandaag nog cijfermateriaal vastkrijg, zal ik het hem onmiddellijk bezorgen.

Krachten de wet van 27 juni 1969 valt een persoon onder het sociale zekerheidsstelsel wanneer er een arbeidsovereenkomst is.

In zo een overeenkomst verbindt de werknemer zich ertoe om onder het gezag — het voornaamste element — van de werkgever, tegen een loon arbeid te verrichten. Indien deze drie elementen, namelijk loon, prestaties en gezag, in de arbeidsovereenkomst staan, valt de betrokkene onder het stelsel van de werknemers.

De betwistingen over de hoedanigheid — zelfstandige of werknemer — gaan vooral over het criterium «gezag». De Rijksdienst voor Sociale Zekerheid deelt mij mee dat hij bij betwistingen dienaangaande rekening houdt met tal van elementen die, in hun samenhang, het bestaan van een gezagsrelatie, en bijgevolg van een arbeidsovereenkomst, staven of ontkennen.

De volgende elementen kunnen daarin een rol spelen: loonvorming, contractvorming, gesloten verzekeringen, terugbetaling van kosten, arbeidsreglement, schriftelijke overeenkomsten, risicolast, economische afhankelijkheid, gebruik van gereedschap of apparatuur van de werkgever, wagen van de firma, eigendom van het gebouw waarin de activiteit wordt uitgeoefend, verplichte vergaderingen en rapportering, vaste openingsuren, financiële controle. Deze en nog andere criteria gelden ook voor filiaalhouders van bankinstellingen.

De Rijksdienst voor Sociale Zekerheid heeft geen statistische informatie over het aantal betwistingen of over de financiële impact ervan. De meeste betwistingen worden trouwens buiten de rechtbank opgelost. De Rijksdienst voor Sociale Zekerheid houdt tabellen bij waarin wel de dagvaardigingen of vorderingen worden opgenomen, maar niet het uiteindelijke resultaat ervan. Het is moeilijk te zeggen in welke sectoren de meeste betwistingen voorkomen. Er zijn problemen in taxibedrijven, in ondernemingen die telefonische enquêtes organiseren, in stomerijen, maar we kunnen zeker niet veralgemenen.

Er bestaat een gemengde commissie die betwistingen met betrekking tot het stelsel van de werknemers en het stelsel van zelfstandigen behandelt.

In het licht van de toekomstige evolutie in de banksector is er een bijeenkomst van deze commissie gepland waaraan minister Pinxten, bevoegd voor de zelfstandigen, en de minister van Sociale Zaken, bevoegd voor de RSZ, zullen deelnemen. We zullen trachten duidelijke lijnen te trekken teneinde de administratieve rompslomp gevoelig te verminderen. Ik ben het met de heer Goovaerts immers eens dat het geen zin heeft een hele hoop opzoekingen te doen als die uiteindelijk niets bijbrengen.

En résumé, la commission mixte INASTI-ONSS se réunit lorsque l'INASTI conteste la qualité d'indépendant d'une personne. Il peut également arriver, mais le cas est plus rare, que soit contestée la qualité de salarié d'un travailleur et que ce dernier soit considéré comme indépendant pour le motif qu'il dispose d'un pouvoir de décision dans l'entreprise. La commission mixte est donc chargée de traiter ce type de cas mais jusqu'à présent, son pouvoir était assez limité. Des restructurations dans le monde bancaire ont été annoncées *urbi et orbi* par une banque très importante. Selon moi, il conviendrait de réglementer le secteur des taxis — en tant qu'élus bruxellois, monsieur Goovaerts, vous savez certainement combien la situation est difficile — afin de définir clairement les notions d'indépendant et de salarié.

Je vous transmettrai prochainement la mise à jour complète qui a été réalisée sur ce sujet. Bien entendu, il ne s'agissait ici que d'une réponse de principe.

De voorzitter. — Het woord is aan de heer Goovaerts voor een repliek.

De heer Goovaerts (VLD). — Mijnheer de voorzitter, ik twijfel er niet aan dat de minister de informatie die ze krijgt, doorspeelt aan de RSZ. Wel verwondert het mij dat de RSZ niet over statistische gegevens beschikt. Dit verontrust mij ten zeerste. De RSZ bepaalt immers of iemand een zelfstandige of een werknemer is; we kunnen dan ten minste verwachten dat de RSZ kan meedelen over hoeveel gevallen het gaat, over hoeveel geld het gaat en wat de resultaten van eventuele besprekingen zijn.

De minister heeft gezegd dat een aantal factoren kunnen worden ingeroepen. Zij had het in dit verband over de economische afhankelijkheid. Het Hof van Cassatie heeft al tientallen malen gesteld dat het criterium «economische afhankelijkheid» geen aanwijzing vormt om te besluiten dat er een band van ondergeschiktheid bestaat. Het verontrust mij dan ook dat degenen die de informatie aan de minister hebben doorgespeeld, het element «economische afhankelijkheid» tegen de rechtspraak in gebruiken om een aantal zaken door te drukken door middel van intimidatie van personen die zich in een dergelijke situatie bevinden.

Als ik het goed begrepen heb zal ik binnenkort weer een vraag moeten stellen, aangezien de minister samen met de minister van de Kleine en Middelgrote Ondernemingen duidelijke criteria wil opstellen. De mensen hebben recht op duidelijke criteria, maar ik herhaal nogmaals dat er volgens mij statistische gegevens zouden moeten zijn over het aantal gevallen en de betrokken sectoren. Het gaat immers niet alleen om taxis en stomerijen. Ik heb nu de indruk dat de RSZ zich bezondigt aan nattevingerpraktijken en aan intimidatie van burgers, die tegenover een bureaucratische machine staan. In een dergelijk geval geven individuele personen al te vaak toe.

De voorzitter. — Het woord is aan minister De Galan.

Mevrouw De Galan, minister van Sociale Zaken. — Mijnheer de voorzitter, ten eerste is economische afhankelijkheid geen criterium op zich, maar maakt het deel uit van een geheel van factoren. In de tweede plaats moet men beseffen dat er ook andere toestanden bestaan, waarbij er manifest sprake is van valse zelfstandigen. Ik zal de heer Goovaerts alle verdere informatie verstrekken.

De voorzitter. — Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

DEMANDE D'EXPLICATIONS DE M. ISTASSE AU MINISTRE DE L'EMPLOI ET DU TRAVAIL SUR «L'INCIDENCE DU NIVEAU DES ALLOCATIONS DE CHÔMAGE ET DES SANCTIONS PAR EXCLUSION OU PAR SUSPENSION DU DROIT AUX ALLOCATIONS DE CHÔMAGE SUR LE NOMBRE DE PERSONNES QUI BÉNÉFICIENT DU MINIMEX OU DE L'AIDE SOCIALE»

VRAAG OM UITLEG VAN DE HEER ISTASSE AAN DE MINISTER VAN TEWERKSTELLING EN ARBEID OVER «DE INVLOED DIE HET MINIMUMBEDRAG VAN DE WERKLOOSHEIDSUITKERINGEN EN DE UITSLUITING OF DE SCHORSING VAN HET RECHT OP WERKLOOSHEIDSUITKERINGEN HEBBEN OP HET AANTAL PERSONEN DIE HET BESTAANSMINIMUM OF BIJSTAND AANVRAGEN»

M. le président. — L'ordre du jour appelle la demande d'explications de M. Istasse.

La parole est à M. Istasse.

M. Istasse (PS). — Monsieur le président, des analyses qui ont été faites par les CPAS de plusieurs grandes villes du pays, il ressort qu'une proportion de plus en plus importante de bénéficiaires du minimex ou de l'aide sociale sont en fait des ménages et des isolés qui subissent une sanction de la part de l'ONEM. Soit ils touchent des allocations de chômage insuffisantes, soit ils ont été exclus du droit aux allocations de chômage à la suite de la modification de la réglementation.

Cette constatation a été pleinement confirmée tout dernièrement par les résultats d'une étude sur les flux de passage entre chômage et CPAS, étude réalisée conjointement par l'Université libre de Bruxelles et la KUL à la demande de la ministre de l'Emploi et du Travail et du secrétaire d'État à l'Intégration sociale.

Que révèle cette étude? Tout d'abord, pour près de 37% des bénéficiaires du minimex, la demande est liée à l'insuffisance de protection sociale au sein de l'assurance chômage. Ce chiffre énorme est une moyenne nationale. Si l'on ne constate pas de différence sensible entre la Flandre, la Wallonie et Bruxelles, puisque l'écart maximum entre les régions est à peine d'un demi-pourcent, il faut cependant mettre en exergue la situation des grandes villes. À Charleroi et à Liège, cette proportion est de l'ordre de 41% et elle dépasse les 50% pour Anvers.

Très concrètement, sur les quelque 80 000 bénéficiaires du minimex au 1er janvier 1998, près de 30 000 familles se retrouvent dans cette situation du fait d'une insuffisance de protection sociale au sein de l'assurance chômage.

Le glissement de l'assurance chômage vers le minimex est lié à trois facteurs : les sanctions et exclusions du chômage, les allocations de chômage insuffisantes et les avances sur allocations de chômage.

Pour l'octroi du minimex aux chômeurs sanctionnés, le montant annuel total du transfert du régime des allocations de chômage vers les CPAS est de plus de 2 milliards de francs dont la part financée par les CPAS est d'environ 820 millions.

Pour l'octroi du minimex en complément des allocations de chômage, le montant annuel total du transfert est d'environ 850 millions dont 340 sont financés par les CPAS.

À ces coûts directs, il faut bien sûr ajouter les coûts indirects résultant des charges de trésorerie et des charges de personnel supportées pour le traitement des dossiers.

Sur la base d'une charge annuelle de trésorerie de 1 500 francs par dossier traité et d'un coût annuel moyen d'un million de francs pour le traitement d'un assistant social, les charges indirectes s'élèvent à environ 350 millions.

Ainsi, sur un montant de plus de 3,2 milliards, qui représente le total des transferts entre l'assurance chômage et le minimex, un milliard et demi est financé par les CPAS, et donc partiellement par les communes, en application de l'article 106 de la loi organique des CPAS.

À cela, il faut encore ajouter les transferts de l'assurance chômage vers l'aide sociale, transferts qui ne faisaient pas l'objet de l'étude conjointe ULB-KUL, mais à propos desquels une étude réalisée en 1993 par la section CPAS de l'Union des villes et communes belges démontre que 13% seulement des avances sur prestations sociales sont réalisés en minimex et 87% en aide sociale. Cette étude démontre également que le nombre de dossiers d'aide sociale liés au chômage dépasse les 35 000 unités.

La charge budgétaire à supporter par les CPAS pour les dossiers minimex ou aide sociale liés au chômage est exorbitante et réduit considérablement leur marge de manœuvre. Or, celle-ci serait bien nécessaire pour financer de nouveaux programmes sociaux dans les villes afin de lutter contre la pauvreté.

En outre, il faut bien constater que le régime actuel des allocations de chômage, qui prévoit des allocations dont le montant reste nettement inférieur au minimex et qui pousse un nombre toujours croissant de demandeurs d'emploi vers le minimex et l'aide sociale, constitue en fait une régionalisation larvée de la sécurité sociale, ce que nous dénonçons fermement en tant que Wallons et socialistes ! Cela, sans même évoquer l'évolution perverse d'un régime de sécurité sociale vers un régime rétrograde d'assistance publique !

L'Union des villes et communes belges avance plusieurs propositions très intéressantes pour pallier cette situation.

La première consiste à introduire un critère « ménage » dans l'application des sanctions administratives et des sanctions en cas de chômage volontaire, tel que c'est d'ailleurs déjà le cas dans l'application de la sanction due à un chômage de longue durée.

L'étude conjointe ULB-KUL révèle que, sur l'ensemble des personnes bénéficiant du minimex en raison d'une sanction du chômage ou d'une exclusion pour chômage de longue durée, 76% sont concernés par une sanction administrative ou par une sanction pour cause de chômage volontaire. Cela touche en fait quelque 6 200 personnes.

La mesure visant à protéger ces personnes par le critère « ménage » en cas de sanction coûterait à l'assurance chômage au moins 1,5 milliard mais, compte tenu d'une économie de 900 millions dans le budget de l'Intégration sociale, elle reviendrait à l'État fédéral à 600 millions environ. Sans parler évidemment des effets bénéfiques pour les personnes dont les revenus du ménage se situent entre le montant du minimex et le plafond du revenu de 600 000 francs.

Une seconde proposition vise à imposer à l'ONEM de laisser au moins le montant du minimum d'existence en cas de sanction « chômage ». L'article 23 de la Constitution énonce que « chacun a le droit de mener une vie conforme à la dignité humaine ».

Il convient donc que les administrations de l'État fédéral respectent cette disposition constitutionnelle lorsqu'elles prennent des décisions à l'égard des citoyens, surtout lorsqu'il s'agit des plus faibles d'entre eux !

C'est déjà le cas, par exemple de la nouvelle loi communale : celle-ci prévoit que la commune qui applique une sanction de retenue de traitement doit garantir à l'intéressé un traitement net égal au montant du minimum de moyens d'existence tel qu'il est fixé en vertu de la loi de 1974 instituant le droit à un minimum de moyens d'existence.

En toute logique, pour répondre au prescrit constitutionnel, il faut donc prévoir que l'on ne peut sanctionner les allocataires sociaux en deçà du montant du minimum vital.

Sur la base des sanctions auxquelles l'ONEM a procédé en 1997, le coût réel de cette mesure pour l'État fédéral s'élèverait à 6,8 milliards.

Enfin, une troisième proposition vise à introduire, en cas de sanctions administratives ou de chômage volontaire, un seuil de ressources similaire à celui qui est prévu dans le projet de modification de l'article 1410, paragraphe 4, du Code judiciaire.

Le nouveau texte de cet article du Code judiciaire prévoit la limitation ou la suspension de la récupération à l'égard d'un débiteur lorsque celui-ci prouve que son revenu, calculé selon les principes établis dans la loi de 1974 instaurant un droit à un minimum de moyens d'existence, est inférieur ou devient inférieur au montant du minimum de moyens d'existence à la suite de la récupération d'office.

Cette mesure s'applique également aux récupérations d'indus sur les allocations de chômage, mais elle ne s'applique pas en cas de sanction chômage puisque, dans ce cas, il y a suspension du droit au bénéfice de la prestation.

La prise en compte d'un seuil de ressources permettrait donc de sauvegarder le droit des plus démunis et de maintenir, dans le régime de l'assurance chômage, les chômeurs les plus précarisés, ce qui est parfaitement conforme au rôle de la sécurité sociale qui doit rester le premier rempart dans la lutte contre la pauvreté.

Le coût réel de cette mesure pour l'État fédéral serait de 600 millions.

En conclusion, eu égard aux considérations qui précèdent, Mme la ministre peut-elle me dire si elle trouve normal que le minimex et l'aide sociale, dont le caractère résiduaire est voulu par le législateur, se substituent au régime des allocations de chômage ? N'est-il pas urgent que le régime des allocations de chômage soit adapté pour permettre aux demandeurs d'emploi de mener une vie conforme à la dignité humaine en leur octroyant des allocations dont le montant est au moins égal à celui du minimex ? Ne serait-il pas normal que les personnes sanctionnées dans le cadre de la législation sur le chômage restent à charge de l'ONEM ? Que pense Mme la ministre de la situation de fait imposée aux CPAS et des propositions avancées par l'Union des villes et communes belges pour remédier à cette situation ? Sans même aller jusqu'à rencontrer entièrement les propositions faites par l'UVCB, l'État fédéral accepterait-il de rembourser intégralement aux CPAS l'aide sociale accordée aux victimes de la législation sur le chômage ? Quelles mesures Mme la ministre envisage-t-elle de prendre à ce sujet ?

Je voudrais dire qu'il ne suffit pas — ce que je condamne — pour l'État fédéral, d'améliorer « sur papier » les résultats du chômage, en renvoyant des personnes démunies vers des régimes moins favorables et souvent à charge des CPAS, donc des communes.

Je rappelle la conférence de presse organisée récemment par les présidents des CPAS de Liège, Bruxelles et Charleroi.

En conclusion, je dirai que le véritable défi consiste à agir en amont, en mettant en place une politique renforcée de lutte contre la paupérisation et l'exclusion sociale et donc à intervenir pour prévenir les brèches plutôt que pour les colmater.

De voorzitter. — Het woord is aan de heer Moens.

De heer Moens (SP). — Mijnheer de voorzitter, ik zal dit probleem vanuit een ander perspectief benaderen.

Wie komt er bij het OCMW terecht ? Niet de actieven met een hoog inkomen en de goed opgeleiden, noch de personen met een ijzere gezondheid, maar wel de intellectueel minbedeelden die niet de nodige opleiding hebben genoten, de mensen met een

falende gezondheid en de mensen die afkomstig zijn uit een familiaal milieu waar de traditie van arbeidsbereidheid laag is. Hun kans om te worden geïntegreerd in het arbeidscircuit is vrijwel nihil. Deze personen zijn langdurig werkloos en ontvangen een lage werkloosheidsvergoeding omdat ze als werknemer een laag loon ontvingen. Zij kunnen eigenlijk niet als werklozen worden beschouwd, omdat ze arbeidsongeschikt en daarom niet beschikbaar zijn voor de arbeidsmarkt. Op dit vlak verschil ik van mening met de heer Istasse, die ervoor pleit deze personen in de werkloosheid te houden. Ze beantwoorden hiervoor echter niet aan de juiste wettelijke definitie.

Het verhaal begint zelfs nog veel eerder. Nadat zo'n werknemer ziek is geworden en gedurende zes maanden een uitkering wegens arbeidsongeschiktheid van meer dan 66% heeft ontvangen komt hij uiteindelijk, na door zijn vroegere werkgever te zijn afgedankt, terecht in een toestand van werkloosheid. Deze mensen hebben geen enkele kans om te worden geïntegreerd op de arbeidsmarkt, omdat ze eigenlijk niet beschikbaar zijn. Wanneer ze langer dan anderhalve keer de gemiddelde werkloosheidsduur in hun regio werkloos zijn, worden ze uitgesloten uit de werkloosheid.

Deze personen zijn dus uiteindelijk niet echt werkloos, want niet beschikbaar op de arbeidsmarkt. Ze zijn evenmin ziek, omdat ze niet beantwoorden aan de regel van 66% arbeidsongeschiktheid. Ze zijn 30 of 40% arbeidsongeschikt en ook daarom dus niet beschikbaar voor de arbeidsmarkt.

Wegens de toenemende complexiteit van de arbeidsmarkt en de eisen die aan de werknemers worden gesteld, is er nood aan een nieuwe categorie in de sociale zekerheid, die men de «functioneel arbeidsongeschikten» zou kunnen noemen. Hiervoor pleit ik reeds 15 jaar. Deze categorie van mensen heeft geen enkele kans meer op de arbeidsmarkt, maar wegens hun vroegere loopbaan toch nog thuishoren in de sociale zekerheid, omdat ze als werknemer socialezekerheidsbijdragen hebben gestort. Ze hebben recht op een uitkering sui generis in de sociale zekerheid, die kan worden beschouwd als een uitkering voor functionele arbeidsongeschiktheid.

Op die manier kan men vermijden dat deze materie op een sluike manier op de gewesten of gemeenten wordt afgeschoven, hoewel het gaat om een probleem dat eigenlijk in de federale sociale zekerheid thuishoort. Op dit ogenblik kraait men in Vlaanderen victorie omdat Wallonië langs de OCMW's alleen moet opdraaien voor zijn grote groep van ongeschikten, zowel in de ziekteverzekering als in de werkloosheidsverzekering. Het is een onverdiende schande dat Wallonië een groter deel van de last moet dragen.

M. le président. — La parole est à Mme Smet, ministre.

Mme Smet, ministre de l'Emploi et du Travail, chargée de la Politique d'égalité des chances entre hommes et femmes. — Monsieur le président, je connais bien la problématique évoquée. Mon collègue Jan Peeters et moi-même avons fait procéder à une étude par l'ULB et le Hoger Instituut voor de Arbeid de Louvain. Cette étude nous a permis d'obtenir toute une série d'estimations. Les chiffres mentionnés par l'honorable intervenant sont anciens. Les derniers chiffres en notre possession nous amènent à une série de constatations.

Tout d'abord, 32% des demandes de minimex présentent un lien avec le chômage. De ces 32%, 12,4% des personnes perçoivent des allocations de chômage ou d'attente d'un montant insuffisant et demandent un complément de minimex. Il s'agit essentiellement de chômeurs isolés. Comme vous le savez, à l'occasion de la discussion sur le budget, j'ai essayé d'apporter une solution à ce problème en proposant que l'on augmente le pourcentage prévu pendant la seconde période de chômage. En effet, dans le système actuel, il est de 42%, ce qui est tout à fait insuffisant.

Ensuite, j'ai essayé d'améliorer la situation de ceux qui vivent d'une allocation d'attente inférieure au minimex. J'essaierai de régler ce problème à l'occasion du contrôle budgétaire puisque l'ensemble des mesures ne prend effet qu'au 1er juillet. Nous disposons donc encore d'un peu de temps que je souhaite mettre à profit pour régler cette question.

Par ailleurs, 10,9% des personnes concernées ont demandé le minimex à titre d'avance sur les allocations de chômage. Lorsque le droit aux allocations de chômage est reconnu, l'ONEM rembourse intégralement le CPAS. Ces sommes ne restent donc pas à charge des CPAS.

Temporairement, c'est le cas mais pour une durée d'environ un ou deux mois seulement. Pareille situation est le plus souvent due au fait que les instances compétentes refusent le paiement parce que le dossier est incomplet. La carence peut incomber à l'employeur ou au chômeur. Peut-être pourrait-on essayer de réduire ce pourcentage, mais le supprimer totalement me paraît illusoire.

Enfin, 8,7% des personnes concernées demandent à bénéficier du minimex temporairement après avoir fait l'objet d'une suspension du droit aux allocations de chômage. Ce pourcentage représente 4 799 demandes de minimex pour l'ensemble du pays pour l'année 1996. Il ne s'agit pas ici d'exclusions sur la base de l'article 80: en effet, le règlement est très clair à cet égard, on ne peut être exclu en l'absence d'un deuxième revenu. Il s'agit bien de chômeurs temporairement suspendus à titre de sanction, soit parce qu'ils ont refusé un emploi, soit parce qu'ils ont abandonné leur emploi ou encore parce qu'ils ont fait une fausse déclaration ou travaillé au noir.

Si nous tenons compte du caractère temporaire de ces demandes, l'impact réel de ce type de demande sur l'effectif total des minimexés — sur base annuelle, 80 000 — est de 1,8%. L'impact est faible étant donné le caractère temporaire de la mesure de suspension. J'ai proposé au comité de gestion de l'ONEM où siègent les partenaires sociaux de revoir le système de contrôle. Je veux en effet limiter les sanctions — je pense réduire leur durée minimale de 26 à 8 semaines, par exemple. Mais j'exige un contrôle plus systématique. En effet, qu'on le veuille ou non, la motivation des chômeurs reste un élément important. Je n'accepterai donc pas que l'on renonce à tout contrôle. Les CPAS estiment également que le maintien d'une forme de contrôle est nécessaire. J'attends les propositions du comité de gestion de l'ONEM en cette matière.

En conclusion, il m'est possible d'agir au niveau des compléments aux allocations de chômage; les jalons que nous avons déjà posés dans cette direction permettront de résoudre le problème.

En ce qui concerne les suspensions et les exclusions, il est possible de raccourcir la durée des sanctions. J'ai déposé à cet effet une proposition devant le comité de gestion.

Enfin, pour ce qui est des avances, j'avoue que la solution est difficile à trouver car elle dépend du dossier lui-même, des partenaires sociaux, des organismes payeurs, etc. De ce fait, le problème ne peut recevoir qu'une solution partielle.

Le coût total pour les CPAS est estimé à 460 millions par an, ce qui est raisonnable.

Daar staat ook tegenover dat de federale overheid de OCMW's heel veel mogelijkheden heeft gegeven om bestaansminimumtrekkers tewerk te stellen. Als een OCMW iemand aan het werk zet in het kader van artikel 60, betaalt de Staat 100% van het bestaansminimum aan het OCMW terug. Het OCMW moet ook geen sociale zekerheid betalen. Als bestaansminimumtrekkers werk krijgen in het kader van het plan voor langdurige werklozen, betaalt de Staat de sociale zekerheid voor hen. Thans zijn er zo 4 000 personen.

Er is een enorme inspanning geleverd om bestaansminimumtrekkers aan het werk te zetten en dit op kosten van de federale Staat. De OCMW's zien hun beperkte aandeel in de kosten, maar vergelijken dat niet met de grote inspanningen van de Staat, waardoor ze veel uitsparen. De eindbalans is voor de OCMW's eigenlijk niet zo slecht.

M. le président. — La parole est à M. Istasse.

M. Istasse (PS). — Monsieur le président, je remercie Mme la ministre pour sa réponse ainsi que pour les chiffres qu'elle vient d'annoncer au Sénat.

Je me réjouis des mesures prises, notamment en matière de complément de chômage et de raccourcissement des sanctions. Je voudrais souligner que cet effort devra être poursuivi parce que le

minimex et l'aide sociale doivent rester des droits à caractère résiduaire et non être utilisés pour compléter le régime des allocations de chômage ni pour s'y substituer. À mon sens, le caractère résiduaire du minimex et de l'aide sociale ne doit pas devenir la règle pour certaines couches fragiles de la population.

Par ailleurs, je regrette que les CPAS et les régions — il me semble que cela vaut pour les trois régions de notre pays — soient contraints de dépenser des sommes considérables pour permettre aux minimexés de retrouver le droit aux allocations de chômage. En Région wallonne, dans de nombreux cas, les CPAS et la région interviennent pour que des personnes minimexées puissent travailler un nombre de jours suffisant pour retrouver le droit au chômage. Cela me paraît être un gaspillage à la fois d'efforts physiques et d'efforts financiers qui seraient mieux utilisés en développant une véritable politique de prévention au niveau même du chômage, avec l'aide éventuelle des régions.

Cependant, je ne minimise en rien les efforts qui sont les vôtres, madame la ministre, et que je vous encourage à poursuivre.

M. le président. — L'incident est clos.

Het incident is gesloten.

VRAAG OM UITLEG VAN DE HEER ANCIAUX AAN DE VICE-EERSTE MINISTER EN MINISTER VAN BINNENLANDSE ZAKEN EN AAN DE MINISTER VAN JUSTITIE OVER «DE ONTWIKKELING EN DE PRODUCTIE VAN NIEUWE HANDVUURWAPENS BIJ FN-HERSTAL»

DEMANDE D'EXPLICATIONS DE M. ANCIAUX AU VICE-PREMIER MINISTRE ET MINISTRE DE L'INTÉRIEUR ET AU MINISTRE DE LA JUSTICE SUR «LA MISE AU POINT ET LA PRODUCTION D'ARMES À FEU PORTATIVES NOUVELLES À LA FN-HERSTAL»

De voorzitter. — Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Anciaux.

Het woord is aan de heer Anciaux.

*De heer Moens, ondervoorzitter
treedt als voorzitter op*

De heer Anciaux (VU). — Mijnheer de voorzitter, mijn vraag was initieel gericht aan de minister van Economische Zaken. De diensten van de Senaat oordeelden dat ik deze vraag beter aan de vice-eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken en aan de minister van Justitie zou stellen. Ik stel mijn vertrouwen in de minister van Binnenlandse Zaken die mede namens zijn collega van Justitie zal antwoorden.

De Belgische wapenfabriek FN-Herstal heeft een uiterst dodelijk vuurwapen op de markt gebracht, met name de P-90. Het is één van de krachtigste handvuurwapens die ooit is gemaakt. Het heeft de vorm van een pistool en werkt als een half-automatisch geweer. Dit zogenaamd antiterroristenwapen schiet 5,7 millimeter kogels af die kogelvrijevesten doorboort. De projectielen gaan dwars door 50 lagen Keflar. Een gewone kogelwerende vest die door politie, rijkswacht en geldkoeriers wordt gedragen bestaat uit een tiental lagen Keflar.

De vermoorde geldkoeriers, de gewapende overvallen en zelfs de bende van Nijvel indachtig, is het onaanvaardbaar dat FN-Herstal deze wapens produceert en verhandelt.

Bovendien komen dergelijke wapens snel in verkeerde en criminele handen terecht, in zover dit nog niet het geval is. Het leven van politie- en veiligheidsmensen is geen greintje meer waard als deze oorlogstuigen verder op de wapenmarkt worden verhandeld. Het is een illusie te denken dat deze wapens enkel zullen worden gebruikt door gespecialiseerde politiediensten.

De informatie die ik uit verschillende bronnen heb gekregen, brengt mij tot twee stellingen.

De eerste is dat de P-90 zich momenteel reeds in het gangstermilieu bevindt, namelijk in kringen van het zwaar banditisme. Bewijs daarvan is het gebruik van de P-90 bij een gewapende over-

val op een geldtransport op de E40 in Borgworm, nu bijna een jaar geleden. Gelukkig werd toen niemand gedood. Het parket van Luik wenst hierover echter geen verklaringen af te leggen.

De tweede stelling is dat de P-90 zich ook in handen van de Russische maffia bevindt. Volgend voorbeeld vormt hiervan een bewijs. FN verkoopt aan gelicentieerde internationale wapenhandelaars. Een van die zakenmensen is de Spanjaard Gregory Chwetz. Hij is wapenhandelaar, is gevestigd in Madrid, en heeft heel nauwe banden met de Russische maffia. Hij bekomt FN-wapens via tussenpersoon Gabriël Uhoda uit Luik, die op zijn beurt een neef heeft in het bestuur van FN, de heer Thijs. Uhoda beheert veel parkeerplaatsen in Luik en tal van vennootschappen. Hij werd veroordeeld in de zaak van de vroegere PS-minister Vanderbiest wegens het onverantwoord uitgeven van overheidsmiddelen, onder meer aan studies over openbare werken. De heer Uhoda heeft met name ook een studiebureau. Hier is dus duidelijk een politieke link met de Luikse PS en de kringen rond de heer Vanderbiest.

Via verkoop aan Chwetz zouden ongeveer 1 000 P-90 geweren rechtstreeks in handen zijn gekomen van de Russische maffia. Over de verkoop zijn vergaderingen gehouden in Parijs en Brussel, meer bepaald in hotel Conrad aan de Louisalaan. Brusselse onderwereldfiguren zijn eveneens betrokken bij deze wapenhandelstransacties, meer bepaald een zekere Philipau Defou.

Politiemensen weten dat het niet pluis zit rond de heer Uhoda, maar voorlopig werd inzake deze wapenhandel nog geen onderzoek ten gronde gevoerd.

Er gebeurt ook veel wapenhandel naar landen onder embargo. FN heeft een grote stock van afgedankte spullen, wapens waar weinig vraag naar is. Die worden door de kringen rond Chwetz en Uhoda opgekocht om te leveren aan landen die onder wapenembargo staan, onder meer aan Libanon. Uiteraard is dit een heel winstgevende bezigheid, maar het is toch wel bedenkelijk dat FN geregeld door maffiosi wordt benaderd.

De heer Chwetz heeft ook vennootschappen in Zwitserland om geld van de Russische maffia wit te wassen. In Zwitserland is de P-90 momenteel vrij verkrijgbaar.

FN verkoopt nooit rechtstreeks aan maffiose figuren. Daarvan vind ik althans geen bewijs. FN heeft echter geen enkele controle over het verdwijnen van wapens in het criminele milieu. Iemand heeft belangstelling voor een wapen, er wordt een contract gesloten en er wordt geleverd. Maar wat gebeurt er dan? Er moet een informatie-onderzoek worden opgestart naar de levering van FN-wapens.

Is de vice-eerste minister op de hoogte van de ontwikkeling en de productie van deze nieuwe handvuurwapens bij FN-Herstal? Ik mag aannemen van wel.

Is de vice-eerste minister ervan op de hoogte dat het gangstermilieu reeds over de P-90 beschikt, zoals is gebleken bij de overval op een geldtransport te Borgworm, maar dat het wapen bovendien reeds in handen is van de Russische maffia? Ik meen dat ik daarover vandaag heel wat interessante informatie heb aangebracht.

Vindt de vice-eerste minister het verantwoord dat dergelijke handvuurwapens worden gebruikt door de politiediensten? Is het vanuit professioneel oogpunt echt noodzakelijk dat zij over dergelijke wapens beschikken? Vreest de vice-eerste minister niet dat deze handvuurwapens zeer snel in handen zullen komen van de georganiseerde misdaad, voor zover dit al niet is gebeurd? Vreest de vice-eerste minister niet dat het op de markt brengen van deze handvuurwapens de veiligheid van zowel de politie- en veiligheidsdiensten, als van de bevolking en van zelfstandige zaken, die potentiële doelwitten zijn voor overvallen, nog meer in het gedrang brengt? Zal de vice-eerste minister een initiatief nemen om te verhinderen dat het P-90-handvuurwapen nog verder in productie wordt gebracht? Zal de vice-eerste minister dit handvuurwapen als een verboden wapen laten opnemen in de wet op het vervaardigen, verhandelen en gebruiken van wapens?

Mijnheer de voorzitter, België heeft een voortrekkersrol gespeeld in de strijd tegen de anti-persoonsmijnen. Zal het dat ook doen in dit dossier?

De voorzitter. — Het woord is aan vice-eerste minister Van den Bossche.

De heer Van den Bossche, vice-eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken. — Mijnheer de voorzitter, wat de eerste vraag betreft, heeft de heer Anciaux het inderdaad juist voor. Ik ben wel degelijk op de hoogte van de ontwikkeling en de productie van het desbetreffende handvuurwapen bij FN-Herstal.

De tweede vraag is essentieel en boeiend en hangt samen met de derde vraag. Is het nodig dat de veiligheidsdiensten over dat wapen beschikken en welk effect heeft de productie van een dergelijk wapen op het misdaadmilieu?

In deze problematiek mogen we niet naïef zijn. Ik maak een kleine parenthesis. In bepaalde manifestaties zijn bepaalde manifestanten er niet zo zeer op uit hun recht op vrije meningsuiting te demonstreren dan wel om zich, met behulp van molotov-cocktails of andere rekvisieten, misdadig te gedragen. Hiertegenover kan de overheid hetzij een defensieve, hetzij een offensieve houding aannemen. Wanneer de ordestrejdkrachten zich defensief opstellen, zijn er misschien minder incidenten, maar blijft het misdadig gedrag ongemoeid. De daders worden niet gearresteerd en zelfs niet geïdentificeerd als ze erin slagen hun gelaat oordeelkundig te verbergen. Inzake ordehandhaving staat de overheid dus voor een keuze en ik aanvaard dat ze die tot op een bepaald ogenblik kan maken. Die keuze staat nochtans niet blijvend open; het gebruik van een zekere mate van geweld is in bepaalde omstandigheden eigen aan de ordehandhaving. Zeker wanneer het gaat om een confrontatie met het misdaadmilieu ligt het gebruik van vuurwapens voor de hand. In dat milieu tilt men immers niet zwaar aan de waarde van een mensenleven.

Daartegenover moeten hoe dan ook ordestrejdkrachten staan die op bepaalde ogenblikken wel degelijk over bepaalde wapens kunnen beschikken. Ik geef graag toe dat de regel moet zijn dat gevaarlijke vuurwapens — dit is een merkwaardige uitdrukking want elk vuurwapen is gevaarlijk — met gevaarlijke munitie door de politiediensten niet mogen worden gebruikt. Die regel moeten we ook durven te bevestigen. Wapens die oorlogswapens kunnen worden genoemd, vormen een veel te groot gevaar voor omstanders, wanneer ze bij een incident door de politie worden ingezet. Derhalve komen dergelijke wapens niet in aanmerking voor gebruik door politiediensten. Politiediensten zouden deze wapens immers vaak moeten gebruiken met in de omgeving mensen die vreemd zijn aan het misdadig gebeuren en zo onschuldigen in gevaar kunnen brengen. Er moet dus een maximale veiligheid worden betracht en het is niet mijn bedoeling de politie uit te rusten met wat kan worden gecatalogeerd als oorlogswapens.

Het wapen waarover hier sprake is, is echter duidelijk geen oorlogswapen, maar een gesofistikeerd wapen waarvan ik straks een aantal eigenschappen zal geven. We hebben over dit wapen inlichtingen ingewonnen bij professor Selens van de Koninklijke militaire School, die verantwoordelijk is voor de leerstoel bewapening en ballistiek. Hij heeft voor de rijkswacht met het wapen een aantal testen gedaan en er is ook literatuur over verschenen. Uit de gegevens die mij werden toegestuurd, blijkt dat de P-90 volgende kenmerken heeft.

Ten eerste is het een zeer compact en licht wapen en kan het zowel door rechts- als linkshandigen worden gebruikt.

Ten tweede is door het speciale mikstelsel vuren bij zwakke zichtbaarheid mogelijk.

Ten derde kan de lader vijftig patronen bevatten.

Ten vierde is er slechts een zwakke terugslag, waardoor zelfs weinig geoefend personeel nauwkeurig kan vuren en dat is niet onbelangrijk.

Ten vijfde kan het wapen worden afgesteld op automatisch vuren.

Ten zesde is door de aanvangssnelheid een nauwkeurig traject met doeltreffend schot mogelijk tot op ten minste 100 meter.

Ten zevende neutraliseert de munitie, 5,7, zijn doelwit met precisie en doorboort ze wel degelijk een kogelvrijvest klasse 1 volgens de Belgische norm, vanop een afstand van meer dan 100 meter.

Ten achtste verzwakt het gevaarseffect van de munitie met de afgelegde afstand, wat niet het geval is voor munitie van 9 millimeter.

De P-90 is dus in feite specifiek bestemd voor steuntroepen en veiligheidsdiensten in het kader van bijzondere opdrachten. Ik onderstreep dat het wapen alleen kan worden ingezet in het kader van bijzondere opdrachten. De beslissing is nog niet genomen, er is nog geen enkele vergunning voor een P-90 uitgereikt, maar ik kan me indenken dat er een gunstige beslissing kan komen en dat het wapen kan worden gegeven aan gemeentepolitie en rijkswacht voor zeer specifieke opdrachten, namelijk voor opdrachten met een hoog risico tot wapengebruik. Uiteraard moeten de manschappen die op dat ogenblik worden ingezet, zo uitgerust zijn dat ze een minimaal risico lopen voor hun eigen veiligheid. Men mag niet vergeten dat ook mensen met een politieopdracht recht hebben op een minimale veiligheid. Het is in onze maatschappij een beetje *de bon ton* over ieders veiligheid te discussiëren, behalve over de veiligheid van mensen die beroepshalve deel uitmaken van een politiekorps. Dat is onverantwoord. Zij hebben evenveel recht op een maximale bescherming en dat betekent dat zij in sommige omstandigheden, wegens de aard van de bewapening van de tegenpartij een bewapening krijgen die hen een maximale garantie op veiligheid geeft. Dit klinkt misschien niet populair, maar ik zal dit blijven herhalen, omdat ik vind dat ieder recht heeft op veiligheid.

Die wapens mogen wel slechts onder duidelijk bepaalde voorwaarden worden toegekend en mogen enkel voor specifieke opdrachten worden gebruikt. Bovendien is een bijzondere opleiding met bijscholing noodzakelijk. Mensen die in dergelijke moeilijke omstandigheden worden ingezet moeten ook speciaal worden getraind. De rijkswachters die in de Posa-dienst actief zijn, krijgen een zeer doorgedreven vorming. Dat dit inderdaad nuttig is, blijkt duidelijk uit hun optreden.

Ik ben het met de heer Anciaux eens dat wij met deze wapens uiterst voorzichtig moeten omspringen. Samenvattend zou ik zeggen dat onze politiediensten dergelijke wapens beroepshalve niet echt nodig hebben. Zij moeten er wel over kunnen beschikken voor opdrachten die eerder uitzonderlijk zijn. En dan doet het er niet toe of het nu om een P-90 gaat dan wel om een ander dergelijk wapen. Deze wapens kunnen inderdaad in handen komen van de georganiseerde misdaad, maar zij wacht niet noodzakelijk op de P-90. Die beschikt ook over kalasjnikovs. De minister van Justitie mag nog zoveel besluiten nemen, ze gelden voor ons en voor alle ernstige burgers, maar het misdaadmilieu stoort zich daar niet aan. Als ze de wapens niet op de Belgische markt kunnen krijgen, zullen ze die wel elders vinden. Men kan toezicht houden op de verkoop van de wapens, maar men zal nooit kunnen uitsluiten dat de wapens in handen komen van malafide personen. In Oost-Europa zouden vuurwapens trouwens vrij te koop zijn.

Ik zei het reeds dat de veiligheid van de omstaanders bij het gebruik van de P-90 groter is wegens de kleine terugslag en dat er ook met een grotere nauwkeurigheid kan worden gemikt.

Mij vragen om te verhinderen dat die wapens in productie worden gebracht, strookt niet met mijn federale overtuiging. Dit is immers niet mijn bevoegdheid, maar de bevoegdheid van de gewesten.

De wetgeving op het vervaardigen, verhandelen en dragen van wapens laat niet toe een wapen van een bepaald merk te verbieden, of het als verboden wapen te catalogeren. Het gaat hier echter wel om een verweervuurwapen en dat is onderworpen aan een vergunning. Wij zijn ons bewust van de specifieke gevaren die inherent zijn aan dit soort munitie. Volgens het koninklijk besluit van 27 februari 1997 kunnen dergelijke wapens in België trouwens niet meer worden aangeschaft door particulieren, noch door wapenhandelaars worden in- of uitgevoerd.

Het is in elk geval onmogelijk deze wapens bij wet te verbieden, tenzij de wapenwetgeving totaal wordt veranderd. Het is wel mogelijk een bepaalde categorie van wapens te verbieden.

De voorzitter. — Het woord is aan de heer Anciaux.

De heer Anciaux (VU). — Mijnheer de voorzitter, ik dank de vice-eerste minister voor zijn uitvoerig antwoord, maar ik heb er toch een aantal bedenkingen bij. Ik wens helemaal niet naïef te zijn.

Ik ben het met de vice-eerste minister eens dat het wapen, waarvan hij de kwaliteiten heeft beschreven, zeer goed kan worden gebruikt door steuntroepen of veiligheidsdiensten in het kader van bijzondere opdrachten met een hoog risico op wapengebruik. Deze diensten hebben daarvoor trouwens een speciale opleiding gekregen. Laat hierover trouwens geen enkel misverstand bestaan. Ik heb nooit beweerd dat politieagenten geen recht zouden hebben op veiligheid en bescherming, wel integendeel. Het ergert mij zelfs enigszins dat de minister mij dergelijke opvattingen toeschrijft.

De heer Van den Bossche, vice-eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken. — Dat heb ik niet gedaan. Ik heb enkel gezegd dat dit vandaag *de bon ton* is in de maatschappij.

De heer Anciaux (VU). — Dat is in ieder geval geen *de bon ton* van mij. Maar ik ben ervan overtuigd dat dit soort wapens, dat hoe dan ook een stuk gevaarlijker is dan een gewoon handvuurwapen, de veiligheid van de politie- en veiligheidsdiensten precies meer in gevaar brengt.

De heer Van den Bossche, vice-eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken. — Dat is natuurlijk juist en niet juist. Ik herinner mij nog de periode van mijn voorvoorganger, de heer Vande Lanotte, met de talrijke overvallen op geldtransporten en ik herinner mij ook de voorgeschiedenis daarvan. Toen er enkele jaren geleden gepleit werd dat men de wagens nog beter moest uitrusten zodat ze niet meer kunnen worden opengesloten, heb ik eens publiekelijk tegengeworpen dat wij daarin zover kunnen gaan dat men op den duur heel zware wapens, zoals een bazoeka, gaat gebruiken. Het gevolg zal zijn dat wie dan achter de zwaargepantserde deur zit, er met zekerheid ook het leven bij inschiet. Dit is een logische escalatie: naarmate men de geldtransporten beter beveiligd, schakelt men wel de amateurs en de knutselaars uit, maar de professionelen passen zich snel aan, zoals echte professionelen in hun stiel altijd doen. Het aantal potentiële overvallers wordt wel kleiner, maar de overvallen worden misdadiger en gewelddadiger en veroorzaken veel meer slachtoffers. Dat is een vreselijk probleem en een hallucinant dilemma.

Ik erken dat dit ook hier in zekere mate speelt. Naarmate de politie beter uitgerust is, zal een professionele overvaller ook zijn uitrusting op niveau brengen. Naast deze waarheid is er echter ook de volgende: de professionele overvaller heeft namelijk niet gewacht op de politie en op de P-90 om de kalasjnikov te gebruiken. In dat geval zit ik in de spiraal en moet ik kost wat kost mijn achterstand inhalen. Ik geef toe dat de maatschappij op die manier steeds gewelddadiger wordt. Dat is een vreselijke paradox. Hoe beter ik me bescherm, hoe zwaarder ik word aangevalen.

De heer Anciaux (VU). — Dat is allemaal juist, maar daarover gaat mijn vraag niet. De vraag is of de overheid kan beletten dat deze wapens worden geproduceerd. Ik ben het volkomen eens met wat de vice-eerste minister zegt over de eigenaardige paradox en de vreselijke spiraal van toenemend geweld. Met zijn uitspraken indertijd over het gebruik van bazoeka's om zwaarbeveiligde geldtransportwapens open te schieten heeft hij toch ook impliciet erkend dat een altijd maar zwaardere beveiliging uiteindelijk tot niets leidt. Het aantal overvallen zal misschien verminderen, maar de slagkracht en efficiëntie zal misschien toenemen.

De vice-eerste minister had het daarnet zelf over de kwalificaties van de P-90's. Het wapen vraagt niet veel opleiding, het geeft weinig terugslag, het kan zeer gemakkelijk door iedereen worden gebruikt. Nu beweert hij wel dat de politiediensten het alleen zullen gebruiken bij bijzondere opdrachten. Gangsters spreken dat soort regels uiteraard niet af. Ze gebruiken dat wapen overal waar het hen past. De politie kan dat niet stoppen en zal bijgevolg op zijn beurt dit wapen meer en meer gaan gebruiken.

Zo geraken we er nooit uit. Het is waar dat misdadigers ook op andere plaatsen gesofistikeerde wapens kunnen kopen, maar vanuit die logica bekeken had België ook niets moeten doen rond de landmijnen of rond een aantal initiatieven van de minister van Buitenlandse Zaken.

De heer Van den Bossche, vice-eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken. — Daar ging het om een internationale voorzet, waarbij geprobeerd werd zoveel mogelijk landen achter het initiatief te krijgen. Dat is efficiënt.

Indien we er morgen in slagen een hele reeks landen aan onze kant te krijgen voor een verbod op de productie van bepaalde wapens, ben ik de eerste om hiervoor in de bres te springen. Ik stel echter vast dat geen enkel land voor een dergelijk verbod wil pleiten, behalve misschien de landen die zelf geen wapens produceren.

De heer Anciaux (VU). — Dat is niet waar. Wanneer België een internationale pacifistische campagne heeft opgezet rond het gebruik van een aantal wapens, heeft het in eerste instantie zijn eigen wetgeving op het aanmaken en het gebruik van die wapens aangepast. Iemand moet altijd zelf de eerste stap doen.

Ik heb echter de indruk dat de vice-eerste minister hier zijn Vlaamse overtuiging misbruikt. De wet op het vervaardigen, het verhandelen en het dragen van wapens is een federale aangelegenheid, waarvoor onder meer ook de minister van Economische Zaken bevoegd is. Daarom was mijn vraag ook aan hem gericht. Ik ben het er echter niet mee eens dat België niets kan doen omdat de wet het verbiedt. Bij wet kunnen we alles verbieden. We kunnen de productie van dit wapen perfect verbieden, omdat het een gevaar is voor de samenleving.

De heer Van den Bossche, vice-eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken. — Ik bedoelde in de huidige stand van de wetgeving. De wet kan natuurlijk altijd worden gewijzigd.

De heer Anciaux (VU). — Daarmee ben ik het eens. We kunnen de productie van P-90's nu niet verbieden. We kunnen er wel een bepaalde omschrijving aan geven, omdat het een gevaarlijk tuig is. Het is echter absoluut niet mijn bedoeling de politie eenzijdig te verbieden dat wapen te gebruiken.

De regering vraagt mij geregeld concrete informatie te geven als ik bepaalde toestanden aanklaag, zodat de zaak verder kan worden onderzocht. Ik heb enkele namen geciteerd van personen die met de Russische maffia in verband kunnen worden gebracht. De politiediensten kunnen dit misschien verder onderzoeken. Ik blijf er in de Senaat en in andere organen op aandringen dat ons land zelf de eerste stappen doet in een geest van pacifisme. Ik ben ervan overtuigd dat geweld nooit iets oplost. Ik heb vroeger trouwens reeds een meerderheid van senatoren rond deze visie kunnen verenigen.

De voorzitter. — Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

VRAAG OM UITLEG VAN DE HEER ANCIAUX AAN DE VICE-EERSTE MINISTER EN MINISTER VAN BINNENLANDSE ZAKEN OVER «DE FATALE AFLOOP VAN DE UITWIJZING VAN SÉMIRA ADAMU»

VRAAG OM UITLEG VAN MEVROUW LIZIN AAN DE VICE-EERSTE MINISTER EN MINISTER VAN BINNENLANDSE ZAKEN OVER «DE EUROPEANISERING VAN HET MIGRANTEN- EN ASIELBELEID»

VRAAG OM UITLEG VAN DE HEER VERREYCKEN AAN DE VICE-EERSTE MINISTER EN MINISTER VAN BINNENLANDSE ZAKEN OVER «DE GEVOLGEN VAN HET OVERLIJDEN VAN SÉMIRA ADAMU»

DEMANDE D'EXPLICATIONS DE M. ANCIAUX AU VICE-PREMIER MINISTRE ET MINISTRE DE L'INTÉRIEUR SUR «L'ISSUE FATALE DE L'EXPULSION DE SÉMIRA ADAMU»

DEMANDE D'EXPLICATIONS DE MME LIZIN AU VICE-PREMIER MINISTRE ET MINISTRE DE L'INTÉRIEUR SUR «L'EUROPÉANISATION DE LA POLITIQUE DE MIGRATION ET D'ASILE»

DEMANDE D'EXPLICATIONS DE M. VERREYCKEN AU VICE-PREMIER MINISTRE ET MINISTRE DE L'INTÉRIEUR SUR « LES CONSÉQUENCES DU DÉCÈS DE SÉMIRA ADAMU »

De voorzitter. — Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Anciaux.

Ik stel voor de vragen om uitleg van de heer Verreycken en mevrouw Lizin eraan toe te voegen.

L'ordre du jour appelle la demande d'explications de M. Anciaux.

Je propose d'y joindre les demandes d'explications de M. Verreycken et de Mme Lizin.

Het woord is aan de heer Anciaux.

De heer Anciaux (VU). — Mijnheer de voorzitter, op 23 september heb ik een vraag om uitleg gericht tot de vorige vice-eerste minister over de fatale afloop van de uitwijziging van Sémira Adamu. Ik beschik vandaag over de nota van de vice-eerste minister en stel vast dat op vele van mijn vragen reeds een antwoord is gekomen. Eén van mijn vragen was of de vice-eerste minister een onderzoek ging instellen naar de fatale afloop van die uitwijziging. Ik neem aan dat hij dat al heeft gedaan. Een andere vraag was of de vice-eerste minister bereid was om de video-opnames van het incident ter beschikking te stellen van de commissie voor de Binnenlandse en de Administratieve Aangelegenheden. Hij heeft in de commissie reeds geantwoord dat dit perfect mogelijk is nadat het gerechtelijk onderzoek is afgerond en op voorwaarde dat er enige discretie aan de dag wordt gelegd. De vice-eerste minister is reeds tegemoetgekomen aan de eis dat er een einde moest komen aan een aantal medisch onverantwoorde methodes. Met name het gebruik van het kussentie wordt in de beleidsnota van de vice-eerste minister afgeschaft.

Ik neem aan dat dit debat meer senatoren interesseert dan de zes collega's die hier aanwezig zijn. Ik wil het vooral over de actualiteit hebben. De vice-eerste minister heeft een nota opgesteld, waarover wij in de commissie reeds uitvoerig hebben gedebatteerd. Ik heb daar gezegd dat deze nota positieve punten bevat. Er wordt een aanzet gegeven om de procedure voor een deel te vermenschlijken. Er worden een aantal impliciete toegevingen gedaan. Er werd toegegeven dat het asielbeleid op een aantal aspecten fout zat.

Het echte debat hebben wij echter nog niet kunnen voeren. Dat gaat volgens mij niet over de vraag of de grenzen open of dicht moeten zijn. Ik pleit niet voor het openstellen van de grenzen, maar wel voor het herdenken van het asielbeleid in het licht van de gewijzigde mondiale situatie. Wij moeten rekening houden met het feit dat in België vele tienduizenden illegalen verblijven. Deze personen hebben een aanvraag ingediend, maar zijn na hun uitwijziging terug het land binnengekomen of zijn in de anonimiteit verdwenen zonder een uitspraak af te wachten. Tijdens het debat heb ik financiële argumenten horen opwerpen. Een collega van de VLD opperde op een bepaald moment dat het asielbeleid de samenleving reeds twaalf miljard kost. Hij vroeg zich af of deze kost nog kon vermeerder. Ik hoor echter nergens openlijke vragen naar de kost van de illegaliteit. Indien een deel van de arbeid die in de illegaliteit wordt verricht, in het legale circuit zou gebeuren, dan zou dit de samenleving heel wat geld opbrengen.

Ik wens een open debat over welke categorieën van vluchtelingen asiel moeten krijgen. Verenigingen die reeds een hele tijd voor de rechten van vluchtelingen opkomen, hebben in dit verband een aantal voorstellen gedaan. Ik heb het in dit verband niet over het Collectief tegen de Uitwijzingen, dat vrij recent is. Deze verenigingen hebben nuttige suggesties gedaan rond de regulariseringsen en het B-statuut. Ik meen dat wij in een open debat naar elkaar moeten luisteren. Wij moeten opteren voor een vorm van regularisering. De vice-eerste minister heeft hiertoe een zeer beperkte aanzet gegeven. Het is zeer goed mogelijk dat er in dit halfroond en bij de publieke opinie geen meerderheid te vinden is voor een meer omvangrijke regularisering.

Toch pleit ik hiervoor, ook al weet ik dat dit standpunt niet zo populair is bij de publieke opinie. Ik ben er immers van overtuigd dat wij op die manier een betere samenleving kunnen creëren,

waardoor de veiligheid zal verhogen en het verantwoordelijkheidsgevoel zal toenemen. Ten aanzien van mensen die illegaal zijn en dus officieel niet bestaan kan immers geen beleid worden gevoerd. Ons asielbeleid moet meer op de realiteit worden gericht.

Ik pleit voor de toepassing van het B-statuut op landen waar zich een oorlogssituatie of een andere bedreiging voordoet. Ik verwijs in dit verband naar het statuut van de Bosnische vluchtelingen. Op het ogenblik bestaat er in Kosovo een onveilige situatie. Ik hoop dat er in de loop van de volgende weken een vreedzame oplossing zal worden gevonden voor de problemen in deze regio. Zekerheid bestaat er hierover echter nog steeds niet. Is het niet logisch dat mensen die een oorlogssituatie ontvluchten een B-statuut krijgen? Sommigen beweren dat er dienaangaande een beslissing in Europees verband moet worden genomen. Ik ben mij er uiteraard van bewust dat wij ook op dit vlak moeten streven naar een optimale samenwerking met de landen van de Europese Unie. Het zou onaanvaardbaar zijn dat wij een beleid voeren dat totaal verschilt van dat in de andere EU-landen. Ik heb er in de commissie op gewezen dat onze realiteit niet altijd een Europese realiteit is. Hiermee bedoel ik dat sommige landen worden geconfronteerd met specifieke problemen. Zo zijn er in België vrijwel geen Afghaanse vluchtelingen, terwijl zij massaal toestromen in Nederland. Hiermee wil ik aantonen dat het B-statuut niet noodzakelijkerwijze op Europees niveau moet worden geregeld. Ook op nationaal niveau kan worden vastgelegd welke nationaliteit voor een B-statuut in aanmerking komt.

Ik dring eveneens aan op een meer efficiënte aanpak van de netwerken die zich bezighouden met mensenhandel en in het bijzonder met vrouwenhandel. Onlangs heeft de procureur des Konings van Brugge een noodkreet geuit omdat geen enkele politicus wakker ligt van de mensenhandel. Eigenlijk hebben wij dus te maken met een hypocriete bedoening.

Ik wil uiteraard niemand beschuldigen, maar ik kan niet nalaten de aandacht te vestigen op de mogelijke betrokkenheid van de Antwerpse politiediensten bij de netwerken rond vrouwenhandel. Ik heb deze informatie uit goed ingelichte bron en heb de vorige ministers van Binnenlandse Zaken op de hoogte gebracht van deze verdenking. Wij hebben herhaaldelijk moeten vaststellen dat vrouwen die illegaal in ons land verbleven en als prostituee werkten, vlak voor het proces tegen de vrouwenhandelaars werden uitgewezen zodat ze geen getuigenis meer konden afleggen.

Ik ben het niet helemaal eens met de manier van werken van de dienst Vreemdelingenzaken. De vice-eerste minister heeft een uitbreiding van deze dienst op het vlak van manschappen en middelen aangekondigd. Ik geef toe dat de dienst thans in zeer moeilijke omstandigheden moet werken en met alle zonden van Israël wordt beladen. Ik raad iedereen aan om eens te trachten contact op te nemen met de DVZ en te trachten een logica te ontdekken in het systeem dat wordt toegepast bij de toekenning van visa. Soms geeft de dienst Vreemdelingenzaken bewust verkeerde informatie door, die later kan worden gebruikt tegen de persoon die een visum heeft aangevraagd. Sommige personen, die naar ons land willen komen om te huwen en de ambassade in hun land hiervan op de hoogte brengen, krijgen van de dienst Vreemdelingenzaken het advies een toeristenvisum voor drie maanden aan te vragen. Als zij ons land met een toeristenvisum binnenkomen, worden zij door de dienst Vreemdelingenzaken aangepakt. Deze stelt dan vast dat de betrokkenen liegen, dat zij hier geen drie maanden vakantie willen doorbrengen, maar hier willen trouwen, waarop de betrokkenen het land worden uitgezet.

Omwille van dramatische familiale omstandigheden doet mijn partijvoorzitter een beroep op een meisje uit Zuid-Afrika om op zijn kinderen te passen. De dienst Vreemdelingenzaken weigert al maanden dit dossier positief te behandelen. Bovendien geeft hij het advies een toeristenvisum aan te vragen, goed wetende dat het meisje onmiddellijk zal worden teruggestuurd omdat ze hier niet als toerist verblijft.

Dergelijke praktijken kunnen niet door de beugel en zullen moeten worden weggewerkt.

Ik heb er ook problemen mee dat het asielbeleid te weinig wordt beschouwd als een onderdeel van ons buitenlands beleid. Ik heb er al vaak op gewezen dat onze ambassades over onvoldoende

middelen en personeel beschikken voor de visuitreiking. Ze zijn echter de kop van Jut omdat de betrokkenen steeds naar de ambassade worden doorverwezen.

Waarom de ambassades niet versterken? Waarom ze geen preventieve taak geven? Waarom zou de asielverlening niet voor een deel worden voorbereid door de ambassades ter plaatse? Hierdoor zouden een deel van de aanvragers kunnen worden geweerd die absoluut niet voor asiel in aanmerking komen. Uiteraard moeten de ambassades hiervoor over gespecialiseerd personeel beschikken.

Nu moeten rijkswachters vaak een oordeel vellen. Met het beleid van de vice-eerste minister zal het niet anders zijn, aangezien rijkswachters naar de betrokken landen zullen worden gestuurd. Uiteraard zullen ze een opleiding genieten. De vraag is echter of een rijkswachter daarvoor gekwalificeerd is.

Misschien zouden we de ambassades ook kunnen inzetten voor het begeleiden van de afgewezen asielzoekers die ons land niet vrijwillig verlaten. 40 % van het ontwikkelingsgeld dat door de Kamer jaarlijks wordt goedgekeurd, wordt niet gebruikt. Het streefdoel van 0,7 % van de socialisten en de Volksunie is dus nog lang niet bereikt.

Mevrouw Thijs (CVP). — En van de CVP.

De heer Anciaux (VU). — Inderdaad ook van de progressieve christen-democraten, die wel hoe langer hoe zeldzamer zijn.

Waarom het ontwikkelingsgeld niet benutten om de afgewezen asielzoekers te begeleiden en kansen te geven?

Ik blijf er hoe dan ook bij dat men de samenleving een rad voor de ogen draait. Zo lang de dualiteit in de wereld blijft toenemen, zullen we worden geconfronteerd met mensen die de armoede van de derde wereld ontvluchten en naar het rijke westen komen.

Ik besef goed dat wij niet in staat zijn alle problemen van de wereld op te lossen. Door een te groot hart te tonen, kunnen we ook geen asielbeleid meer voeren en kunnen we niet instaan voor een behoorlijke opvang. Daarom is selectiviteit een absolute vereiste, maar dit moet samengaan met het economisch en buitenlands beleid. Dat debat zou ik heel graag voeren naar aanleiding van een hernieuwde visie op het asielbeleid. Dan heb ik het nog niet gehad over de rol die de rijkswacht daarin moet spelen. De rijkswacht is vaak de kop van Jut, omdat ze ook taken moet uitvoeren die weliswaar tot haar bevoegdheid behoren, maar helemaal niet prettig zijn.

Het kan natuurlijk niet door de beugel dat in de schoot van de rijkswacht een aantal groepen, om niet te spreken van bendes, bestaan die zich onttrekken aan het gezag van de politieke verantwoordelijken in het algemeen en aan het gezag van de minister van Binnenlandse Zaken meer in het bijzonder, die denken dat ze boven de wet staan en onaanvaardbare praktijken toepassen. We moeten deze groepen goed in het oog houden, want ook zij kunnen doorwegen op het al dan niet slagen van een goed asielbeleid. Ik heb daarover trouwens reeds een meer specifieke vraag ingediend.

Mijnheer de voorzitter, ik geef toe dat het gemakkelijk is hierover een aantal bedenkingen ten beste te geven, maar ik ben bezorgd en vind dat er over deze problematiek te weinig echt van gedachten wordt gewisseld. De politieke partijen trachten zich rond het asielbeleid te profileren en bezondigen zich hierbij vaak aan politiek opbod, wat een verantwoord sociaal asielbeleid uiteraard niet ten goede komt.

M. le président. — La parole est à Mme Lizin.

Mme Lizin (PS). — Monsieur le président, je ne reviendrai plus sur ce qui vient d'être dit. Vous savez que nous avons demandé à la commission de l'Intérieur de vérifier une série d'éléments — et nous ne sommes pas à une semaine près —: la cassette, la chaîne de commandement et le rôle exact non pas seulement des gendarmes mais de celui qui leur a intimé l'ordre à titre principal. Nous reviendrons, en commission, sur ces différents points.

Je souhaiterais aujourd'hui vous demander un certain nombre d'explications sur le volet européen de la politique d'immigration et d'asile.

La présidence autrichienne avait préparé un document complet de stratégie le 1er juillet 1998, sur lequel les États membres devaient se prononcer pour le mois de septembre. Il était alors prévu de réviser le texte dans le groupe «migration» du Conseil. Un Conseil spécial est d'ailleurs toujours prévu. En raison des événements, ce document est plus contesté qu'il n'aurait dû l'être initialement. En prévision du prochain Conseil, il est intéressant de connaître les points sur lesquels va se définir la position belge.

Sans qu'il soit spécifiquement fait référence à l'ancien document de la présidence autrichienne, je souhaiterais savoir comment vous définirez la position de la Belgique sur un certain nombre de points.

Envisage-t-on réellement une modification profonde, une révision, voire comme cela a été dit, un remplacement de la Convention de Genève que l'on estime inadaptée? Sur ce point, le document autrichien était extrêmement fort sinon brutal. Quelle position adoptera votre ministère sur cette question d'une importance majeure sur le plan international?

Serait-ce l'adoption d'un statut B qu'on appellerait une modification de la Convention de Genève? Ces questions ont été posées par M. Anciaux. Je suis persuadée que l'adoption d'un statut B au niveau européen est vraiment nécessaire. Mais il n'est peut-être pas besoin d'attendre le niveau européen pour l'adopter nous-mêmes. Ce serait une bonne orientation.

Dans le document autrichien, on trouve une affirmation particulière, celle d'une politique de «tolérance zéro» à l'égard des immigrés clandestins. Si ces derniers sont aussi nombreux que nous le pensons, il est un peu incroyable de parler de «tolérance zéro», ou alors il faut dire que la «tolérance zéro» s'exerce à partir d'aujourd'hui. Mais comment l'appliquer? Que signifie ce concept de tolérance zéro? La Belgique a-t-elle défini une position à cet égard?

Dans cette note, il est aussi envisagé de réunir des éléments à l'effet de créer «une équipe permanente d'intervention d'urgence mobilisable en cas de problème aigu d'immigration».

Pourrait-on en arriver à avoir une équipe constituée, par exemple, de forces de police belge, allemande et italienne qui viendraient contrôler les arrivées sur le territoire? Pourrait-on imaginer que, sur la base de cette politique européenne, les frontières belge ou allemande soient un jour gérées par des équipes qui ne seraient pas uniquement nationales? Est-on allé aussi loin? Que veut dire «constituer une équipe permanente d'intervention d'urgence mobilisable quand il y a un problème aigu d'immigration»? Veut-on y ajouter l'armée, par exemple? Cette possibilité a-t-elle déjà été évoquée à ce stade?

Toujours dans le cadre de cette attitude un peu particulière, la note affirme qu'il faut absolument définir une politique commune à l'égard du HCR. Or, le HCR est une instance des Nations unies. Il existe donc une politique de chaque pays à son égard, puisque tout le monde en est membre.

Alors pourquoi vouloir définir une politique européenne, visiblement négative, à l'égard du HCR? Avez-vous été plus loin sur cette question ou avez-vous réagi?

«Conclusion» — dit aussi cette note — «d'un ensemble imperméable d'accords d'éloignement.» Que signifie le terme «imperméable» au vu de ce que nous savons désormais de la perméabilité des choses? En ce qui me concerne, je pense qu'un «ensemble imperméable», c'est bien. Toutefois, je me demande comment il pourrait être mis en œuvre et quelle serait, de ce point de vue, l'harmonisation recherchée.

En outre, la note européenne comporte deux carences, indépendamment d'un gigantesque point d'interrogation à propos de la Convention de Genève. Tout d'abord, elle ne parle à aucun moment de la situation des familles, des femmes ou des mineurs d'âge. Ensuite, elle persiste à faire systématiquement référence à la situation des Bosniaques tout en restant muette quant aux Koso-

vars. Or, les pays du centre de l'Europe sont à présent confrontés à un afflux de réfugiés en provenance du Kosovo alors que la question des Bosniaques est pratiquement réglée. Une fois encore, la façon de traiter les dossiers me paraît anormale. Il semblerait qu'après avoir travaillé au problème bosniaque, ils ne peuvent plus s'empêcher d'y faire référence. Il conviendrait plutôt de s'attacher à la réalité de l'immigration qui, actuellement, est surtout yougoslave et non plus bosniaque. Par ailleurs, il faudrait aussi prendre en considération les phénomènes auxquels M. Anciaux a fait allusion, notamment en ce qui concerne le ministère des Affaires étrangères, lequel continue à tenir un discours presque favorable au gouvernement de Belgrade qui met sur les routes les réfugiés dont il est question.

Dans ce débat, je ne demande pas que l'on s'efforce de comprendre les migrations africaines mais que l'on essaie au moins de se pencher sur cette migration simple qui arrive chez nous, par un certain nombre de circuits, en moins de deux heures d'avion. Je crois qu'il serait relativement facile de trouver des solutions à ce problème. Il est quand même fou de constater que, finalement, les États-Unis sont les seuls à formuler des propositions à cet égard alors qu'il est établi depuis longtemps qu'il serait nécessaire de mettre en œuvre des solutions à l'échelon européen.

Monsieur le vice-premier ministre, je suis dubitative mais j'espère néanmoins que vous serez en mesure de proposer des solutions efficaces lors de la prochaine réunion du Conseil, à moins que la présidence autrichienne ne décide d'annuler aussi cette réunion, compte tenu des difficultés.

Quelles sont, à cet égard, monsieur le vice-premier ministre, les perspectives? La Belgique, forte de son expérience en la matière, va-t-elle déposer un document définissant sa perception d'une politique européenne à la dimension des enjeux d'un monde global où, quel que soit le système, nous ne réussirons pas à imposer l'«impermeabilité»?

De voorzitter. — Het woord is aan de heer Verreycken.

De heer Verreycken (VI. Bl.). — Mijnheer de voorzitter, in gestelling tot de heer Anciaux zal ik mij wel bij het aangekondigde onderwerp houden, omdat ik het belangrijk genoeg vind. Intussen gebeurde het reeds enkele weken geleden, maar het is duidelijk dat het dramatische gevolg van de uitwijzing van de uitgeprocedeerde Sémira Adamu niemand onberoerd laat. Ik heb in de Senaat reeds enkele malen verklaard dat geen enkele denkwijze, geen enkel idee, geen enkel product van de geest ook maar één mensenleven waard is. Ik blijf erbij dat mijn pleidooien voor de absolute van het recht op leven niet afhankelijk zijn van iemands ras, afkomst, filosofische of politieke overtuiging.

Onmiddellijk na het drama heeft de regering een reeks maatregelen aangekondigd die zouden tegemoetkomen aan de aanbevelingen van de Senaatscommissie inzake het asielbeleid. Dat is eigenaardig, want niet het asielbeleid, maar wel het uitwijzingsbeleid moest worden geëvalueerd. Volgens de regeringsnota van 3 oktober wordt dat uitwijzingsbeleid — met een zeer sterk germaans — niet «in vraag gesteld». Dat uitwijzingsbeleid zal steeds uitvoerders nodig hebben, die het vertrouwen moeten kunnen blijven genieten van de mensen die de richtlijnen en opdrachten geven en de belangrijkste schakel daarin is, volgens mij, de vice-eerste minister.

Wat kan de vice-eerste minister doen om de rijkswacht te steunen bij het vervullen van de taken die onder meer hij haar heeft opgelegd voor het uitwijzen van uitgeprocedeerde asielzoekers? Zal de vice-eerste minister de rijkswacht verdedigen, ook wanneer zij in dit kader opdrachten uitvoert die minder populair zijn? Uit het antwoord op de vraag om uitleg in verband met de wapens heb ik reeds geleerd dat ik hiermee eigenlijk naar de bekende weg vraag. Ik kan alleen maar vaststellen dat de vice-eerste minister de uitvoerders helemaal niet in de steek wil laten, maar wel degelijk de intentie heeft achter zijn mensen te blijven staan. Dat siert hem.

In de marge van deze vraag kreeg ik ook graag een kleine verduidelijking bij de reeds aangehaalde regeringsnota. Daarin staat: «Het rijkswachtdetachement wordt kwalitatief versterkt.» Daarop volgt de mededeling dat hiervoor «bijkomende personeelsleden» worden toegekend. Ofwel is de versterking kwantita-

tief, ofwel is ze kwalitatief. Graag kreeg ik op dit punt verduidelijking, want het is in ieders belang dat een nota zo klaar mogelijk is.

Na het overlijden van Sémira Adamu werden wij geconfronteerd met een minister van Binnenlandse Zaken die zich tegenover de pers van zijn meest emotionele zijde toonde. Kort daarna gaf hij zijn opdracht terug aan de Koning, maar eerst had hij nog wel de deuren van 127bis opengezet. Blijkbaar gebeurde dit onder het motto: «Duik maar onder, mensen, mijn opvolger zal het wel oplossen.» Bij de tijdelijke sluiting van 127bis werden immers mensen op straat gezet met enkel maar een bevel tot het verlaten van het grondgebied of een opdracht zich opnieuw aan te melden. De vice-eerste minister weet dat dit *de facto* neerkomt op een «bevel tot onderduiken in de illegaliteit». Zal de vice-eerste minister ervoor zorgen dat de uitvoering van een bevel tot verlaten van het grondgebied, niet meer wordt overgelaten aan de inspiratie van de betrokkenen? Is het niet beter de mensen die een dergelijk bevel moeten krijgen, in groepsvluchten van het grondgebied te verwijderen?

Tijdens de commissievergadering die plaats had onmiddellijk na het overlijden wees ik de vorige minister reeds op de verantwoordelijkheid van externe ophitsers, *in casu* het reeds vernoemde Collectief. Iedereen weet dat dit een PVDA-mantelorganisatie is en dat het Collectief ook verantwoordelijk was voor de inbraak in 127bis en voor het nagenoeg slopen van het nieuwe opvangcentrum in Vottem. Men weet ook dat het Collectief tijdens de speciale commissievergadering manifesteerde in de neutrale zone en zelfs tot in de gangen van het Parlement geraakte, vergezeld van een groep «nuttige idioten», zoals Lenin het uitdrukt, die helemaal niet wisten dat ze gemanipuleerd werden. Mag ik erop wijzen dat ik een tweetal jaar geleden een poging heb ondernomen om bloemen neer te leggen aan de ingang van het Parlement en acht uur in de rijkswachtcel heb doorgebracht? Ik vraag mij af hoeveel mensen die hier in de gangen van het Parlement hebben gemanifesteerd, kennis hebben gemaakt met een rijkswachtcel en hoe lang ze er moesten blijven.

Ik denk dat er hier met twee maten en twee gewichten wordt gemeten, naargelang men emoties bespeelt of niet.

Ondertussen werden mijn opmerkingen over ophitsing vanuit onverdachte hoek bevestigd, met name door almoezenier Boon. Hij verklaarde dat de «goedlachse en luisterbereide» Sémira zich pas afsloot voor elke redelijkheid als zij onder invloed kwam van het Collectief.

Wat werd reeds ondernomen om het Collectief ter verantwoording te roepen? Welke maatregelen zullen worden getroffen om het optreden van deze ophitsers onmogelijk te maken? Zij zijn ongetwijfeld de hoofdoorzaak van het verzet van uitgeprocedeerden tegen legale uitwijzingen.

Bij de incidenten te Vottem werd door het Collectief en de manipulerende PTB-ers gedurende twee uur slag geleverd met de rijkswacht. Nogal wat media schreven en beweerden dat «de rijkswacht geweld gebruikt tegen de manifestanten». Uit de gegevens bleek evenwel dat de manifestanten stenen en stukken metaal als projectielen gebruikten. Geen enkele manifestant werd gekwetst. Achtentwintig rijkswachters werden gewond, waarvan drie ernstig. Wie gebruikte geweld tegen wie? Ik verkies een waterkanon boven stenen en stukken metaal. De verantwoordelijkheid moet worden vastgelegd.

Zal de schade aan het centrum in Vottem worden verhaald op de aanstokende PTB-ers? Zullen de gekwetste rijkswachters door hun minister worden gesteund bij hun vraag om de PTB-ers ter verantwoording te roepen?

De Vlaams Blok-voorstellen tot het organiseren van afzonderlijke groepsvluchten naar de landen van herkomst van uitgeprocedeerden of naar veilige cultuurverwante buurlanden werden steevast als onmenselijk, barbaars en strijdig met de mensenrechten bestempeld. Mijn voorstel van enkele jaren geleden om een lijst aan te leggen met veilige landen werd in de Senaat afgewezen, meer zelfs, het beleid werd als alleen zaligmakend voorgesteld. Nochtans was het dit beleid, en niet onze voorstellen, dat tot de dood van Sémira Adamu en tot het op straat zetten van hele gezinnen leidde, als betrof het «groot huisvuil».

Zal de vice-eerste minister de voorstellen tot het organiseren van groepsvluchten overwegen waarbij verzet zinloos zal zijn omdat «dure passagiers» zich niet meer kunnen ergeren waardoor uitwijzing onmogelijk wordt?

Een laatste opmerking betreft de situatie van de gesloten centra. Uit een opiniepeiling in *Le Soir* bleek dat 61 % van de Walen pleiten voor een wijziging van het «inhumane beleid». Slechts 44 % van de Vlamingen was dezelfde mening toegedaan. Walen zouden dus veel meer «hart» voor de opvang van asielzoekers hebben. Ik neem aan dat zij dat «hart» ook zullen laten spreken bij de oprichting van nieuwe centra. Zij kunnen alvast de 840 bijkomende plaatsen waarvan sprake is in de regeringsnota opeisen voor Wallonië. Het zal dan niet meer nodig zijn dat Waalse PTB-ers betogen van Brugge tot Merksplas en Steenokkerzeel. Nu wordt de opvang enkel en alleen in Vlaanderen georganiseerd, in datzelfde Vlaanderen dat volgens de opiniepeiling in *Le Soir* als harteloos wordt bestempeld. Tenzij de Waalse «verdraagzaamheid» vertaald moet worden als «schijnheiligheid», kan de vice-eerste minister er dan voor zorgen dat in Vlaanderen twee centra worden gesloten en in Wallonië, naast Vottem, twee nieuwe centra worden opgericht.

Zo kan de vice-eerste minister zich, na zijn overstap naar de federale regering, opnieuw inschrijven in het federale pariteitsdenken. Als hij deze laatste suggestie uitvoert kan elke gemeenschap haar eigen groot hart laten zien.

De voorzitter. — Het woord is aan vice-eerste minister Van den Bossche.

De heer Van den Bossche, vice-eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken. — Mijnheer de voorzitter, in het geheel van het asielbeleid is de problematiek van de illegaliteit zonder twijfel een heel belangrijk element. Over de oorzaak hiervan wil ik mij hier niet moe maken, het een zal allicht wel tegelijk oorzaak en gevolg zijn van het andere. Feit is dat deze illegaliteit ondertussen, zonder een exact cijfer te kunnen noemen, toch meerdere duizenden betreft en dat zij heel vaak gepaard gaat met, in het beste geval, illegale tewerkstellingscircuits en in het slechtste geval, een zekere mate van criminaliteit. De aanwezigheid van een grote groep illegalen is daarom zonder twijfel negatief voor het functioneren van de maatschappij. Op dit punt ben ik het volkomen eens met de heer Anciaux.

Een tweede vraag betreft het effect van het overheidsoptreden in deze kwestie. Bij een niet-optreden, een langdurig niet-optreden of een niet snel genoeg optreden, zal de overheid vroeg of laat de gevolgen van haar eigen fouten onder ogen moeten zien. Dat lijkt mij onbetwistbaar. Daarom moeten de gevolgen van de wet der traagheid, die in deze materie tot 1993 gold, vandaag worden weggewerkt door een regularisatiemogelijkheid, zoals in de nota wordt beschreven. Ik heb begrepen dat de heer Anciaux niet pleit voor een algemene regularisatie. Ook daarover zijn we het duidelijk eens. Wij moeten inderdaad opletten wat men doet met een regularisatiebeleid. In de wereld van de asielzoekers gaan de berichten nu eenmaal zeer snel, te meer daar er heel vaak filières in het spel zijn. Wanneer verscherpte controles worden uitgeoefend in de haven van Oostende, dan wordt de aanvoer snel verschoven naar andere havens, naar Duinkerke, Zeebrugge of waar elders.

Met een uitgebreid regularisatiebeleid mag men bijna zeker zijn dat er heel snel een hausse volgt van mensen die hier soelaas zoeken. Dat is een vicieuze cirkel. Ik ben het met de heer Anciaux in grote mate eens dat wij over dit alles een debat moeten voeren, maar voor mij staat vast dat we daarin een evenwicht moeten zoeken tussen enerzijds het erkennen van de economische grondslag van de migratiebeweging — we zijn het er allicht ook over eens dat die ligt in de economische ongelijkheid — en anderzijds het zich realiseren dat wij die economische problematiek niet oplossen door iedereen binnen te nemen. Dat is de vreselijke kwadratuur van de cirkel. Vanuit een menselijke benadering en een begrip voor de economische grondslag zouden wij een grote migratie kunnen aanvaarden, maar dit zou dan weer tot gevolg hebben dat wij met zo'n grote getallen worden geconfronteerd dat dit weer niet meer aanvaardbaar is, zowel omwille van de beperktheid van ons grondgebied als van het grote aantal asielzoekers dat zich dan zal aanbieden.

Het beleid moet tussen de twee in laveren. Dat moet daarom noodzakelijk in zekere mate ook restrictief zijn. De heer Verreycken heeft natuurlijk gelijk dat er af en toe neen moet worden gezegd en dat die neen ook moet worden ten uitvoer gebracht. Hierbij kan soms een beroep gedaan worden op de sterke arm der wet en kan een zekere mate van geweld soms nodig zijn. Het asielbeleid fundamenteel veranderen lijkt mij niet mogelijk. Ik maak mij sterk dat de nota in een debat daarover in grote mate overeind zal blijven, wat niet belet dat ik een groot voorstander ben van een debat, al was het alleen maar om alles nog eens netjes op een rij te zetten. In het verhaal zijn er *ceux qui ont du cœur et les autres*. Ik zal dan wel tot *les autres* behoren, maar dat is niet de essentie van de zaak. Het is goed dat het Parlement daarover op geregelde tijdstippen kan discussiëren.

Ik heb in de commissie gezegd, en ik blijf erbij, dat ik niet wacht op een Europees akkoord om iets te doen voor het B-statuuut. Ook voor de Bosniërs bestond er destijds geen Europees akkoord. Er was alleen een overeenkomst tussen enkele landen. Voor de Kosovaren wil ik op dezelfde manier tewerkgaan. Ik moet wel een aantal landen achter mij krijgen want alleen is het onbegonnen werk. Voor een B-statuuut is het aangewezen in Europees verband te werken.

Ik voeg er onmiddellijk aan toe dat er een verscherpt onderzoek moet komen teneinde uit te maken wie er echt Kosovaar is. Ik stel vast dat een niet-onaardig aantal Albaniërs of Macedoniërs even in de huid van een Kosovaar kruipen omdat dit op het ogenblik goed uitkomt.

Ik ben het volledig eens met de opmerkingen betreffende netwerken in mensenhandel en vrouwenhandel. Wat mij van in het begin geschokt heeft en wat mij meer en meer schokt naarmate er meer details naar boven komen, is dat men in de zaak Sémira Adamu de daden van bepaalde personen onmiddellijk als misdrijven kwalificeert alhoewel het onderzoek daarvoor niet voldoende gevorderd is, maar vooral dat niemand zich heeft afgevraagd of er hier geen sprake is van een vorm van mensenhandel.

Volgens de gegevens waarover ik nu beschik meen ik te mogen zeggen dat de commissaris-generaal gelijk heeft wanneer hij zegt dat het verhaal van Sémira niet geloofwaardig was. De heer Boon heeft dat trouwens bevestigd. Alles wijst erop dat er hier geen sprake was van een gedwongen huwelijk, maar dat het ging om een slachtoffer van mensenhandel.

Na het overlijden van Sémira doken er verwanten op uit Italië die geen echt naaste verwanten waren zoals ze beweerden, maar die wel hetzelfde verhaal vertelden als Sémira. Het blijkt nu dat die personen bekend staan omwille van misdrijven die ze hebben gepleegd die in verband kunnen worden gebracht met drugshandel en prostitutie. Dit bewijst dat mensenhandel een van de essentiële elementen is.

Mensenhandel steunt op miserie. Dat is vreselijk. In vele gevallen drijven de dramatische economische toestanden in een land de mensen ertoe hun laatste jeton in te zetten en hun geluk elders te gaan zoeken. Daarmee geld verdienen, is een van de meest verwerpelijke vormen van uitbuiting. Ik kan hierin de verontwaardiging van de procureur des Konings van Brugge volgen, alleen durf ik mij niet uitspreken over woorden die ik hem niet heb horen uitspreken. Ik ken hem als een voorzichtig man en ik kan bijgevolg nauwelijks geloven dat hij zou gezegd hebben dat er bij de overheid niemand wakker ligt van mensenhandel.

Er worden telkens nieuwe initiatieven genomen en er zijn al heel wat filières opgerold. Onlangs heb ik er in een gesprek, waarover ik nu nog niet veel kan zeggen, nog op aangedrongen om een bepaalde actie op een andere manier te voeren zodat ook daar filières kunnen worden onderkend. Misschien moeten in de toekomst andere klemtonen worden gelegd. Wij hebben hier te maken met een slingerbeweging. Op een bepaald ogenblik waren de filières erg *en vogue*, daarna kwam er de individuele aanpak in de hele asielkwestie. Er werden allerlei maatregelen genomen die inspeelden op de individualiteit en op de snelheid van het afhandelen van de asielaanvraag, maar die het zoeken naar filières een beetje op de achtergrond hebben geduwd.

Ook ik heb gelezen over de gevallen in Antwerpen waarnaar werd verwezen. Ik wil hierover graag concrete gegevens. Dan pas kan ik een beslissing nemen. Ik sluit niet uit dat dergelijke zaken

zijn gebeurd. We hebben immers te maken met een korps van 18 000 manschappen en een korps van 19 000 manschappen. In totaal gaat het dus om 37 000 man. Elk groot bedrijf weet dat er onder het personeel 5 % rotte appels zijn. In dit geval gaat het dan natuurlijk wel om 1 850 personen, hetgeen toch wel veel is. Bovendien worden deze mensen bij zeer gevoelige acties ingezet en springen zij daardoor meer in het oog. Wanneer iemand van dergelijke zaken weet heeft, moet hij die onmiddellijk signaleren. Ik nodig de senatoren dan ook uit om mij de concrete gegevens waarover zij beschikken te overhandigen zodat ik werk kan maken van een onderzoek en een eventuele klacht. Tegenover dergelijke voorvallen mogen wij geen slappe houding aannemen. Wanneer dergelijke uitwassen worden ontdekt, moeten meerderheid zowel als oppositie, de handen in elkaar slaan en streng optreden. Zulke zaken wakkeren de immigratie en de mensenhandel immers alleen maar aan.

Wat de DVZ betreft wil ik de heer Verreycken erop wijzen dat er in de nota wel degelijk moest staan «kwantitatief en kwalitatief». De DVZ moet meer manschappen en middelen krijgen. Bovendien meen ik dat de dienst nood heeft aan een beter management. Het valt mij op dat de dienst te zeer wordt geleid vanuit de filosofie dat men wenst te spreken over de karakteristieken van elke boom, maar dat men niet moet vragen hoe het bos er uitziet. In het management volstaat het snoeien van alle bomen niet om een mooi bos te krijgen. Om een mooi bos te krijgen moet men in de eerste plaats «bosdenken» en moet men een globaal concept hebben. Eens dat het geval is, zullen anderen wel voor de bomen zorgen.

Dat is nu juist het probleem van de DVZ. Daarom meen ik dat de bijzondere commissaris die zal worden aangesteld, zich specifiek met het management zal moeten bezighouden. Ondertussen zal ik volgende week een initiatief nemen teneinde ervoor te zorgen dat binnen vier of vijf weken een firma kan worden aangeduid die eindelijk de informatica-architectuur van die dienst kan bepalen. Er wordt immers nog middeleeuws gewerkt. Er staan weliswaar verschillende computers, maar er is geen architectuur van de informatica. Er is niets ergers dan computers naast mekaar te zetten zonder dat ze in een globaal informaticasysteem worden ingepast.

De senatoren hebben gelijk wanneer zij beweren dat er meer landfiches moeten worden gebruikt. Er is te weinig gebruik gemaakt van de informatie waarover het ministerie van Buitenlandse Zaken kan of moet beschikken.

Ik neem het niet dat personen inlichtingen worden verschaft of op het verkeerde been worden gezet. Ik nodig de senatoren uit mij ook hierover informatie te verstrekken. Mijn lange carrière als advocaat heeft mij echter ook één ding geleerd: de eerste persoon aan wie men geen geloof moet hechten, is de eigen cliënt. Alleen als hiervan wordt uitgegaan, kan hij goed worden verdedigd. Ik heb dikwijls meegemaakt hoe ik met veel overtuiging werd voorgelogen. Dit kon mij feitelijk weinig schelen, maar wie niet wantrouwig is, is een zeer slecht advocaat. Ik huiver bij de evolutie waarbij de pers alles overneemt wat door iemand wordt beweerd, het liefst als deze persoon nogal onbeduidend is. Ik denk altijd *cui prodest crimen*. Als er enige mogelijkheid is dat er iemand beter wordt door te liegen, dan ben ik dubbel zo wantrouwig.

De migratieambtenaren zijn een ander probleem. Zij gaan enkel mee om aan de trap van het vliegtuig de papieren te controleren. Zij halen de personen zonder of met valse papieren er uit. Dit is een zuiver technische controle.

Deze werkwijze heeft uiteraard enkel een invloed op het aantal asielzoekers dat ons land via Zaventem binnenkomt. Het aantal personen dat uit West-Afrika komt is relatief gering.

De voorzitter. — Het woord is aan de heer Anciaux.

De heer Anciaux (VU). — Beschikken over de juiste documenten is geen absolute vereiste voor het bekomen van het statuut van politiek vluchteling.

De heer Van den Bossche, vice-eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken. — Daarmee ben ik het eens. Dit is het enige zwakke element in deze regeling, die voor de rest vele voordelen

biedt. Ik wil deze uitspraak echter nuanceren. Een politiek vluchteling vertrekt waarschijnlijk niet vanuit de luchthaven van zijn eigen land.

Wij moeten toegeven dat er een beroep wordt gedaan op de rijkswacht wanneer men wordt geconfronteerd met moeilijke omstandigheden. Ik heb twee uitvoerige gesprekken gevoerd met de mensen die in Zaventem instaan voor het werk. Ik durf niet beweren dat wij hier te maken hebben met mensen die zich onttrekken aan het gezag.

De vertaling van het begrip «geweld» als «contrainte» in plaats van als «violence» sluit niet uit dat het noodzakelijke gebruik van geweld bij het uitvoeren van een bevel altijd een zeer precair middel is. Op dit vlak zal bijkomende vorming worden verstrekt. De principes en de praktijk moeten in deze aangelegenheid met elkaar in overeenstemming worden gebracht. Wij mogen echter geenszins de illusie koesteren dat geweld in alle omstandigheden kan worden vermeden.

J'en viens à la demande d'explications de Mme Lizin. La présidence autrichienne a effectivement émis une note sur la politique d'asile et la presse en a abondamment parlé. Les réactions négatives furent très nombreuses à l'égard de ce document.

Le 14 septembre, les directeurs des différents pays se sont réunis et ont largement relayé ces critiques, à l'exception du Luxembourg. Pour sa part, la Belgique faisait partie des pays ayant le plus vivement critiqué la position de l'Autriche. Cette dernière a alors retiré sa note. Celle-ci contenait tellement d'éléments inacceptables qu'une discussion était presque impossible. Sa philosophie ne correspondait ni à la mienne ni à celle de la Belgique.

Un Conseil informel est prévu les 29 et 30 octobre à Vienne. Il n'est pas exclu que d'ici là, la présidence autrichienne rédige une nouvelle note et l'inscrive à l'ordre du jour du Conseil. Mais si l'Autriche ne revoit pas sa position, je ne la suivrai pas.

De rijkswacht geeft soms de indruk dat de politieke wereld het kind met het badwater weggooit. Als er fouten gebeuren, moeten ze worden gesanctioneerd. Daarvoor zullen wij het strafonderzoek afwachten.

Toch moeten wij ook aan *damage*-controle doen. De politieke verantwoordelijken moeten durven toe te geven hoeveel fouten er gebeuren op het aantal inzetten, waaronder bijzonder precaire. De performance van de rijkswacht is als korps tot op heden meer dan behoorlijk, wat evenwel niet betekent dat ik elke daad goedkeur.

Wanneer ik echter elke daad ga afkeuren komen wij in een onmogelijke situatie terecht, waarbij rijkswachters niet meer durven op te treden. Niets is moeilijker dan koelbloedig blijven in precaire omstandigheden, terwijl de reactie op een aantal daden is gekend. Het verlies van zelfvertrouwen brengt de facto mee dat slechter wordt gepresteerd, al is het door het niet-stellen van een noodzakelijke daad, wat op zijn beurt zware gevolgen kan hebben. Bijgevolg moeten we onze woorden wikkelen en wegen. Ik betreur het dan ook dat vaak al te gemakkelijk wordt gesproken over een Staat in een Staat. Dit klinkt weliswaar mooi en komt goed over bij de pers, maar politici moeten hun verantwoordelijkheid op zich nemen en zich genuanceerd uitlaten.

Wat in de week na het overlijden van Sémira Adamu is gebeurd namelijk het openzetten van *127bis* betreur ik en vind ik niet onmiddellijk het juiste signaal. Men mag echter niet vergeten dat de bevoegde minister op dat ogenblik ontslagnemend was. Ik verschil in die zaak van mening met mijn kabinet dat nog groten-deels dit van mijn voorganger is, maar alleszins ben ik van oordeel dat paniek te veel op de beslissing heeft gewogen.

Tot op heden heb ik geen beslissing genomen met betrekking tot groepsvluchten. Technisch hebben dergelijke vluchten trouwens weinig nut, want de grote groep afgewezen asielzoekers, voornamelijk uit Oost-Europa, gaat vrijwillig terug. Het probleem doet zich eerder voor met een kleiner aantal asielzoekers uit verschillende Afrikaanse landen.

Essentieel is de vraag of wij ervoor kunnen zorgen dat degene die het land moet verlaten dat ook effectief doet. Dit verdient een grondig onderzoek. Het volstaat immers niet mensen het bevel te geven het land te verlaten als dit achteraf niet wordt opgevolgd,

wat uiteraard sterk verband houdt met het probleem van de illegaliteit. Hieraan moet dan ook bijzondere aandacht worden besteed.

Wat het zogenaamde Collectief betreft, werden in het verleden reeds maatregelen genomen. De personen, aangehouden bij een actie op 21 juli 1998, worden vervolgd, evenals de personen betrokken bij een overvalactie op een wagen van de Dienst vreemdelingenzaken.

Wat Vottem betreft, heeft de rijkswacht geen geweld gebruikt. De journalist die het tegendeel schrijft, liegt.

Enkele dagen voordien was er een speciaal overleg tussen de rijkswacht en mijzelf over de te volgen gedragslijn. Er werd overigens ook verschillende keren van gedachten gewisseld met de burgemeester van Luik. Van het begin af aan heb ik aangedrongen op een defensieve aanpak, ook al was dat in de gegeven situatie bijzonder moeilijk. De beveiliging van het gesloten centrum te Vottem is immers opgevat om te beletten dat wie zich binnen bevindt, buitengeraakt. Op de omgekeerde beweging is het centrum niet voorzien. Vandaar werden Friese ruiters rond het gehele complex opgesteld. Deze defensieve strategie had echter een belangrijk nadeel: de rijkswachters raakten makkelijker gekwetst. Twee à drie rijkswachters hebben ernstige kwetsuren opgelopen, een aantal anderen raakten licht gewond. De opstelling was dus volkomen defensief en wie het omgekeerde vertelt, spreekt de waarheid niet.

Zondagavond werden beelden van de incidenten uitgezonden. Als er beelden zijn, is het ook mogelijk om personen te identificeren. Ik heb de rijkswacht de opdracht gegeven om, als er identificatie mogelijk was, ook vervolging in te stellen. Ik weet niet hoe ver het inmiddels met de analyse van de beelden staat, maar de minister van Justitie en de rijkswacht wachten nu op mijn kabinet om verslag uit te brengen over de stand van zaken. Samen met de minister van Justitie wil ik de rijkswacht de nodige garanties geven dat er gevolg zal worden gegeven aan de processen-verbaal die zij met behulp van de beelden zullen opstellen, en dat er vervolging zal worden ingesteld. Als de vervolging het mogelijk maakt personen in beschuldiging te stellen en vervolgens te veroordelen, dan kunnen de Staat en de rijkswacht zich burgerlijk partij stellen en schadevergoedingen vorderen.

Zeker na de acties waartoe sommige mensen gisteravond hun toevlucht hebben genomen, ben ik van oordeel dat het hier niet langer gaat om het beoefenen van de vrije meningsuiting, maar wel om het bewust aanrichten van vernielingen. Wie een elektriciteitscabine misschien niet saboteert, maar toch ernstig beschadigt, speelt met vuur. De gevolgen hiervan zijn niet te overzien, niet alleen voor het betrokken centrum, maar ook ver daarbuiten. Wanneer in een volledig bezet centrum paniek zou ontstaan, is een drama immers niet denkbeeldig.

Ik zal niet langer dulden dat de rijkswacht zich bij het aanzien van dergelijke daden defensief opstelt met waterkanonnen. Zo mild als ik wil zijn voor wie de vrijheid van meningsuiting verdedigt, zo weinig mild wil ik zijn voor de daders van dergelijke daden. Zoals ik aan de rijkswacht heb meegedeeld, moeten die wandaden justitieel kunnen worden vervolgd.

Het is uiteraard moeilijk om mensen uit te zetten op een lijnvlucht. Ik zou ze echter geen dure passagiers willen noemen, dat is wat te gemakkelijk. Als de vraagsteller morgen naar Afrika afreist, zal hij ook een ticket moeten kopen en dat is nu eenmaal niet zo goedkoop. Uitgewezen personen zitten wel op de laatste rij en dat is nu niet bepaald de eerste klas of de *business class*.

Problemen kunnen uiteraard rijzen, wanneer de uitgewezene naast gewone burgers plaatsneemt, die niet weten wat er gaande is en dus makkelijk verontwaardigd zijn. Dat is logisch. Verder bevindt de uitgewezene zich vaak in het gezelschap van landgenoten en dan ontstaat er wel eens een vanuit menselijk oogpunt begrijpelijke solidariteit, die de situatie moeilijk beheersbaar maakt.

Sinds het Collectief tegen de uitwijzingen een scherpere rol is gaan spelen — en daarin kan ik de vraagsteller volkomen bijtreden — worden uitgewezenen meer dan voordien aangezet weerstand te bieden tot in het vliegtuig. Hierdoor is de problematiek alleen maar moeilijker geworden.

De voorzitter. — Het woord is aan de heer Verreycken.

De heer Verreycken (VI. Bl.). — Mijnheer de voorzitter, gewoonlijk is het bedanken van een minister voor zijn antwoord een loutere formaliteit. Deze keer is mijn dank aan de vice-eerste minister echter geen formaliteit. Mijn dank is oprecht, want ik heb op de meeste van mijn vragen een antwoord gekregen dat rechtstreeks aansluit bij wat ik bedoelde en helemaal niet strijdig is met mijn intenties.

Ik wil nog één vraag hernemen, die ook door collega Anciaux werd gesteld, namelijk over de samenwerking met het departement van Buitenlandse Zaken. De vice-eerste minister heeft zelf verwezen naar netwerken. Intussen is gebleken dat onder andere mevrouw Adamu maanden in Lagos heeft verbleven, om van daaruit naar de Togolese hoofdstad Lomé te gaan en daar rustig het vliegtuig naar België te nemen. Hier heeft ze dan politiek asiel gevraagd. Nogal wat mensen vermoeden dat Lagos-Lomé-Brussel een van de filières is. Aangezien het kabinet van Binnenlandse Zaken in Lagos of Lomé geen inspecties kan uitvoeren, vraag ik me af of het niet aangewezen is een intense samenwerking met Buitenlandse Zaken te organiseren. Misschien kunnen consuls, ereconsuls of anderen ter plaatse de zaken inspecteren en eventueel ingrijpen als er sprake is van netwerken. Dergelijke netwerken zijn immers zeer storend voor hen die echt om politieke redenen asiel zoeken, en moeten daarom worden vernietigd. Dat kan het best gebeuren aan de bron, in een samenwerking tussen degenen die de mensen ontvangen en het misdrijf vaststellen, en degenen die de situatie ter plaatse kennen.

De voorzitter. — Het woord is aan vice-eerste minister Van den Bossche.

De heer Van den Bossche, vice-eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken. — Mijnheer de voorzitter, dit probleem heeft juist ten grondslag gelegen aan de beslissing om de heen- en terugreis van migratie-ambtenaren zo veel mogelijk met hetzelfde vliegtuig te laten gebeuren. Indien dat niet kan, wordt hun verblijf in het land thans zo sterk mogelijk beperkt. Wij hebben deze beslissing genomen omdat corruptie in een aantal landen zowat tot een nationale deugd is verheven. Bovendien schrikken bendes die zich schuldig maken aan mensenhandel, er niet voor terug geweld te gebruiken tegen al wie die mensenhandel probeert te verhinderen. Niet zo lang geleden is er op die manier een Duits slachtoffer gevallen, brutaal vermoord door een bende. Het zou natuurlijk ideaal zijn consuls ter plaatse in te schakelen, maar ik geef eerlijk toe dat ik hen daarmee niet durf te belasten, want de dag dat ze deze taak ernstig beginnen uit te voeren, hebben ze geen twee maanden meer te leven. Ook hiermee moeten we dus rekening houden.

Vanuit eenzelfde bezorgdheid werd trouwens bepaald dat de migratie-ambtenaar onderaan de trap van het vliegtuig zijn controle moet uitvoeren. Dit zijn zeer moeilijke werkomstandigheden, maar op die manier bevindt hij zich op internationaal gebied en staat hij niet bloot aan duidelijk corrumperende elementen die in het luchthavengebouw aanwezig zijn.

De voorzitter. — Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

DEMANDE D'EXPLICATIONS DE M. DESTEXHE AU MINISTRE DE LA FONCTION PUBLIQUE SUR «LE BERLAYMONT»

VRAAG OM UITLEG VAN DE HEER DESTEXHE AAN DE MINISTER VAN AMBTENARENZAKEN OVER «HET BERLAYMONT-GEBOUW»

M. le président. — L'ordre du jour appelle la demande d'explications de M. Destexhe.

La parole est à M. Destexhe.

M. Destexhe (PRL-FDF). — Monsieur le président, le dossier du Berlaymont est un dossier qui me tient à cœur puisque je vous ai déjà interpellé à plusieurs reprises sur ce sujet.

Depuis mars 1998, peu d'informations nouvelles sont apparues dans la presse sur le chantier du Berlaymont. On peut dire que les derniers problèmes liés au désamiantage ont suscité certaines réactions.

En effet, fin octobre 1997, à la suite des révélations de la revue *Incidences* mettant directement en cause les ministres en charge du dossier de désamiantage du bâtiment et révélant un rapport dans lequel différentes mesures auraient été truquées et d'autres dissimulées aux autorités, le bourgmestre de la ville de Bruxelles, M. de Donnée, a dû ordonner la mise sous scellés du chantier et a demandé une expertise sur le fonctionnement de ce dernier.

Lors du Conseil des ministres de la semaine suivante, c'est-à-dire celui du 7 novembre 1997, les ministres ont approuvé un projet d'arrêté royal relatif à la limitation de la mise sur le marché et l'emploi de certaines substances et préparations dangereuses, à savoir l'amiante. Ce projet vise à transposer en droit belge la directive européenne 91/659/CEE du 3 décembre 1991.

Plus tard, en janvier 1998, la Belgique approuve, via son Conseil des ministres, un projet d'arrêté royal relatif à l'amiante et aux produits renfermant de l'amiante. Ce projet interdit totalement la mise sur le marché et l'utilisation de toute fibre d'amiante. Des dérogations temporaires seront cependant prévues pour les domaines où des produits de substitution n'existent pas encore, c'est le cas pour l'amiante chrysotile.

Le 4 mars 1998, Didier Reynders, chef du groupe PRL-FDF à la Chambre, interrogeait M. Jan Peeters sur l'idée qui avait été lancée de mettre sur pied un inventaire des immeubles contenant de l'amiante. Le secrétaire d'État à l'Intégration et à l'Environnement lui répondait, je cite : « Quant à l'inventarisation et au planning, le pouvoir fédéral les confie à la Régie des Bâtiments qui relève du ministre Flahaut. »

Pouvez-vous me dire, monsieur le ministre, où en est cet inventaire ? Comment avez-vous procédé ?

En ce qui concerne le dossier du chantier du Berlaymont, à la suite de la demande de M. de Donnée, début mars 1998, l'entreprise Battelle remet son rapport. D'après celui-ci, « le chantier du Berlaymont ne met pas en danger la santé de la population vivant ou travaillant dans son voisinage ». L'entreprise fait aussi une série de recommandations et de propositions pour diminuer les risques d'incidents.

Pouvez-vous nous dire si toutes les mesures préconisées par l'entreprise Battelle ont été prises afin de respecter les différentes recommandations ?

Lors de ma dernière demande d'explications en octobre 1997 vous m'aviez fourni un planning du chantier pour les prochains mois. La fin du désamiantage grossier était prévue pour le 1er mars 1998 — avec une pénalité de trois millions de francs par jour de dépassement — et l'achèvement du désamiantage fin était fixé au 1er juin 1999. Ce planning a-t-il été respecté ?

Quand vont commencer les travaux de rénovation et pourront-ils être terminés comme prévu en 2001 ?

Quel a été le coût total des travaux de désamiantage ? Pouvez-vous nous donner des détails pour les gros postes du chantier ?

Je suppose que le montant prévu au départ de 3,6 milliards est largement dépassé, d'autres frais étant intervenus. Combien ont coûté les négligences au niveau de la gestion de ce chantier ?

Enfin, en 1991, 3 000 fonctionnaires européens quittent le bâtiment du Berlaymont. L'État belge paie deux milliards pour le déménagement et le réaménagement des bureaux. Toutefois — selon mes informations — le bail se termine fin 1999. Or, à cette date, les travaux de rénovation ne seront pas terminés. Où iront alors tous les fonctionnaires ? Qu'avez-vous prévu pour leur relogement ? Quel est le montant exact du surcoût de la mesure de location ?

Quelle est l'attitude officielle de la Commission européenne vis-à-vis du chantier du Berlaymont ?

Les autorités européennes sont-elles satisfaites de leur coopération avec les autorités belges ? Ne commencent-elles pas à être irritées par la durée de ce chantier ?

M. le président. — La parole est à M. Flahaut, ministre.

M. Flahaut, ministre de la Fonction publique. — Monsieur le président, je ne doute pas que l'honorable membre ait à cœur le dossier du Berlaymont. C'est aussi mon cas.

Avant de fournir les réponses à ses nombreuses questions, il me paraît nécessaire d'apporter les précisions suivantes.

En ce qui concerne les arrêtés royaux relatifs à l'amiante qui sont évoqués par l'honorable membre, je tiens à préciser qu'ils ne sont pas une conséquence directe du chantier du désamiantage du Berlaymont.

La première question a trait à l'inventaire de l'amiante dans les bâtiments fédéraux.

Un appel d'offres restreint, précédé d'un appel général aux candidats, a été lancé. Onze candidats ont été retenus et ont reçu le cahier spécial des charges. La date limite du dépôt des offres était le 20 janvier 1998.

Pour accélérer la constitution de l'inventaire, le marché a été subdivisé en douze lots plus un lot pour la coordination de l'ensemble.

Le 19 mai 1998, j'ai approuvé les offres retenues et les différents experts en ont été informés entre le 24 juin et le 17 juillet 1998. L'ensemble de l'inventaire, en ce compris la prise d'échantillons, sera terminé à la fin du mois de juin 1999.

Cela démontre ma volonté de faire progresser un dossier délicat et mon souci de veiller à la santé des fonctionnaires dont j'ai la charge autant que des citoyens « clients des services publics » ainsi que des habitants voisins de bâtiments fédéraux.

Les questions suivantes concernent directement le chantier même du Berlaymont. À ce sujet, je puis dire à l'honorable membre que si, depuis mars 1998, peu d'informations nouvelles sont parues sur le chantier du Berlaymont, c'est que tout y est en ordre et progresse normalement; les populations concernées sont pleinement rassurées, notamment par le biais d'une politique de communication et d'information développée par Berlaymont 2000.

Le rapport Battelle remis début mars 1998 a en effet conclu que « le chantier du Berlaymont ne met pas en danger la santé de la population vivant ou travaillant dans son entourage ». Mais il dit aussi : « La situation existante est satisfaisante voire remarquable vu la taille et la complexité du bâtiment »; « Le chantier peut aujourd'hui servir de référence en matière de précautions environnementales »; « ...Il peut soutenir la comparaison avec les chantiers de désamiantage les mieux organisés ».

À ce titre, des personnes confrontées au problème du désamiantage du Jussieu en France, sont venues voir l'organisation du chantier du Berlaymont.

Lors de la conférence de presse à la Ville de Bruxelles du 2 mars 1998, l'IBGE a déclaré que les investigations qu'il avait menées n'avaient pas montré de manipulation d'information.

Les recommandations de Battelle portaient sur des points de détails de nature à améliorer encore la situation. La plupart de ces améliorations avaient déjà été prévues par Berlaymont 2000 dans le plan de travail du désamiantage fin. Il en est ainsi du nouveau confinement, du renouvellement d'air plus important, de l'amélioration du système d'extracteurs. Ces améliorations sont aujourd'hui opérationnelles.

Les mesures d'ambiance optiques ont été doublées par des mesures électroniques et ces dispositions ont fait l'objet d'une modification du permis d'environnement.

Berlaymont 2000 a régulièrement informé les habitants de l'avancement du chantier et des résultats des mesures d'air par la voie d'un numéro vert. Depuis janvier 1997, aucun dépassement des normes de qualité d'air n'a été relevé.

Les actions d'information ont été favorablement accueillies par les comités de quartier concernés. Celui du Quartier Nord-Est écrit dans son *Infourquartier* de juin 1998 : « Autre excellente initiative du professeur Henri Vander Eycken, qui préside aux destinées de Berlaymont 2000 et qui a compris l'importance de la communication pour rassurer la population : une exposition, « Du désamiantage à la rénovation », très réussie, accessible le mercredi, de

12 à 20 heures, et le samedi de 10 à 16 heures, ou les autres jours pour les groupes, sur rendez-vous 2864628. Entrée à l'angle du rond-point Schuman et de la rue Archimède. De belles brochures y sont distribuées. Encore un bon point pour Berlaymont 2000.»

La fin du désamiantage grossier a été retardée par suite, entre autres, de la pose des scellés et d'intempéries. L'Association Delens-De Waele a demandé une prolongation de délai de 113 jours et un supplément de 661 millions.

À la suite d'une action en référé introduite par l'association Delens-De Waele, le président du tribunal de commerce a désigné un expert en date du 9 avril. L'expert a conclu à une prolongation de délai de 86 jours sur les 113 demandés, à un supplément de 279 millions sur les 661 demandés.

La prolongation de délai a reporté au 12 juin 1998 la date contractuelle d'achèvement des travaux de désamiantage grossier. L'achèvement effectif des travaux ayant été prononcé le 4 juillet 1998, 21 jours de retard ont donné lieu à une amende de 63 millions, qui ont été déduits des 279 millions de supplément accordés. Malgré le retard de la fin du désamiantage grossier, le désamiantage fin a commencé comme prévu et sera terminé en juin 1999.

Les travaux de rénovation commenceront dans certains sous-sols, en décembre 1998, et dans la tour, en juin 1999. Leur achèvement est prévu pour le dernier trimestre 2001.

Le coût des travaux de désamiantage se répartit comme suit : le désamiantage grossier de la tour s'élève à 2 214 millions; le désamiantage et le démantèlement des sous-sols, à 414 millions; le désamiantage fin de la tour — montant du marché — à 1 125 millions, ce qui représente un montant total de 3 753 millions. Je vous signale que le désamiantage fin qui coûte 1 125 millions a pour objectif d'enlever 100 kilos d'amiante dans l'ensemble du bâtiment.

À ces montants s'ajouteront les intérêts intercalaires et les frais généraux et de maîtrise d'ouvrage.

Aux termes du protocole passé le 8 juillet 1997, entre l'État fédéral, la Communauté européenne et Berlaymont 2000, l'État s'engage à couvrir les coûts du désamiantage, Berlaymont 2000 cède à la Communauté une emphytéose de 27 ans sur le bâtiment pour un prix couvrant la valeur du bâtiment avant rénovation, valeur fixée de façon définitive à 2 milliards; le coût réel des investissements de rénovation. Une option d'acquisition sur le reste de l'emphytéose — jusqu'en 2089 — est donnée par Berlaymont 2000 à la Communauté pour un euro symbolique. Le coût réel des investissements de rénovation sera celui exposé réellement à la fin des travaux de rénovation. Il est estimé actuellement à 13,1 milliards — en francs 97.

L'État fédéral donne à la commission une option d'achat sur son droit de propriété sur le bâtiment et sur son droit de propriété sur le terrain. L'État donne ces options d'achat pour un euro symbolique.

L'État continuera à payer le loyer des immeubles de substitution pendant six mois après la fin de la rénovation, à l'exception de l'immeuble Beaulieu pour lequel l'État payera le loyer durant 18 mois après la fin de la rénovation. Le loyer des immeubles de substitution s'élève à 1 milliard 500 millions par an, dont 450 millions pour le Beaulieu.

L'attitude « officielle » de la Commission européenne vis-à-vis du chantier du Berlaymont s'exprime par l'engagement qu'elle a pris — selon les termes du protocole — de réoccuper le bâtiment une fois le désamiantage et la rénovation menés à bien.

Des représentants de la Commission suivent le projet et ont exprimé régulièrement leur satisfaction à ce sujet. Une excellente collaboration existe en effet entre Berlaymont 2000, mon cabinet et les membres du cabinet du commissaire européen Liikanen.

M. le président. — La parole est à M. Destexhe.

M. Destexhe (PRL-FDF). — Monsieur le président, je tiens à remercier le ministre de sa réponse et à lui dire que je suis assez satisfait des précisions apportées, même s'il n'a pas répondu à l'une de mes questions. En effet, j'avais demandé combien avaient coûté les négligences du chantier, mais il me paraît de bonne guerre, monsieur le ministre, de n'avoir pas répondu à cette question.

Pour ce qui est de la politique de communication de Berlaymont 2000, j'admets avoir constaté une réelle amélioration. J'avais introduit cette demande d'explications dans le courant de l'été et je dois reconnaître que pendant l'été, j'ai reçu une série de brochures d'information réalisées par Berlaymont 2000 et dont les explications sont assez claires.

Je souhaiterais obtenir deux précisions.

Premièrement, vous nous avez fourni une avalanche de chiffres, ce qui risque de nuire à la clarté des explications. Si je vous ai bien compris, en juin 1999, nous disposerons d'un inventaire détaillé concernant la présence d'amiante dans tous les bâtiments appartenant à l'État belge.

Deuxièmement, vous avez évoqué un coût de 13 milliards pour la rénovation. Pour ma part, j'en étais resté à un chiffre de l'ordre de 10 milliards. Ne pensez-vous pas que ces montants propres à donner le vertige — 13 milliards pour la rénovation, 4 milliards pour le désamiantage et un surcoût de 1,5 milliard par an — puissent susciter des interrogations quant au choix fait au début des années 90 de rénover le bâtiment plutôt que de le reconstruire ?

M. le président. — La parole est à M. Flahaut, ministre.

M. Flahaut, ministre de la Fonction publique. — Monsieur le président, je voudrais confirmer que les experts chargés de dresser l'inventaire travaillent pour l'instant. Il est clair que nous ne recommençons pas le travail des départements qui l'avaient déjà effectué totalement ou partiellement et que nous essayons d'avancer le plus rapidement possible. Fort heureusement, les bâtiments de l'État fédéral ne contiennent pas tous de l'amiante mais il faut se souvenir qu'à une certaine époque, et particulièrement après l'incendie de l'Innovation, l'amiante était le produit miracle pour protéger les édifices du feu. Les directives étaient claires, il fallait utiliser de l'amiante.

À propos des 13 milliards, vous avez vous-même cité le chiffre de 10 milliards, mais je puis vous dire qu'à un moment donné, il a été question de 15,6 milliards. En fait, le montant a fluctué au gré des projets déposés pour le Berlaymont et des demandes exprimées par les Européens eux-mêmes.

Il convient toutefois de rappeler qu'au début de cette législature, le coût de cette rénovation était encore à charge de l'État belge mais que, selon le protocole que nous avons signé avec la Commission européenne, il est maintenant à charge de cette dernière. On n'en parle pas suffisamment, mais cela représente une économie substantielle.

M. Destexhe (PRL-FDF). — Je vois que le ministre des Finances approuve!

M. Flahaut, ministre de la Fonction publique. — Le choix du maintien du bâtiment et de sa rénovation a été fait en 1991. Le Berlaymont est l'un des bâtiments symboles de l'Europe et avait déjà cette valeur à l'époque. Aucun partenaire européen n'a souhaité un autre lieu d'implantation pour la Commission. Au fil du temps, les parties intéressées ont eu de moins en moins envie de quitter ce bâtiment, d'autant que le Conseil des ministres européens — le Juste Lipsé — s'était installé sur le site et le Parlement européen à un jet de pierre.

La concentration des institutions européennes dans le quartier Schumann s'est faite automatiquement et la Commission européenne n'a pas voulu abandonner le Berlaymont au moment où celles-ci s'installaient à proximité. C'est d'ailleurs l'un des éléments qui a facilité la prise en charge par la Commission de la rénovation du bâtiment.

J'ajoute que si ce bâtiment n'avait pas été utilisé par la Commission européenne, je ne sais pas quelle destination il aurait reçu. Nous aurions de toute façon dû faire procéder aux désamiantages fin et grossier et nous aurions dû en supporter le coût.

M. le président. — L'incident est clos.

Het incident is gesloten.

VRAAG OM UITLEG VAN MEVROUW THIJS AAN DE MINISTER VAN FINANCIËN OVER «EEN BELASTING OP EVENTUELE INKOMSTEN VAN HOOGSTAMFRUIT»

DEMANDE D'EXPLICATIONS DE MME THIJS AU MINISTRE DES FINANCES SUR «L'IMPOSITION DES REVENUS ÉVENTUELS DES ARBRES FRUITIERS DE HAUTE TIGE»

De voorzitter. — Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Thijs.

Het woord is aan mevrouw Thijs.

Mevrouw Thijs (CVP). — Mijnheer de voorzitter, het spijt mij dat de minister zo lang heeft moeten wachten, maar ik beloofde vele schepenen en burgemeesters in Zuid-Limburg dat ik mijn vraag op de eerste plenaire vergadering zou stellen.

Eigenaars van hoogstamboomgaarden worden belast op de eventuele inkomsten van hoogstamfruit. Al jaren worden in de provincie Limburg echter inspanningen geleverd om de vroegere huisweiden aan de rand van de dorpen in Zuid-Limburg opnieuw aan te planten met hoogstamfruitbomen. Zo poogt men het landschappelijk karakter van de dorpen en de oorspronkelijke boomgaardgordel rond de dorpen te herstellen.

Vroeger werden er premies gegeven om fruitbomen te rooien, maar nu is de mentaliteit langzaam gewijzigd en worden er in meer en meer weiden hoogstamfruitbomen geplant. Niet om er economisch winst uit te halen, maar om andere, belangrijkere redenen: schaduw voor het weinige vee dat nog in de weiden loopt, herintroductie van oude fruitrassen die zeker niet economisch rendabel zijn, biologisch en ecologisch belang van hoogstamboomgaarden en biodiversiteit van het landschap.

Aangezien de kwaliteit van de hoogstamboomgaarden achteruit gaat, is het de hoogste tijd om te redderen wat er nog is. De gemeenten en de provincie stimuleren en subsidiëren zelfs de behouds- en onderhoudsmaatregelen door gespecialiseerde verenigingen. De tientallen boomgaarden die momenteel als huisweiden worden verbeterd of aangeplant, dienen hoogstens voor eigen voorziening. Professionele plukkers voor hoogstamfruit zijn er trouwens nauwelijks te vinden. Het rooien van deze uitgestrekte hoogstamboomgaarden zou een ramp betekenen voor het landschap. Daarenboven moeten we beletten dat de hoogstamboomgaarden worden omgevormd tot maïsvelden.

Wegens de belasting op hoogstamboomgaarden willen vele eigenaars de pas aangeplante bomen verwijderen. Heel wat mensen vroegen mij of ze hun hoogstambomen onmiddellijk moesten vellen. Al de geleverde inspanningen zullen dus in enkele maanden tijd wellicht worden vernietigd.

Deze belasting is eigenlijk een belasting op het landschap. Het kan toch niet dat we aan de ene kant investeren in het herstel van het landschap, maar dat de fiscus aan de andere kant deze inspanning teniet doet.

Als die belasting gehandhaafd blijft, zullen deze boomgaarden in de toekomst nog veel zwaarder gesubsidieerd moeten worden door de gemeenten en door de provincie. Is dit niet tegenstrijdig? Is het niet mogelijk een vrijstelling te krijgen van de belasting op hoogstamboomgaarden als het gaat om boomgaarden die aangeplant zijn omwille van het herstel van het landschap?

De voorzitter. — Het woord is aan minister Viseur.

De heer Viseur, minister van Financiën. — Mijnheer de voorzitter, ik verwijs in de eerste plaats naar mijn antwoord op de nagevoegde identieke vraag van volksvertegenwoordiger Geraerts van 23 september jongstleden.

Ik deelde hem mee dat de administratie der Directe Belastingen voor hoogstamfruitteelaars geen forfaitaire aanslag overeenkomstig artikel 343, paragraaf 1, tweede lid, van het Wetboek van inkomstenbelastingen 1992 heeft vastgesteld. De betrokken belastingplichtigen worden individueel volgens de gewone belasting belast. Of de exploitatie van hoogstamboomgaarden een beroepsactiviteit vormt, moet geval per geval worden beoordeeld.

De inning van de inkomstenbelastingen staat totaal los van de vraag of er ja dan nee een herstel van het landschap in het geding is, maar is gebaseerd op de bepalingen van het Wetboek van inkomstenbelastingen van 1992, die op dezelfde wijze gelden voor alle belastingplichtigen die aan deze inkomstenbelastingen onderworpen zijn. Ook het feit dat deze boomgaarden gesubsidieerd zijn, verandert niets aan deze algemene principes. Geen enkele wetsbepaling staat een belastingvrijstelling toe voor beroepsinkomsten van hoogstamboomgaarden, ook niet wanneer deze zijn geplant om een landschap te beschermen.

De voorzitter. — Het woord is aan mevrouw Thijs.

Mevrouw Thijs (CVP). — Mijnheer de voorzitter, in gewone mensentaal betekenen de woorden van de minister dat de fruitteelaars inderdaad belastingen moeten betalen op het fruit dat ze van deze bomen oogsten.

M. Viseur, ministre des Finances. — Pas nécessairement, parce que, dans un certain nombre de cas, l'appréciation de l'obligation de payer ou non des impôts du chef de l'exploitation d'arbres fruitiers sera faite par l'administration selon qu'il s'agit d'une activité à caractère économique ou non.

Vous avez souligné tout à l'heure la valeur de la production d'arbres fruitiers et de sortes de fruits qui ne sont pas ceux généralement commercialisés. Je pense que, dans un certain nombre de cas, ce commerce tout à fait accessoire ne fera pas l'objet d'une attention particulière de la part de l'administration des Impôts.

J'ai donc été un peu étonné par l'abondant courrier envoyé par les communes comme si l'administration des Impôts se livrait à une intervention particulière en ce domaine.

Mevrouw Thijs (CVP). — Dan hangt alles uiteindelijk af van de beoordeling van de inspectie.

M. Viseur, ministre des Finances. — Si vous avez des cas particuliers au sujet desquels l'inspection a un jugement différent de cette logique, je vous invite à me le signaler pour qu'ils puissent être examinés.

De voorzitter. — Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

PROPOSITIONS

Prise en considération

Communication de M. le président

VOORSTELLEN

Inoverwegingneming

Mededeling van de voorzitter

M. le président. — Aucune observation n'ayant été formulée quant à la prise en considération des propositions dont il a été question au début de la séance, puis-je considérer qu'elles sont envoyées aux diverses commissions compétentes?

Ces propositions sont donc prises en considération et envoyées aux commissions indiquées.

La liste des propositions, avec indication des commissions auxquelles elles sont envoyées, paraîtra en annexe aux *Annales parlementaires* de la présente séance.

Er werden geen opmerkingen gemaakt betreffende de inoverwegingneming van de voorstellen waarvan sprake bij het begin van onze vergadering. Ik veronderstel dus dat de Senaat het eens is met de voorstellen van het Bureau. (*Instemming.*)

Dan zijn de voorstellen in overweging genomen en naar de aangeduide commissies verzonden.

De lijst van die voorstellen, met opgave van de commissies waarnaar ze zijn verzonden, verschijnt als bijlage bij de *Parlementaire Handelingen* van vandaag.

Dames en heren, onze agenda voor vandaag is afgewerkt.

Notre ordre du jour est ainsi épuisé.

De Senaat gaat tot nadere bijeenroeping uiteen.

Le Sénat s'ajourne jusqu'à convocation ultérieure.

De vergadering is gesloten.

La séance est levée.

(De vergadering wordt gesloten om 20.20 uur.)

(La séance est levée à 20 h 20.)

ANNEXE — BIJLAGE

Prise en considération — Inoverwegingneming

Liste des propositions prises en considération :

A. Propositions de loi

Article 77

1° Proposition de loi relative au cumul de candidatures aux élections, ainsi qu'à l'interdiction de cumuler plusieurs mandats (de M. Coveliers et Mme Leduc).

— Envoi à la commission de l'Intérieur et des Affaires administratives.

Article 81

2° Proposition de loi permettant aux caisses d'assurances sociales de renoncer aux majorations portant sur les cotisations sociales dues par les travailleurs indépendants (de M. Ph. Charlier et Mme Willame-Boonen).

— Envoi à la commission des Affaires sociales.

3° Proposition de loi modifiant les articles 1056, 1°, et 1058 du Code judiciaire (de M. Erdman).

— Envoi à la commission de la Justice.

4° Proposition de loi modifiant la loi du 20 juillet 1971 sur les funérailles et sépultures (de Mme Leduc et consorts).

— Envoi à la commission de l'Intérieur et des Affaires administratives.

5° Proposition de loi insérant un article 1383*bis* dans le Code civil (de Mme Milquet).

— Envoi à la commission de la Justice.

6° Proposition de loi modifiant la loi du 4 juillet 1989 relative à la limitation et au contrôle des dépenses électorales engagées pour les élections des Chambres fédérales ainsi qu'au financement et à la comptabilité ouverte des partis politiques (de M. Weyts).

— Envoi à la commission de l'Intérieur et des Affaires administratives.

7° Proposition de loi modifiant le Code judiciaire en vue d'y inscrire le principe de la répétibilité des honoraires d'avocat dans notre système judiciaire en matière de procédure civile (de M. Destexhe).

— Envoi à la commission de la Justice.

8° Proposition de loi instituant un Comité consultatif pour la politique en faveur du troisième âge (de M. D'Hooghe).

— Envoi à la commission des Affaires sociales.

9° Proposition de loi modifiant la loi du 27 février 1987 relative aux allocations aux handicapés et l'arrêté royal du 5 mars 1990 relatif à l'allocation pour l'aide aux personnes âgées (de M. D'Hooghe).

— Envoi à la commission des Affaires sociales.

10° Proposition de loi modifiant l'arrêté royal n° 20 du 20 juillet 1970 fixant le taux de la taxe sur la valeur ajoutée et déterminant la répartition des biens et des services selon ces taux (de M. Olivier).

— Envoi à la commission des Finances et des Affaires économiques.

11° Proposition de loi insérant un article 217*bis* dans le Code d'instruction criminelle et complétant l'article 5 de la loi du 15 février 1993 créant un Centre pour l'égalité des chances et la lutte contre le racisme (de M. Erdman et consorts).

— Envoi à la commission de la Justice.

B. Proposition de loi spéciale

Article 77

Proposition de loi spéciale relative au cumul de candidatures aux élections, ainsi qu'à l'interdiction de cumuler plusieurs mandats (de Mme Leduc et M. Coveliers).

— Envoi à la commission de l'Intérieur et des Affaires administratives.

C. Proposition de résolution

Proposition de résolution relative aux droits des ressortissants étrangers en situation illégale (de Mme Lizin et consorts).

— Envoi à la commission de l'Intérieur et des Affaires administratives.

Lijst van de in overweging genomen voorstellen :

A. Wetsvoorstellen

Artikel 77

1° Wetsvoorstel betreffende de cumulatie van kandidaturen bij verkiezingen en betreffende het verbod tot cumuleren van verschillende mandaten (van de heer Coveliers en mevrouw Leduc).

— Verzending naar de commissie voor de Binnenlandse en de Administratieve Aangelegenheden.

Artikel 81

2° Wetsvoorstel strekkende om de socialeverzekeringskassen te ontslaan van de verplichting een verhoging toe te passen op de door de zelfstandigen verschuldigde sociale bijdragen (van de heer Ph. Charlier en mevrouw Willame-Boonen).

— Verzending naar de commissie voor de Sociale Aangelegenheden.

3° Wetsvoorstel tot wijziging van de artikelen 1056, 1°, en 1058 van het Gerechtelijk Wetboek (van de heer Erdman).

— Verzending naar de commissie voor de Justitie.

4° Wetsvoorstel tot wijziging van de wet van 20 juli 1971 op de begraafplaatsen en de lijkbezorging (van mevrouw Leduc c.s.).

— Verzending naar de commissie voor de Binnenlandse en de Administratieve Aangelegenheden.

5° Wetsvoorstel tot invoeging van een artikel 1383*bis* in het Burgerlijk Wetboek (van mevrouw Milquet).

— Verzending naar de commissie voor de Justitie.

6° Wetsvoorstel houdende wijziging van de wet van 4 juli 1989 betreffende de beperking en de controle van de verkiezingsuitgaven voor de verkiezingen van de federale Kamers, de financiering en de open boekhouding van de politieke partijen (van de heer Weyts).

— Verzending naar de commissie voor de Binnenlandse en de Administratieve Aangelegenheden.

7° Wetsvoorstel tot wijziging van het Gerechtelijk Wetboek teneinde in ons rechtsstelsel de mogelijkheid in te voegen om bij de burgerlijke rechtspleging advocatenhonoraria terug te vorderen (van de heer Destexhe).

— Verzending naar de commissie voor de Justitie.

8° Wetsvoorstel tot oprichting van een Raadgevend Comité voor het Ouderenbeleid (van de heer D'Hooghe).

— Verzending naar de commissie voor de Sociale Aangelegenheden.

9° Wetsvoorstel tot wijziging van de wet van 27 februari 1987 betreffende de tegemoetkomingen aan gehandicapten en het koninklijk besluit van 5 maart 1990 betreffende de tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden (van de heer D'Hooghe).

— Verzending naar de commissie voor de Sociale Aangelegenheden.

10° Wetsvoorstel tot wijziging van het koninklijk besluit nr. 20 van 20 juli 1970 tot vaststelling van de tarieven van de belasting over de toegevoegde waarde en tot indeling van de goederen en diensten bij die tarieven (van de heer Olivier).

— Verzending naar de commissie voor de Financiën en de Economische Aangelegenheden.

11° Wetsvoorstel tot invoeging van een artikel 217*bis* in het Wetboek van strafvordering en tot aanvulling van artikel 5 van de wet van 15 februari 1993 tot oprichting van een Centrum voor gelijkheid van kansen en voor racismebestrijding (van de heer Erdman c.s.).

— Verzending naar de commissie voor de Justitie.

B. Voorstel van bijzondere wet

Artikel 77

Voorstel van bijzondere wet betreffende de cumulatie van kandidaturen bij verkiezingen en betreffende het verbod tot cumuleren van verschillende mandaten (van mevrouw Leduc en de heer Coveliers).

— Verzending naar de commissie voor de Binnenlandse en de Administratieve Aangelegenheden.

C. Voorstel van resolutie

Voorstel van resolutie betreffende de rechten van illegaal in ons land verblijvende buitenlanders (van mevrouw Lizin c.s.).

— Verzending naar de commissie voor de Binnenlandse en de Administratieve Aangelegenheden.